C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Navrat do budoucnosti\Návrat do budoucnosti 3.pdb

PDB Name: Návrat do budoucnosti 3-Craig S
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.7.2007
Modification Date: 8.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Craig Shaw Gardner
Návrat do budoucnosti - 3. díl

„Západ, to je nápad“
Jim Morrison

PROLOG

Neděle, 12. listopad 1955, 10.04 (Ještě jednou)
Tohle bylo opravdu déjá vu.
Marty McFly běžel ulicí kolem obchodu s lihovinami, minul kino a zamířil k radnici uprostřed Hill Valley.
A znovu se to dělo všechno přesně tak jako - kdy? V minulosti? V budoucnosti? Cestujete-li časem, může vám život přinést zmatek nad zmatek.
Věžní hodiny ukazovaly deset hodin čtyři minuty.
DeLorean se svou speciální supervodivou anténou, přidanou pro tento účel, uháněl kolem Martyho a mířil k elektrickému drátu nataženému přes ulici. Doc Brown se vznášel deset metrů nad zemí na vysokém žebříku opřeném o věžní hodiny na soudní budově a snažil se spojit kabel, který by poskytl DeLoreanu veškerou energii potřebnou pro cestu časem - zpátky do budoucnosti.
Do věžních hodin udeřil blesk.
Na poslední chvíli, když předtím málem spadl ze žebříku, Doc Brown spojil kabely.
Hák nad DeLoreanem zasáhl elektrický drát - a do kondenzátoru proudilo 1,21 gigawatu elektřiny.
Načež DeLorean zmizel s jiným, o -něco mladším
Marty McFlyem v budoucnosti. Ocitl se v roce 1985 a zanechal po sobě dvě ohnivé čáry v místě, kde předtím byla kola.
Doc Brown běžel dál ulicí mezi oběma ohnivými čárami a zplna hrdla křičel: „Juhú!“
Marty si přál být právě tak šťastný jako Doc. Jen kdyby si byl nevzal tu knihu se sportovními výsledky, když byl v budoucnosti! Jenomže to udělal. Knihy se zmocnil tenkrát v roce 1955 Biff Tannen a tím, že sáze.1 na výsledky a vydělal milióny, změnil celou budoucnost Hill Valley.
Marty a Doc se museli znovu vrátit do padesátých let, aby sebrali Biffovi tu knihu a navrátili budoucnosti podobu, jakou měla předtím. Sice se jim to podařilo, ale stejně se všechno opět zvrtlo. DeLorean zasáhl blesk a vůz a Doc v podobě z roku 1985 se vrátili o sedmdesát let nazpět. A Marty zůstal trčet v roce 1955, přičemž se neustále snažil dostat zpátky domů do roku 1985.
Martyho napadlo, že by právě teď mohl zajít za Docem Brownem - tím z roku 1955 - a vysvětlit mu, co se doopravdy přihodilo.
Vystoupil ze šera soudní budovy. Poklepal Docovi na rameno.
Doc se otočil a úsměv na tváři se mu změnil ve výraz největší hrůzy.
„Jéééé!“ vykřikl.
„Jen klid, Docu,“ naléhal na něho Marty, „To jsem já, Marty!“
Doc prudce zavrtěl hlavou. „Ne, to nemůžeš být ty! Vždyť jsem tě právě poslal do budoucnosti!“
Neměla to být snadná záležitost. Marty musel vědátorovi všechno nějak vysvětlit. A čím víc o tom přemýšlel - o výletech, které podnikl se starší obdobou Doca Browna do let 2015, 1985 a znovu zpátky do roku 1955 - tím víc mu bylo jasnější, že bude muset hodně vysvětlovat.
„To ano,“ odpověděl a snažil se mluvit co nejlogičtěji. „Poslal jsi mě do budoucnosti. Ale já se vrátil -zpátky z budoucnosti!“
„Proboha!“ odpověděl Doc. Pozpátku zavrávoral a chytil se za prsa. Podle všeho měl potíže s dechem.
„Docu!“ vykřikl Marty. Co se to jenom děje?
Doc zakoulel očima a ztratil vědomí.
„Docu?“ zeptal se Marty, ale vědátor nejevil známky života. Otřes byl na něho příliš silný: padnout na Martyho zrovna potom, co ho poslal vítězoslavně do budoucnosti, bylo moc i na takového vědátora, jako byl Doc.
Ležel pořád tak, jak klesl na ulici. Byl až moc nehybný. A co když to bylo ještě horší, než si Marty myslel, a nebude už

možné starého přítele vzkřísit? Pak vědátor už nikdy nesestrojí v roce 1985 stroj času a hlavně se Marty nikdy nedostane zpátky do roku 1955.
To by tedy byl jeden z těch opravdových paradoxů, před nimiž Doc vždy varoval, který by mohl přivodit konec kosmu a veškerému životu, jak ho známe?
„Docu?“ zavolal Marty a skláněl se nad zhrouceným přítelem. „Docu!“
Ale Doc neodpovídal.
Marty si uvědomil, že tohle by mohlo být opravdu velice zlé.

Kapitola 1
Neděle, 13. listopad 1955, 7.00

Proboha!
Doc Emmett L. Brown měl určitě sen.
Byl největším vynálezcem všech dob. Kruci, vždyť vynalezl stroj času, i když zapojil zařízení do auta, které se mělo začít vyrábět teprve za třicet let.
Doc Brown svraštil ve snu obočí. To byl přece paradox, co?
Ale co záleží na paradoxech! Stroj času fungoval! Viděl, jak vůz z budoucnosti zrychluje na osmaosmdesát mil za hodinu, pak se hřmotem mizí a zanechává za sebou dvě ohnivé čáry tam, kde předtím byla kola.
Vyslal Martyho McFlye třicet let dopředu do budoucnosti - zpátky tam, odkud přišel.
Jenomže Marty McFly neodjel. Teenager byl znovu tady a klepal mu na rameno. Doc se odtáhl. Jenomže ten kluk mu byl v patách! Doc rychle odcházel, zabočil za roh kolem obchodu s lihovinami. Ale tam stál Marty a zubil se na něho.
Marty, Marty, Marty! Odkud se všichni jenom vzali? Musí na to být nějaká odpověď. Vždyť je koneckonců vědec. Musí to mít něco společného s časem. Ano, to dávalo smysl. Byla to záležitost…
„Haló, kluci, kolik je hodin?“
Když Doc zaslechl zvučný mužský hlas, otevřel doširoka oči. A desítky mladých, pronikavých ale neméně bujarých hlasů odpovědělo: „Je akorát čas vstávat!“
Zaměřil zrak na černobílý obraz Buffala Boba Smi-tha, který se na něho usmíval z televizní obrazovky na druhém konci místnosti. Na okno pokoje dopadaly proudy deště: byl to snad pozůstatek bouře z minulé noci? Doc si prohlížel své nejbližší okolí. Ležel na gauči v obýváku. Z toho ze všeho bylo možné vyvodit jednu očividnou věc: musel usnout, když se díval na televizi pěkně u sebe doma, daleko od bouře s hromobitím, od strojů času teenagerů, kteří odmítali odejít.
Ale proč tedy myslí i po probuzení nadále na Martyho McFlye?
Doc se posadil. Už si vzpomínal. Přece jenom to nebyl sen.
Doopravdy vynalezl stroj času.
„Proboha!“
Ano! Doktor Emmett Brown, skvělý ale občas neuznávaný vědec, skutečně vynalezl něco, co fungovalo!-
Pocítil nutnost všechno zaznamenat, dokud si ještě něco pamatuje. Vyskočil a svižně zamířil k magnetofonu na opačném konci místnosti. Stiskl tlačítko pro záznam a popadl mikrofon. Rychle si ověřil čas na hodinkách a začal diktovat.
„Datum: neděle třináctého listopadu 1955, sedm hodin jedna minuta ráno. Experiment s cestováním v čase minulou noc byl zřejmě naprosto zdařilý. Blesk udeřil do věžních hodin, jak jsem předpokládal, přesně v deset hodin čtyři minuty večer, čímž nastalo spojení s hákem na vozidle času, které zmizelo v oslnivém záblesku světla a zanechalo za sebou dvě ohnivé čáry. Proto usuzuji, že Marty a stroj času byli dopraveni do budoucnosti v čase do roku 1985. A potom …“
Doc se odmlčel. Proč měl takový svíravý pocit v žaludku? Naprosto přesně si vzpomínal na blesk, na to, jak zmizelo auto, prostě na to na všechno, ale až do určitého okamžiku. Zachmuřeně si třel čelo.
„A potom,“ promluvil znovu do magnetofonu, „si už nemohu vzpomenout, co se stalo.“ Zaváhal a ještě víc se zamračil. „Vlastně si ani nepamatuji, jak jsem se dostal domů.“
Ale musí existovat nějaké vysvětlení. „Snad,“ uvažoval Doc, „výboj několika gigawattů spolu s dočasným přemístěním časového pole, které způsobil stroj času, vyvolal přerušení mých mozkových vln, takže došlo k přechodné ztrátě paměti…“
Jasně se mu vybavil onen velmi znepokojivý pocit v okamžiku, kdy úspěšně vyslal Martyho zpátky do budoucnosti - jakoby na popření jeho vlastní teorie. V duchu viděl pár ohnivých čar, citíl chladný noční vzduch a ještě cosi.
Poklepání na rameno. Otočil se a znovu spatřil onoho teenagera. Nedávalo to smysl.
Ale snad jeho teorii podporovalo právě to, že nedávala smysl!
„Právě teď si jasně vzpomínám,“ pokračoval v záznamu, „že chvilku poté, co zmizel stroj času v budoucnosti, se mi zjevil Marty, který mi povídal, že… se vrátil z budoucnosti…„
Jenomže… Proč by mělo zjevení říkat, že se vrátilo z budoucnosti? Doc si třel čelo.
Rozbolela ho z toho ze všeho hlava.
„Byla to bezpochyby nějaká reziduální představa, kterou vytvořila má fantazie, když se ve mně uvolnilo vnitřní napětí…
I nadále to působilo jako nějaký sen. Doca napadlo něco nanejvýš nelogického: Co když se mu to stále jenom zdá? Co když zlý sen ještě neskončil.
Marty zaslechl výstřely. Chvilku si myslel, že uvízl v tom špatném roce 1985, kdy Biff využil sportovní almanach, aby zbohatl a učinil z Hill Valley své vlastní království, kde neplatily žádné zákony.

Ale když otevřel oči, spatřil jenom prašnou ulici, kterou z obou stran lemovaly sešlé dřevěné budovy.
Naproti němu kráčela osamělá postava, která mu byla povědomá.
„Docu?“ zavolal. „Docu Browne!“
Ale když přišel Marty blíž, zjistil, že to vlastně není Doc Brown. Byl to Clint Eastwood, na hlavě měl kovbojský klobouk a přes ramena přehozený plášť.
Marty se octl na Divokém západě.
„Srdce, Ramone,“ říkal Clint, „mař na srdce.“
Proč to Clint říkal? Nebylo to z filmu Pro hrst dolarů? Zblízka se ozval výstřel. Někdo střílel na Clinta, rovnou na jeho srdce.
„Mař na srdce,“ říkal Clint, „jinak mě nedostaneš.“
Ramone v jednom kuse střílel a Clint pořád kráčel. Marty si už vzpomínal. Clint měl něco schovaného pod pláštěm!
„Byla to bezpochyby nějaká reziduální představa,“ dodal Clint, „kterou vytvořila má fantazie, když se ve mně uvolnilo vnitřní napětí…“
vAle to přece nebyl Clintův hlas! Snad je to přece jenom Doc Brown!
Martymu se to určitě zdá.
Otevřel oči.
„Anebo celá ta příhoda byl jenom sen,“ pokračoval Doc Brown svým poučujícím tónem, „který vyvolaly mé nedávné pokusy s mozkovými vlnami. Je to možné, že bych spal celý týden?“
Marty vstal a mnul si oči.
„Haló, Docu!“
Doc sebou trhl, jako kdyby zaslechl ducha.
„Jéé!“
Marty vyskočil z měkkého křesla, na němž spal, a dával si pozor, aby nenarazil do skateboardu, který se nehybně vznášel nad podlahou,
„Všechno je v pořádku, Docu!“ Zdvihl ruce na znamení míru. „Jen klid. To jsem já, Marty.“
„Ne, to nemůžeš být ty!“ Doc prudce zavrtěl hlavou a odhodil mikrofon, do něhož předtím mluvil. „Vždyť jsem tě poslal zpátky do budoucnosti!“
Martyho se opět zmocňoval onen pocit déjá vu. „To je sice pravda,“ vysvětloval trpělivě, „ale já jsem se vrátil. Zpátky z budoucnosti. Copak si nevzpomínáš na minulou noc? Omdlel jsi a já tě dopravil domů.“
Ale Doc nadále vrtěl hlavou na projev nesouhlasu a odešel z místnosti.
„Tohle nemůže být pravda!“ prohlašoval. „Je to jenom sen!“
Marty se otočil a šel za ním.
„Je to zlý sen,“ opravil se Doc. „Nemůžeš být tady! Nedává to přece smysl, abys byl tady!“ Vstoupil do koupelny.
„Odmítám vůbec uvěřit, že jsi tady!“
Doc za sebou přibouchl dveře.
Nyní bylo na Martym, aby zavrtěl hlavou. Doc se hojen tak snadno nezbaví. Kdyby tak naslouchal jeho přítel hlasu rozumu!
„Ale já jsem přece tady, Docu,“ řekl tak hlasitě, aby ho bylo slyšet až do koupelny, „a it dává to smysl.“
Doc neodpovídal, ale Marty věděl, že jeho starý přítel je natolik zvýdavý, aby ho poslouchal. Martymu zbývalo, jenom všechno nějak jednoduše vysvětlit.
„Víš,“ promluvil zvolna a zřetelně, „vrátil jsem se ve stroji času do roku 1955. Vrátil jsem se s tebou, totiž s tvým druhým já, s tím z roku 1985, protože jsme museli získat nazpátek knihu od Biffa, kterou neměl mít a kvůli které se všechno nakonec v budoucnosti tak zvrtlo. A když jsem zase dostal knihu zpátky, tak ty - totiž Doc Brown z roku 1985 - jsi seděl v De-Loreanu, zasáhl tě blesk a nedopatřením jsi se dostal zpátky až do roku 1885.“
„Do roku 1885?“.zvolal Doc za dveřmi.
Dveře od koupelny se otevřely. Doc Brown zíral na Martyho.
„To je moc zajímavá historka chlapce z budoucnosti, ale je tady něco, co nedává smysl. Když já z budoucnosti jsem teďv minulosti, jak bys ty o tom vůbec mohl vědět?“
Doc se snažil Martymu oponovat, ale ten nehodlal promarnit příležitost. Rukou zalovil v kapse bundy.
„Poslal jsi mi dopis.“
Podal příteli složenou zažloutlou obálku. Doc pohlédl na vetchý papír.
„Proboha!“
Vynálezce vypadal, jako by měl znovu omdlít.
Proboha!
Bylo to něco ohromujícího. Doc Brown to musel přiznat. Dokonce mu chvilku trvalo, než jeho mozek vstřebal a uvědomil si ohromný význam toho faktu.
Ale dopis psal doopravdy on. A sděloval-li dopis, co zjistil při prvním letmém pohledu, tak důsledky byly nedozírné. Přinejmenším to bylo velmi vzrušující a zároveň podnětné pro další výzkum. Po rychlé snídani se Doc přemístil s Martym do laboratoře, kterou měl v garáži. Rád odděloval vědeckou činnost od domácího života. V těchto věcech bylo důležité udržovat správnou rovnováhu. Až nyní, když se ocitl ve svém pracovním prostředí, považoval za oprávněné chodit vzrušeně sem a tam a předčítat nahlas dopis.
„Milý Marty, pokud jsou mé výpočty správné, dostaneš tento dopis v okamžiku, kdy uvidíš, jak do De-Loreanu udeřil blesk. Nejprve tě musím ujistit, že jsem naživu a v pořádku. Posledních pár měsíců žiji šťastně v roce 1885.“
„Blesk, který zasáhl DeLorean, vyvolal mnoho gi-gawattů, takže se pomíchaly časové okruhy, zaktivizo-valy se

kondenzátory, a to mě poslalo zpátky do roku 1885. Příliš silný náboj zkrátil časové okruhy a zničil letové okruhy. Vůz už nebude bohužel nikdy létat…“
Doc se zachmuřil a podíval se na Martyho.
„Ten vůz opravdu létal?“
Marty přikývl z příliš měkkého křesla, ve kterém seděl, a onen podivný růžový skateboard se přitom stále ještě vznášel vedle něho.
„Začátkem jednadvacátého století jsi provedl vznášející úpravu,“ řekl teenager na vysvětlenou.
Vznášející úpravu? V jednadvacátém století? Nyní pro změnu přikývl Doc Brown, na okamžik přemožen zázraky vědy.
„To je neuvěřitelné.“
Ale zbývalo toho hodně, co se měl ještě dozvědět. Znovu se zahleděl do dopisu.
„Dělal jsem kováře, což byla záminka, abych se mohl pokusit opravit škody způsobené na časových okruzích. Ale nebylo to možné, protože potřebné náhradní díly byly vynalezeny až v roce 1947. Zato jsem se naučil slušně podkovat koně a opravovat povozy.“
Doc znovu vzhlédl.
„Rok 1885. To mě překvapuje. Takže jsem vlastně skončil jako kovář na starém Dalekém západě!“
Marty přikývl. Jo, to je ale číslo, co?“
Číslo? Ocitnout se v roce 1885? Kdyby o tom mohl rozhodovat sám Doc, vyčíslil by to stejně - pak se ale zarazil. Musel mít na paměti, odkud tenhle Marty McFly přišel. „Číslo“ byl zřejmě výraz z budoucnosti. Doc cítil narůstající nejistotu ovládající jeho mysl. Znal příliš mnoho informací a věcí, o nichž bylo nutné uvažovat. Jenomže na něco takového nebyl čas - nebyl pro muže vědy. Rychle se začetl do dopisu.
„Proto jsem zahrabal DeLorean do opuštěného dolu Delgado poblíž starého hřbitova Boot Hill, jak je vyznačeno na přiložené mapě. Doufejme, že tam zůstane nepoškozený až do doby, než ho v roce 1955 objevíš. Uvnitř najdeš pokyny, jak vůz opravit. Má obdoba z roku 1955…“ Ale co to? Doc zamžikal. „Aha, to jsem já,“ poznamenal potichu, zapůsobilo na něho, že se k němu obrací jeho budoucí já. Anebo jeho minulé já? Doc se rozhodl, že bude pokračovat ve čtení.
„Až se vrátíš do roku 1985, znič stroj času.“
Cože? Vynaložili tolik úsilí, aby znovu našli jeho nejvýznamnější vynález a pak by se ho měli zbavit?
Doc Brown nemohl něčemu takovému uvěřit. Podíval se na Martyho.
„Zničit ho?“
Marty pokrčil rameny. „To je ale dlouhý příběh, Docu.“
Nyní pro změnu pokrčil rameny Doc Brown. Jeho mozek nebyl asi ještě připravený na tak dlouhý příběh. Pohlédl znovu na růžový vznášející se skateboard. Zamžikal a vrátil se k dopisu.
„Nepokoušej se, opakuji, nepokoušej se vracet se sem a odvést mě pryč. Jsem tady úplně šťastný. Žiji na zdravém vzduchu uprostřed širých prostorů a obávám se, aby zbytečná cesta v čase neznamenala nebezpečí, které by znovu narušilo časoprostorové kontinuum. A prosím tě, postarej se o Einsteina.“
Doc Brown znovu vzhlédl od dopisu.
„O Einsteina?“
„To je tvůj pes,“ vysvětloval Marty, „z roku 1985.“
To určitě dávalo smysl. „Einstein“, to byl ten druh jmen, která byl Doc zvyklý dávat psům. Vždyť v roce 1955 se jeho pes jmenoval Koperník. A také o tom v dopise píše.
„Jak si vzpomínáš,“ pokračoval Doc nahlas ve čtení, „zanechal jsem ho roku 1985 ve své laboratoři. Vím, že se mu postaráš o šťastný domov. Nezapomínej ho věnčit dvakrát denně a pamatuj, že má rád jenom psí stravu v konzervách. To jsou má přání. Prosím tě, splň mi je.“
Doc polkl, číst takový dopis znamenalo tak trochu narazit na vlastní závěť.
„Takže se nyní, Marty, s tebou loučím a přeji ti hodně úspěchů. Byl jsi můj dobrý, laskavý a věrný přítel a určitě jsi… změnil… můj život…“
To už bylo přespříliš. Doc si uvědomoval, že se mu do očí hrnou slzy. Ale nechtěl přestat právě teď, když dopis téměř končil.
„Navždy si budu vážit našeho vztahu,“ pokračoval Doc v četbě a přitom popotahoval, „uchovám si tě pevně v paměti, zachovám k tobě vřelé city a poskytnu ti ve svém srdci výlučné místo.“
„Tvůj přítel v čase Doc Emmett L. Brown, 1. září 1885.“
Podíval se na Martyho a přitom si setřel slzu.
„Nikdy jsem netušil, že bych mohl něco takového sepsat.“
„Já vím, Docu,“ odpověděl Marty a ze všech sil se snažil, aby se mu nechvěly rty. „Je to… překrásné.“
Byl to dojemný okamžik. Dokonce i Docův věrný pes začal kňučet.
Doc pohlédl na nejlepšího přítele člověka. „To nic, Kopemíku, všechno je v naprostém pořádku.“ Kdyby si byl jistý tak, jak zněl jeho hlas! Dopis se mu třásl v rukou. Nedokázal prostě pochopit, jak mohl být tak neopatrný a připustit, aby došlo k tak ohromnému omylu.
„Mrzí mě to, Docu,“ vyhrkl Marty. „Všechno je má vina, že jsi tady zůstal trčet!“ Teenager sevřel ruce v pěst, když si vzpomněl, co se všechno přihodilo. „Kdybych jen nebyl přišel pozdě!“
Doc zavrtěl hlavou, napůl aby dal Martymu najevo, že to není tak špatné, jak se zdá, napůl proto, aby ho odvrátil od sdělování čehokoliv dalšího z budoucnosti doktora Emmetta J. Browna. „No tak,“ řekl konejšivě, „je spousta horších míst než starý Daleký západ. Co kdybych například skončil v temném středověku?“ Zasmušile se zasmál. „Asi by mě upálili na hranici jako kacíře, čaroděje nebo něco podobného.“
Upřel na Martyho zkoumavý pohled. „Teď se podíváme na tu mapu.“

Marty mu podal ze staré obálky druhý zažloutlý papír. Docovi trvalo jen chvilku, než rozluštil smysl mapy - vždyť znal moc dobře muže, který ji nakreslil.
Ukázal prstem na zakroužkované místo na mapě. „Podle nákresu je stroj času v postranní chodbě."
Ale jak se k němu dostat? Doc dospěl s pochmurným přikývnutím k rozhodnutí.
„Mohli bychom to vyhodit do povětří." Marty otevřel ústa dokořán, a nebylo divu. Dynamit není žádná dětská hračka.
Ač bylo takové řešení nebezpečné, bylo nezbytné.
Co všechno by lidé neudělali v zájmu vědy!

Kapitola 2
Pondělí, 14. listopad 1955, dopoledne.

Marty si zacpal uši.
Doc stiskl rozbušku.
Dynamit zaburácel jako nejhlasitější a nejmohutnější hrom, který kdy Marty slyšel. Zem se pod jeho teniskami otřásala tak silně, že málem upadl. Napadala na ně spousta hlíny a úlomků skály.
Marty si zakryl tvář rukou. Doc vypočítal, že tady, třicet metrů od místa výbuchu, budou v bezpečí. V bezpečí možná, ale čistí určitě nezůstanou.
Když přestala padat hlína, Marty otevřel oči a zjistil, že téměř půlka pahorku zmizela.
Doc to možná s dynamitem trošinku přehnal. Marty byl rád, že si všichni, dokonce i Koperník, vzali na hlavu hornické přilby.
„Myslím, že jsi tím výbuchem probudil nebožítky," zavolal Marty. Hučelo mu v uších.
Ale Doc jen odmítavě zavrtěl hlavou.
„Jenom pár náhrobků." Ukázal směrem ke starému hřbitovu za silnicí, kde se překotilo pár vyviklaných náhrobních kamenů. „Později je narovnáme."
Doc ukázal na povalující se foťák na sedadle nákladáku, který si pronajali. „Přines foťák, chci mít záznam o tom, jak odkryjeme DeLorean."
Marty popadl velký fotoaparát s bleskem a také pytel plný nástrojů a náhradních součástek, který měli z armádního obchodu v Hill Valley. Doc uchopil pytel a šel napřed k otvoru, který se po vbýbuchu objevil v pahorku.
Středem zejícího otvoru se svažovala chodba dovnitř pahorku. Když přišli blíž, Marty zahlédl opravdovou havířskou štolu, jejíž strop podpíralo cosi, co vypadalo jako staré železniční pražce. Dolů do tmy vedly dvě úzké koleje.
Doc vyhrabal z pytle lucernu a stejný úkon doporučil Martymu.
Pak rozsvítil lucernu a zamířil světlo do míst, kam dopolední sluneční světlo nedosahovalo. Po krátkém průzkumu se přesvědčil, že výbuch nepoškodil podpůrné výztuže, a jako první zmířil do chodby. Také Marty rozsvítil lucernu a zároveň rozžal světlo na Ko-perníkově přilbě. Marty a pes následovali dychtivého Doca.
„Byl to výborný nápad," mumlal Doc uznale, „že jsem schoval stroj času na takovém místě. Teplota je stálá, také vlhkost vzduchu je malá, prostě dokonalé prostředí pro zakonzervování stroje. Skvělé!" Doc se tlumeně zasmál.
Ze stropu se uvolnila hlína a jen těsně minula Mar-tyho nos. Nezbývalo než doufat, že staré trámy jsou tak pevné, jak předpokládá Doc. Dokonce i na psa padala v této podzemní chodbě tíseň. Koperník slabě kňučel a držel se Martymu těsně v patách.
„Tohle mi připomíná časy, kdy jsem se pokoušel dostat se do středu Země," pokračoval spokojeně Doc. „Tehdy jsem četl svého oblíbeného autora Julese Verna. Celé týdny jsem připravoval výpravu, ale nikdy jsem se nedostal tak daleko jako teď." Zadumaně si povzdechl. „No, vždyť mi tenkrát bylo teprve dvanáct let.
Zdvihl mapu, aby na ni dopadalo světlo z lucerny.
„Hm, podle ní by to mělo být někde tady…"
Marty se pod přilbou podrbal ve vlasech. Chodba nevypadala jinak než jako cesta dolů. Jenom o něco hlouběji vedla rovná spojovací chodba, ale nikde nebyla vidět postranní chodba ani nic jiného, co by bylo mimořádně zajímavé.
Ovšem pokud by…
Marty posvítil lucernou najeden z kolmých trámů. Mohl by přísahat, že na dřevu něco zahlédl.
„Docu, podívej se!"
Do trámu byla vyryta tři písmena: E. L. B.
„Mé iniciály!" zvolal Doc. „Přesně tak jako v Cestě do středu Země. Musí to být hned za touhle stěnou!"
Marty popadl fotoaparát a pořídil snímek. Pak pečlivě uložil aparát i s úlovkem do pytle a začal odhrnovat haldy kamenů a dřev, které Doc v roce 1885 použil, aby ukryl DeLorean.
Doc vykřikl vzrušením. Prorazil falešnou stěnu a za ní objevil velký volný prostor. Marty odstraňoval spoustu sutin a Doc zatím odklízel kameny. Za chvilku vyhrabali otvor tak velký, aby jím mohli prolézt.
I tentokrát šel Doc vepředu, Marty a Koperník ho následovali. Marty zdvihl lucernu vedle Docovy.
Uprostřed jeskyně se nacházelo něco velkého a nízkého. Přikrývaly to zvířecí kůže a stálo to nad zemí na něčem, co vypadalo jako železniční pražce.
Doc a Marty se na sebe zašklebili. Bez jediného slova stáhli staré kůže a pod nimi se objevil DeLorean, jehož hladký stříbrný lak se třpytil ve světle luceren.
„A to tady byl pohřben sedmdesát let, dva měsíce a třináct dnů!" vykřikl užasle Doc. „Něco ohromného!"
Marty uchopil fotoaparát a pořídil další snímek.
Doc se naklonil blíž nad auto. Zdálo se, že dlouhý pobyt v podzemí kov nepoškodil, ale když se dotkl pneumatiky, guma mu pod prsty praskala, odpadávala a drolila se na prach.

Ten vůz tady byl opravdu od roku 1885? Marty musel přiznat, že to je skutečně zvláštní.
„Poslyš, Docu," zeptal se, „jestliže jsi objevil něco, co ještě neexistovalo, je to možné považovat za archeologický nález?"
Vynálezce se nad Martyho otázkou chvilku zadumal a pak zavrtěl hlavou.
„Ne, za šílenost."
Otevřel dvířka u řidiče a zdvihl lucernu, aby nahlédl dovnitř.
„Podívej se, další dopis!"
Vytáhl z auta zažloutlou obálku a poslal ji Marty-mu. Na papíru bylo Docovým rozmáchlým rukopisem napsáno:
„Pokyny pro opravu."
Tohle je věda?
Doc držel v ruce drobný keramický předmět a prohlížel si ho tak bedlivě, jak jen to umožňovalo světlo lucerny. Nejednalo se o kdovíjaký zázrak. Byla to tavená kulička celkem neznámá i vynálezci se znalostmi z roku 1955. Doc byl zmatený, ale i vzrušený. V následujících třiceti letech se toho mělo tolik změnit. Doc Emmett L. Brown měl být u toho a dokonce vynalézt něco, co pomůže cestě vpřed!
Marty stál za ním a nahlas četl dopis s vysvětlivkami.
„Jak můžete vidět, osvětlovací kulička způsobila zkrat na mikročipu časového okruhu. Přiložený schematický diagram vám umožní sestrojit náhradní jednotku ze součástek z roku 1955…"
Marty podal Docovi dlouhý stočený kus papíru, který ležel v autě vedle dopisu. Doc rozvinul návod a rychle ho přelétl očima. Ano, jeho budoucí - anebo spíše minulé - já přesně vědělo, co potřebuje. Tady bylo konečně něco, co dokázal pochopit.
Ještě jednou se podíval na kus ožehnutého kovu v ruce. „To je neuvěřitelné, že taková maličkost může znamenat tak velký problém." Svraštil obočí a podíval se na Martyho. „Pověz mi ještě jednou, jak se to jmenuje?"
„Mikročip," odpověděl Marty a ušklíbl se. Pak pokračoval ve čtení dopisu.
„Ale ze všeho nejdůležitější je oprava mechanismu časového displeje. Jinak nebude možné nastavit čas určení. Jde o jednoduchou opravu, která vyžaduje několik fotoblesků a pár tužkových baterií."
Nyní bylo na Martym, aby zase on svraštil obočí. „Ale to je k nevíře! Člověk zůstane trčet v roce 1885 jenom proto, že nemůže sehnat pár mizerných fotoblesků!"
Doc zdvihl ruce, aby zaplašil Martyho námitky.
„Byl bych rád, kdybys přestal říkat ‚trčet v roce 1885', Marty. Víš, když jsem byl malý, chtěl jsem se stát kovbojem."
Hernajs! Dosud si to pamatoval. Jako by pod sebou cítil koně a sedlo. „Dokonce jsem párkrát strávil léto tím, že jsem pracoval na Statlerově ranči." Rukama jakoby popadl otěže. „Učil jsem se tam jezdit na koni, střílet a chytat do lasa…"
Marty se zatvářil prapodivně. Asi se snažil představit si Doca Browna coby kovboje.
„A jak to, že se z tebe stal nakonec vědec?" zeptal se teenager.
Doc se zašklebil. Tohle si zapamatoval ze všeho nejlépe.
„Když mi bylo jedenáct, přečetl jsem si Dvacet tisíc mil pod mořem od Julesa Verna a objevil jsem vědu! Právě knihy Julesa Verna mi vnukly myšlenku stát se vynálezcem."
„Kromě toho," Doc pokrčil rameny, „pan Statler prodal ranč a dal se na obchodování s ojetými auty, a tak jsem dospěl k závěru, že povolání kovboje pro mne nemá velkou budoucnost."
Odmlčel se a povzdechl si.
„Ale teď když vím, že strávím svou budoucnost v minulosti, je to něco podobného jako nádherně prožitý důchodový věk."
Marty se na něho zašklebil, že se dal konečně přesvědčit. „Docu, když ty jsi šťastný, tak já taky. Když budu vědět, že si užíváš života v roce 1885, mnohem snadněji se vrátím do roku 1985."
Také Docovi se ta představa zamlouvala. Ještě jim zbývalo uvést DeLorean do provozu a bude po veškerých problémech..
Marty však netušil, že to dá tolik práce.
DeLorean byl sportovní vůz. Vlastně to byl jeden z posledních ryze sportovních vozů, takže byl dost lehký. Což znamená, že vážil jednu či dvě tuny. Ale s tunou se pracovalo hrozně špatně, když pneumatiky byly natolik vyschlé a staré, že se při každém pohybu drolily. Avšak Doc s Martym si dovedli poradit. Nejprve zacouvali s vypůjčeným nákladákem do chodby. Potom pomocí pák a jiných jednoduchých strojů pootočili De Lorean tak, aby ho mohli navijákem vyzdvihnout na nákladák. Pak už jenom zbývalo vytlačit vůz z chodby a dostat ho na trailer s plochým dnem, který Doc použil tenkrát v noci při takzvaném experimentu s bleskem u soudní budovy.
Trvalo jim to celé hodiny. Už nastala noc a Marty ještě musel postavit pokácené náhrobní kameny.
„Právě mě něco napadlo, Marty," prohodil Doc, když přehazoval přes DeLorean plachtu. „Protože jsem se nakonec dostal do roku 1885, snad teď figuruji v dějepisných knihách. Napadlo mě, že bych mohl zajít do knihovny a podívat se v archívu do starých novin."
Marty vzhlédl a zároveň táhl náhrobní desku zpátky na místo. Musel si pomoci rameny a zády: ty staré náhrobní kameny byly ale těžké!
„Docu," odpovídal váhavě, „vždycky jsi říkal, že není dobré vědět příliš mnoho o svém vlastním osudu a vůbec o všech těch věcech…„
Doc se na chvilku zamyslel nad Martyho odpovědí a potom s očividným uspokojením pokrčil rameny.
„Máš pravdu, Marty. Už teď toho vím až moc. Bude lepší, nebudu-li pátrat po své vlastní - hm - budoucnosti."
Tleskl rukama a přes Martyho se podíval na svého věrného psa.
„Koperníku! Jde se, chlapče!"

Ale pes se nehýbal. Podíval se na Martyho a zakňučel.
„Já už si s ním poradím, Docu!“ Marty vstal. „Koperníku! Tak pojď, ty kluku jeden! Vracíme se domů.“
Ale pes zůstal sedět před jedním náhrobkem a znovu zakňučel.
„Co se děje, Koperníku?“ vykřikl Marty a vracel se k němu.
Kopernik přenesl váhu z jedné packy na druhou a natahoval čenich k náhrobní desce. Jeho neobvyklé chování Martyho zneklidnilo. Kopernik se vztyčil na všechny čtyři a vrtěl ocasem. Naléhavě zaštěkal, aby připoutal Martyho pozornost. Ten pes si počínal stejně jako psi ve filmu o Lassie, jehož reprízy Marty vídával jako malý.
Chtěl snad Kopernik něco Martymu sdělit?
Marty svraštil čelo. To bylo zvláštní. Vždyť všichni Docovi zvířecí miláčci byli chytří psi.
Světlo na Koperníkově přílbě jasně ozářilo náhrobní kámen.
Marty se zahleděl na nápis. Měl pocit, jakoby se mu mělo zastavit srdce.
Ale to ne, pomyslel si. Tohle tedy ne!
Všechno akceptuji, jenom tohle ne.

Kapitola 3

Marty si nápis přečetl ještě jednou. Stálo tam vyryto do kamene:
ZDE ODPOČÍVÁ EMMETT BROWN Datum narození neznámé Zemřel 7. září 1885-A pod tím menšími písmeny:
Zastřelen zezadu Bufordem Tannenem
kvůli 80 dolarům. Načež zcela dole:
Na věčnou paměť postavila
jeho milující Clara.
Marty zalapal ztěžka po vzduchu. Zastřelen zezadu Bufordem Tannenem? V roce 1885? Vždyť datum na náhrobku bylo jen o pár dnů starší než datum na dopise, který mu Doc poslal!
To znamená, že zatímco si Doc myslel, že se usazuje na Dalekém západě, měl už zakrátko zemřít.
Marty se ohlédl na čekající nákladňák. Má to povědět Docovi? Vždyť ho vynálezce sám před takovými věcmi varoval - před těmi záležitostmi s paradoxem. Jenomže Doc byl jeho přítel, ať už v roce 1985, 1955 nebo 1855. Musí mu to říct.
„Docu!“ vykřikl. „Pospěš si!“
Doc vykročil loudavě k Martymu. Ale jakmile se přiblížil natolik, že spatřil výraz teenagerova obličeje, pospíšil si.
„Marty, copak se děje?“ volal. „Vypadáš, jako bys právě viděl ducha.“
Marty zavrtěl hlavou. „Skoro jsi se trefil, Docu…“
Ukázal na náhrobek a Doc se tam zahleděl.
„Proboha!“
Doc se chytil za srdce a zavrávoral. Ale tentokrát neomdlel. Martyho napadlo, že si Doc začíná na všechny otřesy pomalu zvykat.
Vynálezce se zahleděl do země. Vydal ze sebe slabý chrčivý zvuk a odpotácel se několik kroků nazpátek.
Marty si uvědomil, že Doc stojí nad svým vlastním hrobem.
Doc si vší silou přitiskl ruce kolem dokola hrudníku. „Začíná mě mrazit.“ Odmlčel se a se svraštěným obočím se podíval na teenagera.
„Marty, prosím tě…nestůj tam.“
Aha, vždyť šlapal na Docův hrob.
Rychle poodstoupil stranou. „Promiň.“
Doc přešel jeho omluvu bez povšimnutí, znovu a znovu četl nápis na náhrobku.
„Zastřelen zezadu? Copak je tohle za budoucnost? A kdo je to Clara? V mém dopise není o nějaké Claře ani zmínka.“
„Snad jsi tam v minulosti našel přítelkyni,“ snažil se mu být Marty nápomocný. „Na starém Dalekém západě si mohl člověk připadat moc a moc osamoceně.“
Ale Martyho slova by rozrušila Doca ještě víc než vlastní náhrobek. „Přece se nemohu zaplést s nějakou průkopnickou!“ vykřikl vynálezce prudce. „Něco takového by mohlo způsobit nenapravitelné škody celému časoprostorovému kontinuu!“
Doc si dopřál chvilku, aby se vzpamatoval, a pak pokračoval klidnějším hlasem: „Radši to vyfoť, Marty. Tohle si říká o podrobnější průzkum.“
Marty uposlechl. Pak musel pospíchat, aby dostihl Doca, který už byl napůl cesty u nákladňáku. Ještě nikdy neviděl vynálezce tak zachmuřeného.
Marty mu to však nemohl mít za zlé. Tentokrát byla v sázce Docova budoucnost.
Proboha! Vždyť na ni měl odpověď rovnou před nosem!
Samozřejmě. Doc si dosud neuvědomil, že zde našel odpověď na otázku své budoucnosti.
Když přitáhli DeLorean zpátky do bezpečí, byl městský archív v suterénu radnice v Hill Valley už dávno zavřený. A zůstal by zavřený i nadále, kdyby Doc neznal nočního hlídače Charlieho. Oba dva milovali starý Daleký západ jako takový a dějiny Hill Valley obzvlášť. Proto bylo možné Charlieho přemluvit, aby trošku porušil předpisy a nedbal o návštěvní hodiny a podobné věci.
A tak Doc zavedl Martyho do archívu, kde se kupilo plno svázaných novin podle ročníků, místních memorabilií a stálo zde mnoho skříní se spoustou starých fotografií a novinových výstřižků týkajících se tohoto kraje. Archív byl přecpán informacemi. Člověk by tam mohl strávit celé dny, kdyby přesně nevěděl, co hledá. Ale Doc doufal, že najdou všechno, co potřebují, ve skříni označené nápisem „Hill Valley, 80. léta XIX. století“.

Prozatím nenalezli žádnou zmínku o nějakém Em-mettu Brownovi, ale zato tam byly rozličné informace o minulosti města, které připadaly Docovi značně zneklidňující.
Jednu obzvlášť znepokojivou pasáž četl Marty nahlas:
„Buford Tannen byl pověstný pistolník, jehož výbušná povahu mu vynesla přezdívku Vzteklý Pes. Nikdy dlouho neváhal stisknout spoušť a vychloubal se, že zabil dvanáct lidí, do celkového součtu přitom nepočítal Indiány a Číňany.“
Doc nahlédl Martymu přes rameno. V zásuvce, kterou Marty vytáhl ze skříně, ležel snímek „Vzteklého Psa“ Tannena. Připadal mu hrozně povědomý. Doc si uvědomil, že pistolník byl nápadně podobný Biffu Tannenovi, místnímu teenagerovi, který během posledních pár dní měl nejednu rozmíšku s Martym. Nemohl by být Vzteklý Pes Biflovým pradědečkem? Všechno bylo možné. -
Doc si včas uvědomil, že předmětem jejich zájmu nejsou příbuzenské vztahy, ale že hledají informace o jistém Emmettu L. Brownovi.
„Je tam nějaká zmínka o mně?“ zeptal se Doc Mar-tyho. „Byl jsem mezi těmi dvanácti?“
Marty četl dál:
„Jenomže toto tvrzení nelze nijak dokázat, protože se nevedly přesné záznamy. Ty skončily poté, co Tan-nen zastřelil redaktora, který o něm otiskl v roce 1884 nelichotivý článek.“
Vzhlédl k doktorovi a pokrčil rameny. „To je myslím příčina, proč nemůžeme nic najít.“
Doc si pozorně prohlížel jiné desky. V nich objevil někoho, kdo mu připadal povědomý - muže mezi dvaceti a třiceti roky, který se podobal Martymu. Fotografie byla z počátku dvacátého století, tedy z doby poněkud mladší, než po jaké pátrali. Onen mladík byl obklopen rodinnými příslušníky včetně jednoho staršího muže, možná otce, který byl oblečen jako farmář.
„Podívej se,“ ukázal Doc na snímek. „William Mc-Fly s rodinou. Jsou to tvoji příbuzní?“
Marty přikývl. „Jo, myslím, že můj pradědeček se jmenoval William…“ Podíval se na fotografii. „Pohledný chlápek.“
Teenager se odmlčel a znovu se zadíval na snímek náhrobku, který pořídil.
„Možná to je omyl, Docu, a nejde o tvůj hrob. Snad žil v roce 1855 ještě nějaký jiný Emmett Brown. Měl jsi tady tenkrát nějaké příbuzné?“
Doc by si jen přál, aby to byla pravda. „Neměl,“ odpověděl. „Brownovi se přistěhovali do Hill Valley až v roce 1908 a tenkrát se jmenovali von Braunovi. Můj otec si změnil jméno za první světové války.“ Marty se začal znovu přehrabovat v zásuvce. Oba zažírali s ústy dokořán na další fotografie. Teď už nebylo o čem pochybovat.
Text pod snímkem byl následující: „Nové hodiny, 5. září 1855.“
A na fotografii stál bělovlasý „Doc“ Emmett L. Brown v dlouhém plášti a s kravatou, na nohou měl kovbojské boty, na hlavě klobouk Stetson a vedle něho stály ve voze dvoumetrové hodiny.
Doc cítil, jak se mu pod pestrou košilí svírá srdce. „Proboha! To jsem já! Takže to všechno je pravda! Jsem to já, kdo se sem vrátil a byl zastřelen.“ Podíval se na svého přítele. „Jaké datum je v tom dopise?“
Marty sáhl do vnitřní kapsy bundy a vytáhl zmačkaný zažloutlý dopis.
„Prvního září 1885,“ četl.
Když Doc bral dopis od Martyho, nasucho polkl. Každý nový fakt na něho působil jako další hřebík do rakve.
„To znamená… „ pronesl rozhodně (vždyť koneckonců nemělo smysl popírat pravdu, příběh jeho vlastní smrti) „že jsem byl zabit týden potom, co jsem napsal tento dopis.“
Marty zdvihl oči od knihy a podíval se vynálezci přímo do očí.
„Ne, Docu,“ prohlásil slavnostně teenager. „Nic z toho se nestane, protože se vrátím do roku 1885 a dopravím tě zpátky domů.“
Proboha! Marty se chce vrátit do minulosti? A nezmění se tím dějiny? Co když teenager způsobí další paradox?
A nezměnily se náhodou dějiny už tím, že Doc Brown skončil v minulosti? Vždyť o něm nenalezli zmínku v knihách z té doby! A změní se historie do
té podoby, jakou měla předtím, jestliže ho Marty vysvobodí z minulosti? A musel by se to vůbec někdo dozvědět?
Bylo opravdu moc a moc zlé, že Doc nemohl cestovat zpátky sám. Jenomže kdyby byli dva Docové Brownové v minulosti, do které ani jeden z nich nepatřil, vyvolalo by to mnohem víc paradoxů, než se vynálezce vůbec odvážil pomyslit. Čím víc o tom přemýšlel, tím zmatenější mu připadala celá ta záležitost s cestováním v čase. Vzdychl. Když se tak všechno dopodrobna a definitivně uváží, Doc Brown potřeboval vědět pouze jedinou věc:
Může to Marty zvládnout?

Kapitola 4
Středa, 16. listopad 1955, 9.55

Marty neviděl nic jiného než samé Indiány.
Autokino U Powhatanů se jmenovalo podle Indiánů, kteří kdysi žili v oblasti Hill Valley, ale Marty si říkal, že kdo tohle kino vyzdobil, trošku to přehnal. Neónový Indián vítal návštěvníky už nad vchodem, od pokladny až po pódium bylo všechno pomalováno stany, šípy a spoustou různých Indiánů.
Marty se domníval, že majitelé autokina využili Indiány jako reklamní trik, jak přilákat diváky. Autokino U Powhatanů bylo totiž dobrých čtyřicet minut od městského centra.
A to vlastně představovalo další problém.
„Musím se odtud nějak dostat zpátky do Hill Valley.“ A Marty si uvědomil, že má na nohou ty těsné kovbojské boty.
Jenomže Doc nehodlal změnit názor. „Tohle je ten nejbezpečnější plán. Nemůžeme přece riskovat a poslat tě zpátky do

nějaké zabydlené oblasti nebo na geograficky neznámé místo. Nechceš přece narazit do stromu, který v minulosti ještě nestál.“
Doc ukázal rukou na podmanivé skalnaté útvary kolem. „Tato oblast byla naprosto pustá. A protože tam, kam se chystáš, nejsou silnice, budeš mít se stro-
jem času bezpečnou jízdu a spoustu místa na jeho zastavení.“
Odvrátil se od filmového plátna a ukázal na cosi za pokladnou, co vypadalo jako malá jeskyně.
„Koukej,“ vysvětloval Doc, „tam za pokladnou je jeskyně, což je dokonalý úkryt pro stroj času.“
Marty popošel o pár kroků k jeskyni, aby se lépe podíval. Prostor byl asi půldruhého metru hluboký. Doc měl pravdu: na vzdáleném konci bylo cosi jako jeskyně.
Marty si postrčil nový zářivě bílý kovbojský klobouk víc z čela.
„Oblek ti sedí?“ zeptal se ho Doc.
Marty ne moc nadšeně přikývl. „Všechno, až na ty boty. Jsou příliš těsné.“
V rukou držel předmět svých výhrad. Boty si vyzkoušel, ale raději si obul své plátěnky, protože kovbojské boty ho tlačily. A byl tu ještě další problém. Ostatní součásti oblečení mu padly, ale moc mu nevoněla příliš vyzdobená růžová a modrá košile. Nejenže mu vadily žluté třásně, ale zdaleka nejvíc ho iritovaly ozdobné kresby na ramenou. Ty složité kruhy mu připomínaly vybuchující atomy a Marty se domníval, že v roce 1855 snad atomy ještě vůbec neznali. A nosili kovbojové tak zdobené a zářivě zlaté opasky? A kruci, ta přezka byla skoro tak veliká jako jeho bota!
Musel se na to zeptat. „Hele, Docu, jsi si jistý, že tohleto všechno je autentické? Já bych řekl, že Clint Eastwood nikdy nic podobného nenosil.“
Doc svraštil obočí.
„Jaký Clint?“
No bodejť, Marty zapomněl, že Clint Eastwood začal hrát ve westernech až v šedesátých letech.
„Ale to nic,“ vysvětloval, „toho ty ještě nemůžeš znát.“
Jenomže Doc se nedal přesvědčit. Ukázal na Mar-tyho plátěnky.
„Marty, ty boty musíš nosit, i když jsou nepohodlné. V roce 1885 nemůžeš mít něco tak futuristického jako jsou plátěnky. Nemohl bys je nosit dokonce ani v roce 1955.“
Marty ale myslel jenom na to, jak ho ty příšerné boty tlačily do prstů. Vůbec se mu nelíbila představa, že by se měl rozloučit s plátěnkami. Jakmile si člověk zvykne na určitou obuv…
Jenomže nechtěl, aby při záchraně Doca něco nevyšlo.
„Obuji si je, až tam budu,“ slíbil.
Zadíval se do širé prérie. Má před sebou návštěvu Divokého západu!
„Hele, Docu,“ zeptal se, „myslíš, že budu mít příležitost jezdit na koni? V letním táboře jsem jezdíval. A šlo mi to docela dobře.“
Doc se pousmál.
„Nevím, proč bys nemohl.“ Znovu pohlédl na auto. „Myslím, že je to už všechno. Druhé oblečení máš zapakované. Do nádrže jsem dal benzín. A co s tím vznášedlem?“
Aha, na to nesmím zapomenout. Marty sáhl dozadu do Docova packardu.
„Tady je.“ Zastrčil růžový předmět do DeLoreanu pod sedadlo spolujezdce. Vznášedlo chtěl Marty použít jen v krajním případě, kdyby mu hrozilo nebezpečí. Ale ani vznášedlo nepatřilo do roku 1955 a Marty nechtěl dopustit, aby se v tomto roce zničilo. Jen co zachrání Doca ze starého Divokého západu, vezme i vznášedlo zpátky do roku 1985.
„A nesmíš zapomenout na ty fotografie,“ dodal kvapně Doc. Předal Martymu fotografii Doca u věžních hodin, kterou vzali z archívu, a snímek Docova hrobu. „Kdybys měl nějaké potíže mě přesvědčit, abych se s tebou vrátil, tak mi prostě ukaž tohle.“
„Dobře,“ odpověděl Marty. Odmlčel se a svraštil obočí při pohledu na spoustu drátů a elektronek, které spatřil na kapotě DeLoreanu. Kvůli tomuhle a ta-
ké kvůli velkým pneumatikám z padesátých let, které nahradily ty zpuchřelé, vypadal DeLorean jako jeden z těch legračních vozů, které Marty vídal na autodráze v Hill Valley.
Podíval se na Doca. „Jsi si jistý, že tohleto bude fungovat?“
„Určitě!“ odpověděl s nadšeným výrazem vynálezce. „Tohle zařízení dokáže všechno, co by udělaly ty…no…mikročipy.“ Odmlčel se a poškrábal na hlavě. „Byl bych to udělal větší, jenomže nebylo místo.“ Doc vztáhl ruku nad rozžhavené elektronky.
„No, elektronky už žhaví…“
Otevřel dvířka DeLoreanu a vlezl do vozu.
„Časové okruhy zapnuté…„ dodal, když stiskl příslušnou páčku.
„Čas určení…“ Doc vytáhl z kapsy dopis. „Ten dopis jsem napsal prvního září, takže tě pošlu o jeden den dál, do druhého září, což je středa.“
Doc vyťukal datum na palubní desce:
ČAS URČENÍ 2. ZÁŘÍ 1885, 8.00
Vedle displeje s časem určení byly dva další. Na jednom z nich svítilo:
SOUČASNÝ ČAS 16. LISTOPAD 1955, 10.00
A na druhém displeji bylo zaznamenáno, kdy byl stroj času naposled použit:
POSLEDNÍ START 12. LISTOPAD 1955, 21.44
Marty provedl rychlý výpočet. Stroj tady trčel od roku 1855. To znamená, že okruhy, kapacitátor a všechno ostatní se nepoužilo déle než sedmdesát let!

Věděl Doc, co podniká? Marty doufal, že ano.
„Byl jsem zastřelen v pondělí," oznamoval Doc, když vylézal z vozu, „takže budeš mít pět dnů na to, abys mě vyhledal. Podle dopisu jsem kovář, takže asi mám někde dílnu."
Marty vypudil z mysli všechny pochyby. Měl před sebou úkol.
„Nedělej si starosti, Docu," řekl s o něco větším přesvědčením, než jaké cítil. „Já tě najdu."
Doc snad vytušil nějaké pochybnosti, které se honily Martymu v hlavě, a podmračeně pohlédl na svého přítele.
„Marty, tohle všechno nemusíš podnikat. Jestliže se chceš vrátit do roku 1985, tak je to v pořádku."
Jenomže tohle v pořádku nebylo. To byla věc, kterou si byl Marty naprosto jistý.
„Docu, já tě dostal do maléru," odpověděl přesvědčen o tom, co říká, „a já tě z toho maléru taky dostanu."
Vynálezce zůstal chvilku zticha a potom rychle zamžikal.
„Děkuji ti," vypravil ze sebe posléze. Vypadal, jako kdyby se mu špatně dýchalo.
Ale už zase ukazoval na plátno autokina. „Jeď se strojem času rovnou k tomu plátnu. Kdybys jel opačným směrem, dostal by ses k té úžlabině moc rychle a mohl bys do ní narazit spodkem a udělat díru do benzínové nádrže nebo do přívodu benzínu."
Marty zíral na velkou bílou plochu na vzdáleném konci autokina.
„Ale, Docu," namítal a ukazoval na podezdívku s kresbami z Divokého západu pod bílou plochou," když pojedu k plátnu, tak narazím do těch Indiánů."
Doc jako ostřílený vědátor zavrtěl hlavou.
„Marty, ty neuvažuješ čtyřrozměrně." K časovému přemístění dojde dřív, než se dostaneš k plátnu. Okamžitě se octneš v roce 1885 a ti Indiáni už tam vůbec nebudou."
„To je pravda," odpověděl Marty. Na starém Dalekém západě nebudou autokina. Jestlipak si vůbec někdy zvykne na cestování časem?
Doc z nákladáku vytáhl opasek s koltem.
„Opravdu si ho nechceš vzít s sebou?"
Teď pro změnu zavrtěl hlavou Marty. Nechtěl použít zbraň.
„Ne, děkuji. Stejně s tím neumím zacházet."
Doc přikývl a hodil opasek do nákladáku.
Otočil se a podíval na Martyho. Takže to by bylo. Marty přikročil a oba se sevřeli v náručí.
„Hodně štěstí," řekl Doc a málem nemohl znovu popadnout dech. „V zájmu nás obou. Na shledanou…v budoucnosti."
Marty poodstoupil a zadíval se na přítele.
„Chtěl jsi snad říct v minulosti."
Doc pokrčil rameny. ."Kdekoliv."
Marty se shýbl, nasedl do DeLoreanu a zavřel dveře. Otočil klíčkem v zapalování. Motor naskočil a za-burácel. Byl připraven vyrazit.
Doc zaklepal na okno.
Marty otevřel dveře a Doc se shýbl, aby mu ještě něco řekl.
„Marty," začal váhavě, „vím, že jsem tě varoval před zasahováním do minulých událostí, ale kdybys z nějakého důvodu nemohl uspět a já skončil zastřelený zezadu… „ odmlčel se a zhluboka nadechl, „… odrovnej toho lumpa, který to provede."
Marty se zašklebil na svého rádce.
„Mně se to povede, Docu."
Znovu přibouchl dveře, Doc poodstoupil, Marty zařadil rychlost a zamířil s DeLoreanem přes asfalt a štěrk k plátnu autokina.
„Šťastnou cestu, Marty!" volal za ním Doc. „Vaya con Dios!"
Marty mu zamával a přeřazoval na stále vyšší rychlost. Mířil s vozem rovnou doprostřed plátna a sešlápl pedál plynu až k podlaze.
DeLorean ho dokonale poslouchal. Marty se podíval na tachometr. Ukazoval šedesát, pak sedmdesát a konečně osmdesát. Trošinku povolil pedál plynu a sledoval, jak tachometr stoupá po mílích za hodinu: osmdesát čtyři, osmdesát pět, osmdesát šest, osmdesát sedm.
Podíval se do zpětného zrcátka. Viděl, jak se ka-pacitátor začíná rozžhavovat.
Opravdu to klaplo.
Zaslechl tři rány a spatřil tři záblesky bílého světla.
„Tak do toho, ty můj stříbrňáku," zašeptal Marty a zmizel v minulosti..

Kapitola 5
Středa, 2. září 1885, 8.00

Všude kolem Indiáni!
Jenomže filmové plátno už zmizelo.
První, co Marty uviděl, byl oblak prachu zdvihající se z úžlabiny rovnou před ním. A pak se objevili uhánějící koně mířící přes úžlabinu, byla jich stovka nebo snad ještě víc. A na nich seděla stovka mužů, někteří byli oblečeni pouze do bederních zástěrek, hruď, ruce a obličeje měli pomalované. Marty znal to oblečení i pomalování z hodin dějepisu na střední škole v Hill Valley. Byl to místní indiánský kmen, alespoň místní v roce 1885 - Powhatanové.
A všech sto směřovalo přímo k němu.

Co může člověka napadnout v takové situaci?
„Indiáni!“ zařval Marty zplna hrdla.
Rychle zařadil zpátečku.
Powhatanští rudoši se blížili. Marty slyšel i přes hřímající motor jejich válečné výkřiky.
Strhl volant doprava. Šlápl na brzdu, zařadil první rychlost a stočil volant doleva. Indiáni se přibližovali. Ve zpětném zrcátku rozeznával jejich divoké obličeje. Zrychlil a zařadil dvojku. Už z toho vyvázl!
Anebo také možná ne.
Už tady nebyl hladký asfalt ani štěrk autokina. Marty ujížděl velmi drsnou, vyschlou a hrbolatou pustinou. Kola zapadala do vyschlého koryta potoka, pak narazila do velkého kamene. Při každém překonávání takové překážky se celé Martyho tělo otřáslo. Neodvažoval se jet rychleji z obavy, aby nezdemoloval kola nebo nepoškodil spodek auta.
Říkal si, že nesmí zpanikařit. Auto je přece rychlejší než kůň. Vždyť je ztratil z dohledu. Starosti s Indiány si má dělat člověk teprve tehdy, když uvidí bělmo jejich očí.
Marty se podíval zpětným zrcátkem. Powhatanové byli opravdu blízko. Skutečně už viděl bělma jejich očí a uprostřed nich indiánské panenky, nemluvě o puškách, nožích, lucích a šípech.
Podíval se na tachometr. Jel jenom rychlostí patnáct mil za hodinu!
Zmocnila se ho panika.
„Pomoc!“ vykřikl Marty. Sešlápnul pedál plynu až na podlahu a o následky se bude starat až později.
DeLorean poskakoval stále rychleji drsnou pustinou, dosáhl rychlosti dvacet, pětadvacet a posléze téměř třiceti mil za hodinu. Marty se osmělil a podíval se znovu do zpětného zrcátka. Indiáni se nepřiblížili, ale také nevzdálili.
Bočním okénkem se podíval ven. Terén před sebou neviděl nejzřetelněji. DeLorean nyní poskakoval tak, že kolem sebe vířil mračna prachu. Vepředu vypadala cesta celkem sjízdně, v prašném závoji nebyly vidět žádné velké kaktusy ani skaliska. Přesto se mu vůbec nelíbilo bouchání, které vydávaly pneumatiky, jak poskakovaly po nerovném terénu.
Znovu se podíval do zrcátka. Snad to byla jenom fáta morgána, ale zdálo se mu, že Indiáni jsou dokonce ještě blíž než předtím.
Co by asi Powhatanové udělali, kdyby ho dohonili? Marty teď litoval, že nedával při hodinách dějepisu větší pozor. Jak si vzpomínal, Powhatanové a
bílí usedlíci se neměli příliš v lásce, zejména v osmdesátých letech. Indiáni by do něho asi párkrát střelili, aby měli jistotu, že je mrtvý, načež by nechali ležet jeho tělo provrtané šípy a kulkami. Nemyslel si, že by Powhatanové patřili ke sběratelům skalpů. To málo, co si pamatoval z hodin dějepisu, mu říkalo, že Indiáni převzali tento neobyčejný zvyk od bílých usedlíků, kteří začali skalpovat jako první. No, Marty mohl jenom doufat, že Powhatanové neměli v úmyslu tuto laskavost oplácet.
Zřetelně už slyšel jejich válečný pokřik, dokonce i přes zavřená okna. Pomyslel si, že by bylo všechno v pořádku, kdyby jenom jel trochu rychleji.
Zem pod ním se jakoby propadla. Vůz se naráz zastavil a vymrštil Martyho dopředu.
Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, že zapadl rovnou do úžlabiny, do které měl podle Doca ukrýt auto. Také si liboval, jak byl prozíravý, že si připnul bezpečnostní pás -jinak se mohl doopravdy zranit.
Teď už ho Indiáni chytnou. Při ztichlém motoru slyšel výkřiky sta hrdel a dunění čtyř stovek kopyt. Ten hřmot byl ohlušující.
Vykoukl ven. Powhatanové už dorazili k úžlabině.
A potom se Indiáni přehnali kolem něho. Nejprve jeden kůň, pak dvojice, za ní tucet dalších, všichni přeskakovali přes úžlabinu a přes DeLorean a uháněli dál kupředu.
Pokračovali v trysku. Ani jeden se nezastavil. Za chvilku se hluk dunících kopyt ztratil v dálce. Marty vylezl z vozu. Viděl Indiány, kteří se každou vteřinu vzdalují, naprosto si ho nevšímají, uhánějí stále dál a dál, až se koně i jezdci ztratili v oblacích prachu.
Martymu bylo divné, proč se nezastavili. Přece museli vidět vůz. Snad si mysleli, že DeLorean je nějaký vůz s plachtovinou. Anebo měli možná na práci něco důležitějšího. V každém případě se domníval, že z toho vyvázl.
Ale v tu chvíli zaslechl polnici troubící do útoku.
Marty se ohlédl směrem, odkud se přihnali Indiáni. Rovnou k němu mířila kavalerie Spojených států, stovka mužů na koních!
Marty věděl, co se sluší v takovou chvíli říct:
„Ale to snad ne!“
Naskočil do DeLoreanu a přibouchl dvířka.
Vzápětí přeskakovala přes úžlabinu stovka kava-leristů a uháněla dál, aby pronásledovala Indiány.
Zřejmě nikoho nezajímal podivně vyhlížející povoz, ve kterém Marty přicestoval. A nebylo divu, vždyť tito podivní návštěvníci neohrožovali první ani druhou skupinu jezdců, kteří nerušené pokračovali ve své hře.
Vdáli se ztrácel zvuk polnice a podkov.
Marty pootevřel dveře a vykoukl. Všude bylo ticho. Vylezl z auta a s pocitem úlevy vydechl. Skončil tam, kde měl podle plánu skončit. Pár metrů před ním zela jeskyně, do níž měl ukrýt DeLorean. Dotlačí ho tam bez potíží. Také mohlo všechno dopadnout mnohem hůř.
Konečně byl na starém Dalekém západě. Byl čas doplnit kovbojský úbor. Sáhl na zadní sedadlo a vytáhl kovbojské boty. Teď už jenom obhlížel vhodný balvan, který by mu posloužil jako sedátko při obouvání bot.
Marty se zarazil. Odkud se ozývá ten kapavý zvuk? A zároveň ucítil dobře známý zápach, který nedokázal přesně charakterizovat. Sklopil zrak a uviděl proud tekutiny vytékající zpod auta.
„Proboha benzín!“ zamumlal ohromeně. „Prorazil jsem nádrž!“

Takže to všechno bylo přece jen horší, než si před chvilkou myslel. Ale nebude házet flintu do žita pro trochu vyteklého benzínu. Otvor ve spodku vozu je možná jen malinký. Snad ho půjde nějak zacpat. Marty se shýbl, aby díru zevrubněji prozkoumal.
Z jeskyně za sebou zaslechl zvuk - podivně dunivý zvuk.
Přes rameno se ohlédl k ústí jeskyně a tam spatřil medvěda grizzlyho, který se k němu rychle přibližoval.
„Jéé!“ zařval Marty.
Grizzly běžel k němu.
Marty také běžel. Leknutím pustil z rukou boty, ale už neměl čas se pro ně shýbnout. Pak mu ještě slétl z hlavy parádní bílý široký klobouk. Co se dá dělat. Martymu byl v patách medvěd, a tak mu zbývalo jediné řešení.
Marty utíkal ze všech sil.

Kapitola 6

Copak ta rozlehlá krajina nebude mít nikdy konec?
Martymu se zdálo, že už jde celou věčnost. Slunce vyšlo na obloze za ním, potom je měl nad hlavou a nyní zapadalo přímo tam, kam kráčel. Doc mu řekl, že Hill Valley je směrem na západ, tak kdy se už objeví?
Mohlo to být ještě horší. Aspoň že ho už nepronásledoval grizzly. Když Marty vylezl na vrcholek úžla-biny, ohlédl se a spatřil medvěda, který se zastavil, aby očichal kovbojské boty, které tam zůstaly. Marty pokračoval v cestě a byl rád, že patálie s grizzlym dobře dopadla a na návrat ani nepomyslel. Medvěd, který se zajímá o lidské boty, by mohl dostat zálusk i na lidské nohy.
Marty objevil obdělanou půdu, což signalizovalo přítomnost lidí - prvních živých bytostí, nepočítal-li Indiány a kavaleristy.
Marty kráčel opatrně mezi dvěma řadami nízkých zelených rostlin a dával pozor, aby na žádnou nešlápl. Byl zvědavý, jsou-li některé jedlé, nic z toho však nepoznával.
Někde tady kolem musí být civilizace. Jenom kdyby vydržel jít dál, i když síly už ubývají. Byl rád, že narazil na tuhle zemědělskou půdu s řadami zeleniny, aspoň ho nutily jít přímým směrem.
Přesto jednou či dvakrát na sypké hlíně zavrávoral. Potřeboval se najíst. Potřeboval se napít. Potřeboval si odpočinout. Potřeboval být co nejdál od medvědů. Podíval se na zaprášené plátěnky. No jo, vždyť se měl přezout do bot! Právě do těch, které spolu s kloboukem zůstaly u DeLoreanu a medvěda.
Došel na malou vyvýšeninu mezi několika poli a v dálce spatřil stavení. Ale bylo jich málo na město, dokonce i na malé město z Divokého západu, jakým bylo Hill Valley. Stály tam jenom dvě malé chatrče. Martyho napadlo, že jedna bude obytné stavení a druhá chlév.
Musel si to přiznat:
„Jsem vedle,“ pronesl nahlas.
Přimhouřenýma očima hleděl na menší z obou stavení. Sledoval dům s nižšími dveřmi vhodnými k tomu, aby jimi procházeli lidé. Nevěnoval pozornost druhé budově s velkými dveřmi pro povozy a zvířata. To znamená, že první stavení je obytné a to druhé chlév. Marty byl na sebe hrdý, že hádal správně.
Samozřejmě, když si v chůzi prohlížel farmu, jak by mohl spatřit před sebou svah? Jeho nohy ho objevily místo očí. Najednou neměl pevnou půdu pod nohama. Kutálel se z kopce rovnou k plotu, který mu kdosi nastražil do cesty. Hlavou narazil do kůlu.
Vykřikl. Bolelo to. A také viděl kolem sebe samou tmu Potom se rozzářila spousta hvězdiček. Ležel jak široký, tak dlouhý na zádech. Bylo příjemné ležet na zádech, už nemusel nikam chodit. Snad by měl zavřít oči. Snad by tak rněl zůstat napořád.
Skrze tmu a hvězdičkv zahlédl zaprášené boty.
„Maggie!“ zvolal nad ním mužský hlas. „Přines vodu! Tady leží někdo zraněný!“
Martymu se podařilo otočit hlavou natolik, že spatřil muže, který nad ním klečel. Měl na sobě pracovní oblek - overal, kostkovanou košili a na hlavě kulatý klobouk, který vypadal jako buřinka, jenomže ze slámy. Byl pravděpodobně jenom o pár let starší než
Marty, i když jeho husté zrzavé vousy ho dělaly starším. Ale na farmáři bylo ještě cosi zajímavého, cosi zvláštně povědomého. Kdyby jen byl Marty schopen přemýšlet, určitě by to hned uhodl.
Jenomže Marty ani pořádně neviděl. Horko, žízeň, bolavá záda, to všechno ho zmáhalo. Napřed viděl chvilku jasně, pak pro změnu rozmazaně: starostlivý farmářův obličej, jasně modrou oblohu, napůl postavený plot táhnoucí se do dálky.
Marty ucítil, jak ho dvě silné ruce popadly pod paždí a jak ho táhnou ke stavení. Snažil se zůstat při vědomí, upíral pohled na špalky, zaregistroval i špínu vedle dveří. Také tam stál sloup a na něm tabulka s ručně vyrytým jménem.
Ale co to, Marty byl vedle, určitě měl halucinace.
Zavřel oči a dovolil horečce, aby ho přemohla.
Mohl by přísahat, že na té tabulce stálo jméno McFly.
Marty otevřel oči, ale v místnosti byla tma.
Zase se mu něco zdálo. Měl stále divočejší sny, byli v nich Doc Brown a Clint Eastwood, také starý Daleký západ a kdovíco ještě.
Marty se v posteli pohnul. V pokoji ještě někdo byl - někdo, koho znal.
„Mami?“ podařilo se Martymu ze sebe vypravit. Rty měl suché a hlas chraptivý. „Jsi to ty?“
Viděl, jak se nad ním sklání tmavý obrys těla Ten kdosi mu otřel čelo vlhkým studeným šátkem.
„No tak, no tak,“ pronesl tichý ženský hlas. „Spal jste skoro půl dne.“

Marty si úlevně oddechl. Matčin hlas dodával pocit bezpečí a klidu. Ale proč mluví s irským přízvu-kem? Marty se rozhodl, že si toho nebude všímat. Snad ještě blouzní.
„Ach," místo toho zasténal, „já jsem měl hrozné sny. Zdálo se mi, že jsem v tom westernu a že mě honí Indiáni…"
„No tak," přerušil ho matčin chlácholivý hlas, „jste tady v bezpečí na farmě McFlyových."
Marty zamžikal.
„Na farmě McFlyových?"
Když matka škrtla zápalkou a rozsvítila petrolej-ku, sedl si.
Jenomže tohle nebyla jeho matka - nebo snad ano?
Žena seděla na židli vedle postele. Bylo jí málo přes dvacet, měla na sobě tmavomodré kytičkované šaty a bílou zástěru. Dlouhé hnědé vlasy měla vzadu stažené do drdolu. A přitom se strašně moc a moc podobala Martyho matce.
Až na to - Marty se na to nyní rozpomněl,- že on se přece vrátil v DeLoreanu na starý Daleký západ.
„Ty jsi…" promluvil. Ale to nebyla.
„Ty jsi má…" zkusil to znovu. Tak kdo vlastně je ta žena?
„Tak kdo jsi?" zeptal se konečně. Žena, která nebyla jeho matkou, se mile usmála.
„Jmenuji se McFlyová. Maggie McFlyová."
„Maggie…McFlyová?" opakoval po ní Marty nejistě. Takže přece jen byli příbuzní. Byla právě proto tolik podobná jeho matce?
„Ano, paní McFlyová," pronesla Maggie s laškov-ným pokáráním v hlase. „A nezapomínejte říkat to ‚paní'."
Marty si uvědomil, že na ni upřeně zírá, a odvrátil pohled. Odkašlal si. Nevěděl co říct té ženě, která nebyla jeho matka.
„A jakpak se jmenujete vy, pane?" zeptala se paní McFlyová týmž laškovným tónem.
Jak se jmenuje? Tak na to je snadná odpověď.
„No, Mc…„ Marty se zarazil. Tihle lidé jsou jeho příbuzní, prapradědeček a praprababička nebo tak nějak. Nemůže jim přece říct, kdo vlastně je. Mohlo by dojít k jednomu z těch paradoxů, před kterými ho Doc Brown vždycky varoval.
Ale jaké jméno si má dát? Marty vyslovil první, které ho napadlo:
„No, Eastwood, Clint Eastwood."
Maggie radostně pokývala hlavou a vzala na vědomí vzájemné představování. Mírně poklepala Martyho po hlavě.
„Máte poraněnou kebuli, pane Eastwoode, ale není to nic vážného. Chvíli vás bude bolet, ale brzo se zahojí."
Marty si lehce rukou přejel místo na hlavě, kterou narazil do kůlu v plotě. Ouvej! Nikdy by ho nenapadlo, že by podobný náraz mohl být tak tvrdý.
„Ale," pokračovala Maggie, „zajímá mě vaše oblečení. Je opravdu hodně zvláštní."
Jeho oblečení… bylo na něm přece jen něco v nepořádku? Ani na okamžik nezapochyboval, když mu Doc vybíral oblečení… ale samozřejmě, řeč je o jeho plátěnkách. Usoudil, zeje načase změnit předmět rozhovoru.
„Co je dneska za den?" zeptal se. „Jak dlouho jsem měl okno?"
„Je středa večer. Měl jste…okno," Maggie pronesla to slovo, jako by bylo pro ni nové „pár hodin."
Podala Martymu hrnek, z kterého se kouřilo.
„Tohle vám pomůže udržet si jasnou hlavu a zmírní horečku."
Marty si od ní vzal opatrně hrnek a dával pozor, aby ho držel za ouško. Přemýšlel, co je to asi za tekutinu. Snad káva. I když je také možné, že to bude nějaký bylinkový čaj, což je dobrý a starobylý západ-nický recept.
„Měl jste štěstí," dodala Maggie, „že vás tam našel Seamus."
„Seamus?" zeptal se Marty, když zdvihal hrnek pomalu ke rtům.
„Můj manžel Seamus McFly," vysvětlovala Maggie. „Shání teď venku nějakou večeři."
Marty usrkl čaj.
Jenomže to nebyl čaj. Málem se zakuckal. Měl pocit, jako by mu měly oči vypadnout z důlků. To musí být stoprocentní líh!
„Chutná, vidte?" zeptala se s milým úsměvem Maggie. „Je to starý irský recept. Děláme si to sami."
Někde ve stavení se rozplakalo miminko.
Maggie rychle vstala a rukama si uhlazovala záhyby na zástěře. „Musíte mě omluvit, pane Eastwoode, jdu se podívat na malého."
Marty přikývl. „Na malého, aha."
řTo už Maggie odešla z místnosti. Zavřela za sebou dveře.
Marty postavil kouřící kořalku na noční stolek. I když je to starý rodinný recept, neměl čas ani chuť se jím opít. Musí zachránit Doca, aby nebyl zastřelen zezadu, a už ztratil skoro celý den tím, že pochodoval a pak upadl do bezvědomí.
Rychle si navlékl spodní prádlo, potom kalhoty a přitom se rozhlížel po ložnici. Byla malá, se špinavou podlahou a nacpaná půltuctem podomácku vyrobeného nábytku. Ale jako ložnice pro hosty to vypadalo docela útulně.
Marty otevřel dveře a vešel do vedlejší místnosti. Ta byla také plná věcí: kolébka, kolovrátek, jídelní stůl, kamna s konvicí, ze které se kouřilo. Vypadalo to tam jako kombinace obýváku a jídelny, navíc ještě dílny a také kuchyně.
Objevily se jedny dveře, které byly dokořán, aby mohlo dovnitř proudit světlo. Pohled na tmavěmodrou večerní oblohu Martymu prozradil, že dveře vedou ven.
Aha, nyní pochopil, že místnost, ze které právě vyšel, není ložnice pro hosty, nýbrž jediná ložnice v domě. A ložnice spolu s druhou místností tvořily celé farmářské obydlí. Život na pohraniční farmě byl možná těžší, než si Marty dokázal vůbec představit.
U kolébky stála Maggie a v náručí houpala chlapečka, který už plakal tišeji a občas přestal, aby nabral dech.
Marty přistoupil blíž a Maggie se na něj usmála.
„Tohle je William Sean McFly. Je mu pět měsíců. Je první rodilý Američan v naší rodině." Podívala se na miminko. „Nic

se neděje, Wille. To je náš host, pan Clint Eastwood.“
Miminko vzhlédlo k Martymu a usmálo se.
„Určitě jste se mu zalíbil, pane Eastwoode,“ řekla Maggie.
Od pece za jejich zády se ozvalo syčení. Marty se ohlédl a všiml si, že přetéká konvice. „Propána!“ Maggie přiskočila k peci. Pak se podívala na Williama a dala ho rychle Martymu do náruče. „Podržte ho chvilku, pane Eastwoode, než se postarám o tamto.“
Zatímco Maggie běžela k peci, Marty se sklonil nad miminkem.
„Ahoj, malinký,“ řekl potichu. „Ahoj, Wille.“
Nebyl si jistý, jak se správně drží mimino, zejména tak důležité jako tohle. Ale Williemu to zřejmě nevadilo, nadále se usmíval.
„Ty jsi určitě můj pradědeček,“ pokračoval Marty. To je ale náhoda, setkat se s vlastním pohraničním předkem! Bylo to… kosmické. Marty se jen tak tak přemohl, aby své myšlenky nevyslovil nahlas. „První ‚americký McFly… „
Ale co je to cítit? A proč má mokrá kolena? Marty na ně pohlédl.
„„… a ty jsi mě počural.“
Než si mohl Marty srovnat v hlavě všechny události, přišel Seamus, v jedné ruce brokovnici, v druhé pár zastřelených zajíců.
„Tady máme večeři!“ oznamoval, když za sebou přibouchl dveře.
Zajíci? Marty si pomyslel, že má takový hlad, že je ochoten sníst cokoli. A copak nechutná zajíc jako kuře?
Povzdechl si. Doufal, že už brzo najde Doca.
Konečně byla večeře hotová. A Marty musel přiznat, že na ni má hroznou chuť. Vůně, která vycházela už asi hodinu z hrnce na peci, ho jenom utvrdila v tom, že je strašně hladový. Pečený zajíc se mu začínal jevit jako jeden z nejlepších pokrmů, jaký kdy jedl.
Malý Will znovu usnul a tři dospělí zasedli ke stolu s talíři plnými masa a zeleniny.
Marty rychle popadl nůž a vidličku.
Ale zaváhal, když viděl, jak Seamus sepjal ruce.
„Přijímáme tento dar od našeho pána Ježíše Krista. Amen,“ pronesl uctivě Seamus.
„Amen,“ přidala se Maggie.
„Amen,“ řekl rychle Marty, zatímco Seamus a Maggie se pokřižovali. Úplně zapomněl, že někteří lidé se před jídlem modlí. Podíval se na svůj talíř. Snad by měl raději počkat a zjistit, co ti dva budou dělat, a teprve pak se pustit do jídla.
Seamus s Maggie uchopili vidličku a nůž, což Marty pochopil jako pobídku. Ukrojil si velký kus pečeně a s chutí se zakousl do jídla. Nebylo to vůbec špatné, tak trochu jako ku…
Něco mu zaskřípalo mezi zuby.
„Pozor,“ varoval ho Seamus. „Mohly tam zůstat nějaké broky.“
Marty si sáhl do úst a vytáhl malou černou kuličku. Chabě se pousmál.
„A co takhle trochu dobré vody ze studně, pane Eastwoode?“ zeptala se ho Maggie a vzala džbán.
Marty nabídku akceptoval a usoudil, že by voda mohla spláchnout nepříjemnou chuť v puse, která v ní zůstala po broku.
„Děkuji,“ přijal Marty nabídku.
Maggie nalila vodu do skleniček. Ale obsah sklenek spíš připomínal bahnitou tekutinu než vodu anebo něco jako řídké čokoládové mléko.
Seamus přerušil Martyho zamyšlení nad nevábnou tekutinou a zeptal se: „No, pokud vám nevadí, že se na to ptám, pane Eastwoode, co děláte v životě?“
„Co dělám v životě?“ opakoval Marty otázku? ale
moc ji nechápal. Ptal se snad Seamus, jaké má zájmy, nebo co?
„Podle toho, jak vypadají vaše ruce,“ vysvětloval Seamus, „je jasné, že nejste farmář, dřevorubec ani horník. Takové ruce jsem viděl jenom u karbaníka nebo miminka.a vy nejste určitě miminko.“
Aha, co dělá v životě, tedy čím se živí. Marty se znovu zahleděl na svou sklenici se špinavou vodou. No, jsem zkrátka obyčejný středoškolák, pane McFlyt, až na to, že rád cestuji v čase. Vzhlédl k McFlyovým. No, snad by jim to tak nějak mohl povědět.
„No, já vlastně ještě chodím do školy.“
Seamus se na něj nevěřícně podíval. „Do školy? Ve vašem věku?“
Maggie pohlédla se svraštělým obočím na manžela. „Odkud vlastně jste, pane Eastwoode?“ zeptala se, aby nenápadně změnila předmět rozhovoru.
Marty doufal, že na tuto otázku bude moci odpovědět lépe než na tu předchozí. „No, já jsem…tady z okolí… narodil jsem se tady. Ale cestoval jsem. Dlouho…celé roky.“ Marty dospěl k názoru, že nastala vhodná chvíle opět změnit předmět rozhovoru.
„A vy jste z Irska?“
„Ano,“ odpověděl Seamus a zašklebil se. „Z Bally-bowhillu.“
Ballybow…jak je to dál? Marty o té obci ještě nikdy neslyšel. Ale pomyslel si, že pokud jde o Irsko, neznal kromě Dublinu téměř nic. Ballybowhill. Znělo to hezky.
„Tam jsme se vzali,“ vysvětloval Seamus, „ale odjeli jsme do Ameriky, protože jsme doufali, že se nám bude žít lépe. Že budeme mít nějakou půdu a svůj dům, který bude možné rozšiřovat a zvelebovat. To byl můj sen. A myslím si, že sen se nám splnil tady v Hill Valley.“
„Ano,“ vydechla radostně Maggie. Marty vytušil, že je ráda, že se dostali k námětu, o němž vládla mezi manželi shoda.

„Tady jsou opravdu dobří lidé. A
s novou železnicí a radnicí jich bude ještě přibývat. A naše slavnost v sobotu večer, to bude něco, co se bude všem moc a moc líbit.“ Usmála se na Martyho. „Jste tady kvůli tomu, pane Eastwoode?“
Slavnost v sobotu? Takže kdyby se mu nepodařilo najít Doca dřív, určitě se ukáže při takové události stejně tak jako všichni lidé z města. Ale Doc měl být zastřelen už příští pondělí. Takže Marty měl už jenom dva dny … na nezdar nechtěl ani pomyslet. Místo toho se chystal odpovědět na Maggiinu otázku. Tentokrát mohla být odpověď víceméně pravdivá.
„Vlastně ani ne, přišel jsem navštívit starého přítele. Je to kovář. Snad ho znáte, jmenuje se Brown.“
„Brown?“ pronesl Seamus a zamračil se. „Nojo, to je ten divný chlap, objevil se tady někdy začátkem roku. Moc o něm nevím. Snad jen to, že si otevřel kovárnu ve městě v bývalé stáji.“
Doc tady opravdu je a možná jen pár mil odtud. Čím dřív se za ním Marty vypraví, tím líp. Vstal a vykročil ke dveřím.
„Kudy se jde do města? Musím vyhledat…„
Zarazil se, protože si uvědomil, že musí napřed vykonat něco jiného.
„Poslyšte,“ zeptal se, tentokrát o něco váhávej i, „smím použít vaši… koupelnu?“
„Cože chcete použít?“ zeptala se zdvořile Maggie.
„Koupelnu,“ opakoval Marty. Po nepříjemném vedru a studniční vodě ji Marty moc potřeboval.
„Koupelnu?“ zeptal se Seamus a zakabonil se. „Nevyznám se v tom, co říkáte, pane. Jestliže se chcete vykoupat, tak asi třetinu míle odtud je potok, ale radil bych vám počkat až do rána.“
Ani nápad, pomyslel si Marty. Jak jen tomu asi mohli v roce 1885 říkat?
„To vlastně ani ne,“ zkoušel to znovu, „prostě si jen potřebuji…ulehčit.“
„Tak proč to neřeknete rovnou?“ zeptal se ho Seamus. „Samozřejmě máme záchod! Je vzadu.“
Díky bohu, pomyslel si Marty. Vzadu? Nevzpomínal si, že by ještě něco vzadu viděl. Ale asi byl nepozorný.
„Koupelna?“ pronesl Seamus napůl pro manželku, napůl sám pro sebe. „To je ale divný výraz, nedává to žádný smysl.“
Marty rychle zamířil do ložnice.
„Promiňte,“ ozval se Seamus dost hlasitě, „ale kam to jako chcete jít?“
Marty se zastavil. Začínalo jít do tuhého. Snad kdyby dal nohu přes nohu….
„Neříkal jste, že to je vzadu?“ zeptal se a snažil se potlačit zoufalství v hlase.
„Ano,“ přikývl Seamus. Ale venku. Jak vás může jenom napadnout, že bychom to měli tady doma? A k tomu hned vedle ložnice?“
No samozřejmě.
„Je to venku.“ Nyní bylo na Martym, aby přiznal svůj omyl. Vždyť koneckonců byli v roce 1885. „V pořádku. Záchod je mimo dům. Promiňte mi můj omyl.“
Otočil se a jak nejrychleji mohl, vyšel z domu.
Propána, bylo to ale obtížné. Byli dobří křesťané, ale tentokrát svou dobrotu možná přehnali.
Obrátila se k manželovi. Z výrazu na jeho tváři vyčetla, že si myslí přesně totéž co ona.
„Doufám, že jsme na sebe nepřivolali kletbu, když jsme ho pozvali domů,“ vyhrkla Maggie. „Je zřejmé, že to nemá v hlavě docela v pořádku.“ Znovu si vybavila jeho parádní košili s perleťovými knoflíčky a ty podivné boty. „Jenom Bůh ví, kde se tak prapodivně vystrojil.“
Seamus přikývl a usmál se.- Opravdu, stále se jí líbil jeho úsměv.
„Ano, je trošku divný,“ souhlasil Seamus, „ale jaksi k němu něco cítím… nemohu to pochopit, ale připadá mi správné, že jsme se o něj postarali.“
Takový už byl její muž, usměvavý a věřící člověk. A Bůh ví, že pan Eastwood je možná prosťáček, ale rozhodně nevypadá, že by jim chtěl nějak ublížit. Pokud si manžel myslí, že by se o něho měli postarat, Maggie s ním souhlasí.

Kapitola 7

Horší to už ani nemohlo být.
Marty vyrazil ze záchoda. Ještě nikdy nezažil tak hrozný zápach. Mohl si sice ulevit, ale musel přitom zadržovat dech.
No nazdar!
Jestli tady budou všechna podobná zařízení taková, bude se muset až do konce svého pobytu v roce 1855 naučit chodit do křoví nebo tak nějak. Samozřejmě nehodlal zůstat ani o chvilku déle, než bude nezbytně nutné. To se pevně rozhodl, zatímco stěží zadržoval dech.
Šel zpátky ke stavení.
„Pane McFly, paní McFlyová!“ zavolal dveřmi. „Poslyšte, jsem vám opravdu moc vděčný za všechno, co jste pro mne udělali, ale ještě bych potřeboval poradit, jak se odtud dostanu do města, abych našel Doca…totiž kováře.“
Ve stavení bylo chvíli ticho. Marty vstoupil dovnitř. Maggie a Seamus McFlyové se na sebe dívali vyděšeně. Seamus pohlédl na Martyho.
„Snad nechcete jít ještě teď do města,“ pronesl pomalu, jako by se bál, že by Marty jinak nepochopil.
Seamus měl pravdu. Marty nepochopil.
„Proč ne?“ zeptal se.
„Je už tma,“ vysvětloval mu Seamus.
Jeho obavám Marty nerozuměl. Přesto tušil, že to tady může být potmě nebezpečné kvůli banditům, Indiánům a vůbec. A neexistuje žádné pouliční osvětlení.
„To tedy ano,“ odpověděl, ale doopravdy přesvědčen nebyl.

„V noci tady pobíhají vlci, pane Eastwoode," řekla Maggie. „A také medvědi."
No ne! Vlci? Medvědi? Marty přikývl. O medvědech věděl po čertech dobře. Takže nejen bandité a Indiáni, ale také vlci a medvědi?
„To je pravda „ Teď už byl Marty přesvědčen.
Pomyslel si, že by přece jenom měl zůstat přes noc.
„Pane Eastwoode, mohl byste u nás přespat a zítra - nemohu vás odvézt až do města, ale aspoň k železnici, pak už dojdete podél kolejí do města."
Nabídka byla velmi lákavá. Ale Marty jim nechtěl být na obtíž.
„Podívejte se," řekl, „nechci vás už obtěžovat. Půjdu, není to žádný problém."
„Samozřejmě můžete jít. Je to jenom čtrnáct mil," souhlasila s ním Maggie.
Marty pohlédl na paní McFlyovou
„Říkala jste čtrnáct mil?"
Už teď se mu zdálo, že ho rozbolely nohy.
Čtvrtek, 3. záft 1885
Marty zamával svému prapradědečkovi na rozloučenou.
„… a děkuji za klobouk!"
Sundal z hlavy mírně opotřebovaný slaměný tvr-ďák, který mu Seamus vnutil jako ochranu proti vedru. Marty zamával kloboukem za farmářovým vzdalujícím se povozem.
Seamus se na čtyřkoláku otočil a také zamával. „Budete u nás vždycky vítán!"
Marty se díval za svým předkem, dokud nezmizel z dohledu a z doslechu. Měl štěstí, že Seamusova dobrosrdečnost převážila nad Maggiiným prakticismem,
a že mu proto místo čtrnácti mil zbývá ujít jenom šest mil. A šest mil chůze není žádná tragédie.
Marty se podíval na koleje, na dvojici červených železných pásů, které se spojovaly na obzoru. Na obzoru, kde nebylo ani památky po městě Hill Valley. Marty si řekl, že má jedinou možnost, jak zjistit délku šesti mil - ujít je.
Vykročil podél kolejnic.
Zřejmě Seamuse špatně poslouchal a vydal se špatným směrem. Určitě už musel ujít šest mil a měl pocit, jako by jich bylo dvanáct.
Marty zamžikal. Bylo něco ve předu? Míval už dřív halucinace, viděl kaluže, ale žádné tam nebyly, viděl stromy a domy, a ukázalo se, že to jsou skály a balvany. Přidal trochu do kroku. Tohle byla první halucinace, která měla tabuli s nápisem - s nápisem HILL VALLEY.
Marty se rozeběhl. Tohle nebyla halucinace, tabule byla skutečná. Byla to železniční stanice v Hill Valley!
Na koukání toho moc nebylo. Když se Marty přiblížil, zjistil, že nádražní budova je ještě menší než stavení jeho prapradědečka. Ale bylo to pochopitelné. Hill Valley bylo založeno teprve před několika roky, takže město se ještě nestačilo rozrůst.
Bylo nejen malé, ale také hodně tiché. Nádraží vypadalo poklidně. Nástupiště zametal Číňan, který měl na sobě oděv podobný modrému pyžamu. Další muž stál před okénkem s nápisem TELEGRAFNÍ ÚŘAD a na druhém konci nástupiště tahal farmář krabice a žoky sena ze svého povozu. Co mohl Marty očekávat? Přestřelky? Nebo snad uvítací výbor s dechovkou? Tohleto byl pravý starý Daleký západ a nikoliv nějaký film s Johnem Waynem nebo Clintem Eastwoo-dem, i když pod tímto jménem vystupoval na McFlyo-vě farmě.
Prošel kolem farmářova povozu a zjistil, že se octl na cestě vedoucí do města Hill Valley.
Zastavil se a začal si hvízdat. Hill Valley vypadalo opravdu jako městečko z Divokého západu a dokonce jako z westernu. Hlavní ulicí se táhla prašná jízdní dráha kolem staré stáje vlevo a řady obchodů vpravo, které lemoval vyvýšený dřevěný chodník.
Marty šel kolem ohrady, na které se skvěl velký nápis:
POCTIVEC JOE STATLER
VÝBORNÍ KONĚ NA PRODEJ - NA KOUPI - NA VÝMĚNU
Byli to titíž Statlerovi, o kterých mu vyprávěl Doc. Ti, kteří roku 1985 obchodovali s novými i ojetými auty. Marty si pomyslel, že některé věci se nezměnily.
Podíval se na řadu obchodů vpravo. Stála tam hospoda, holičství, obchod se smíšeným zbožím, redakce místních novin, čínská prádelna, poštovní úřad. Ulici zaplňovali muži na koních, lidé v povozech. Jeden chlapík si to vykračoval s lopatou a károu, která měla na boku nápis A. JONES, ODKLÍZENÍ KOŇSKÉ MRVY. Bylo zde všechno, co má v takovém městečku být.
Jak Marty míjel lidi, všiml si, že na něj hleděli jaksi divně. V duchu si říkal, není-li to kvůli jeho klobouku. Ale vzápětí zapochyboval, zda se Doc přece jen nezmýlil s tou parádní košilí a kalhotami. Ale copak by vědec neznal základní věci?
Marty vzhlédl k transparentu, který byl natažený přes ulici.
SLAVNOST V HILL VALLEY
5. ZÁŘÍ VEČER
Tanec - Jídlo - Hry
K zahájení stavby věžních hodin
No ne! Zrovna stavěli věžní hodiny! Tady měli opravdový smysl pro dějiny!
Zastavil se před šerifovým úřadem. Bylo zavřeno. Na dveřích se bělal nápis: „Šerif odjel do Haysville, aby byl přítomen oběšení Smraďocha Lomaxe."
Znovu se zastavil. Přímo před ním se rozprostíralo náměstí, anebo vlastně to, co se jím teprve mělo stát. Radnice byla napůl rozestavěná. Už stály mramorové sloupy, ale většinu budovy zakrývalo lešení a ve věži zely velké kulaté otvory,

kam měly přijít hodiny.
Před budoucí radnicí stál stožár s odlišně vypadající americkou vlajkou. Nevál silný vítr, a tak mohl Marty snadno počítat: na vlajce bylo jenom osmatřicet hvězd.
Ze dvou stran náměstí stály kůly na uvázání koní. U některých stáli koně a povozy. Za nimi spatřil Marty zděnou budovu, v níž sídlila dostavníková společnost Wells Fargo. Kousek dál zahlédl divadlo Essex - také ve výstavbě - a trošku stranou se tyčily zbytky vyhořelé budovy. Hill Valley vypadalo jako malé město, které se hezky rychle rozrůstalo. Marty by se vsadil, že i spáleniště bude mít brzy novou podobu.
Ulici vévodila budova, která měla dvě poschodí. Na průčelí tohoto nového stavení zářil nápis HOSTINEC A HOTEL PALÁCE.
Na první pohled bylo zřejmé, že budova tvoří skutečný střed města. Martyho napadlo, že potřebné informace by mohl získat právě tady.
Vtom zaslechl dusot koní. Obrátil se a spatřil, jak od pobočky Wells Fargo vyjel dostavnik a řítí se přímo na něj. Uskočil z cesty. Cožpak nemůže dávat kočí z do-stavníku pozor?
Fuj! Popotáhl nosem. Něco tady pořádně smrdělo. Podíval se na zem a zjistil, že šlápl rovnou do koňského kobližku. Krucinál! Kdy si už konečně uvědomí, že při cestování v čase musí být hodně opatrný? Asi nikdy. Vždyť jeho neopatrnost, když se octl poprvé v roce 1955, ho málem odrovnala - ne že by byl zabit, ale málem se nenarodil, což vycházelo nastejno. Musí si dávat pozor na každý krok.
Nejdříve musí dostat kobližku z plátěnky. Hledal
příhodné místo až našel okraj dřevěného chodníku. Když si otřel botu, vešel létacími dveřmi do nálevny.
Uvnitř to vypadalo jako v hostinci z Divokého západu. Byl to opravdu nádherný hostinec z Divokého západu. Vzadu stál dlouhý výčepní pult, u kterého postávalo pár kovbojů a upíjelo whisky. Ze tří stran místnosti byl ochoz. O naleštěné dřevěné zábradlí se opíraly ženy v načinčaných šatech s hlubokým výstřihem. Když Marty vstoupil, podívaly se na něho. Většinou se však tvářily znuděně.
Plocha místnosti byla zaplněna kulatými dřevěnými stoly. U některých seděli muži a hráli karty. A copak to? Marty zíral na stříbrnou vázu na konci pultu. Že by to bylo pravé a nefalšované plivátko?
Když míjel trojici hráčů karet, podívali se na něj. Byli to postarší muži v obnošených šatech. Na stole ležely nápoje a pistole. Vypadali, jako by si tady daly dostaveníčko postavy ze starých filmových westernů.
„Podívejte se, co to sem přišlo," zachichotal se první z trojice, hladce vyholený a podsaditý chlapík s vestou a hnědou buřinkou.
Druhý, který vystavoval na odiv vysoký černý klobouk a sněhobílé vousy, vyndal z úst doutník a dodal: „To jsem ale nevěděl, že k nám přijel cirkus."
„Tu košili má určitě po mrtvém Číňanovi," připojil se třetí, chlapík se svislým tmavým knírem. Všichni tři spolustolovníci se zasmáli.
„Můj syn se jednou vrátil domů z východu a měl na sobě podobné hadry," pronesl protahovaně nejstarší z nich, ten s buřinkou.
„Co jsi s nimi udělal?" zeptal se muž s vousy.
„Spálil jsem je."
Takže ty šaty sem přece jenom nepatří, pomyslel si Marty. Hlavně zářily novotou a podle toho, co viděl na obyvatelích města, nebyli v této části Kalifornie zřejmě zvyklí na perleťové knoflíčky, třásně a různé ozdoby. Jenomže neměl čas se starat o šaty a podobné věci. Tím se bude zabývat, až najde Doca.
Přistoupil k pultu. Výčepní na něho dlouho zíral. Marty si v duchu říkal, že jeho šaty tady působí výstředně.
„Co to bude, cizinče?" zeptal se posléze výčepní.
Co to bude? Znamená to, že si má Marty objednat něco k pití? O tomhle dosud neuvažoval. Ale stál přece u výčepního pultu. Nechtěl jim připadat příliš cizácky. Koneckonců chtěl od těchto lidí získat nějaké informace. Vytušil, že by si měl něco objednat. Ale co? Byl si téměř jistý, že na starém Divokém západě nemají dietní pepsi.
„No tak, já si dám…" spustil. Tab a dietní coke také zřejmě nepřicházely v úvahu. „…no, třeba vodu s ledem?"
Tři starousedlíci sedící za jeho zády propukli v hurónský smích.
Ale výčepní se nebavil. Zavrtěl hlavou a ukázal ke dveřím. „Když chcete vodu, můžete ji mít tam venku u koní." Sáhl pod pult a vyndal hnědou láhev a skleničku. „Tady naléváme whisky."
Prudce postavil skleničku na pult a nalil Martymu. Trošku whisky vyšplíchlo na pult. Na tom místě se začalo kouřit.
Marty hleděl na kouřící pult. „Já vlastně hledám jenom kováře," přiznal se.
Kdosi za ním hlasitě zvolal:
„Hej, McFly!"
Marty se otočil. Dveřmi si razil cestu hrubě vyhlížející chlap celý v černém, což doplňovaly černé vlasy, černé strnisko, dlouhý černý oficírský knír a zakaboněný výraz, který by každého přiměl kráčet opačným směrem. Následovali ho tři další chlápci, kteří nevypadali o nic příjemněji - všichni tři vlastně připomínali finalisty v soutěži o nejsprostšího a nejhloupějšího mužského.
„McFly," promluvil muž v černém, když se přiblížil k Martymu, „já jsem myslel, že jsem ti povídal, abys sem už nikdy nechodil…"
Zastavil se a zíral na poněkud přehnaně vyparáděného teenagera.
„Nojo," řekl a jeho hlas nebyl o nic přátelštější než předtím, „ty nejsi Seamus McFly. Ale jsi mu podobný, hlavně s tím ohavným kloboukem. Jsi snad příbuzný toho dacana? A jak se vlastně jmenuješ, ty frajere?"
„Hm…" Co měl říct? Marty dospěl k názoru, že může použít totéž jméno, které uvedl Seamusovi a Maggie. „Eastwood. Clint Eastwood."

„Clint Eastwood?“ zeptal se výsměšně muž v černém. „Co je to za pitomé jméno?“
„No ne,“ zvolal další z příchozích, který byl ještě zarostlejší než jeho šéf. „Já bych řekl, že to je takový kus hajzla!“
Druhý z kámošů zatáhl z doutníku a přistoupil, aby si zblízka prohlédl Martyho. „Helejte!“ zaječel s doutníkem v ústech na ostatní, „jen se podívejte na ty bílé perleťové knoflíčky! V žádném kšefte jsem nikdy neviděl, že by se něco takového prodávalo.“
Třetí kámoš, který díky své protáhlé tváři vypadal - pokud to bylo vůbec možné - ještě zabedněnější než ostatní, ukázal na Martyho nohy. „A mrkněte na ty jeho mokasíny. Z jaképak jsou asi kůže? A co znamená ten nápis na nich?“
Chlápek s doutníkem se podíval přimhouřenýma očima na Martyho plátěnky. „Nee-Kay. To musí být v nějaké indiánské hatmatilce.“
Muž s černým knírem praštil pěstí do nálevního pultu. „Výčepní! Hledám toho mizernýho, fixlujícího kováře. Neviděl jsi ho?“
Výčepní o krok poodstoupil. „Ne, neviděl, pane Tannene.“
„Tannen?“ zeptal se Marty. Přistoupil k vůdci party. „Tak vy jste ten Vzteklý Pes Tannen!“ Když se nyní zahleděl na chlápka, zdál se být podobný svému pravnukovi Biffovi.
Tannen oplatil Martymu pohled a tvářil se tak hrozivě jako Biff, když měl tu nejhorší možnou náladu.
„Vzteklý Pes!“ Vyrážel každou slabiku. „Nikdo mi nebude říkat Vzteklý Pes! To jméno se mi hnusí. Hnusí se mi, slyšíš?“
To jsem tomu dal, pomyslel si Marty. Kdo z nich je nejhloupější? Znovu se dopustil chyby, a bezděčně. Couvnul k pultu a zdvihl ruce na znamení, že nemá zbraň. Copak by Vzteklý Pes Tannen zastřelil bezbranného? Je to možné, napadlo Martyho. Za pár dnů měl zastřelit zezadu Doca.
„Tohle bude zajímavé,“ zachichotal se jeden z trojice starousedlíků a všichni složili karty. Marty měl pocit, že všechny oči v hostinci se upírají na něho.
Doufal, že to nebude až přespříliš zajímavé. Docovi by zrovna nepomohlo, kdyby byl Marty zabit dřív než on sám.
Vzteklý Pes se zahleděl na Martyho. „Mé jméno je Buford Tannen. Pan Buford Tannen. Nesnesu, aby mě někdo urážel. Vůbec ne nějaký frajerský prašivý hast-roš!“ Pan Buford Tannen vytáhl revolver. „Ty frajere jeden!“ Odmlčel se jen na tak dlouho, aby vyloudil kolem rtů slabý úsměv. „Tak teď se podíváme, jak dovedou ty nóbl střevíce tancovat.“
Ukázal na Martyho plátěnky.
„Tak tancuj!“
Vystřelil. Kulka udělala díru v podlaze kousínek od Martyho palce.
Tannen zamířil na druhou Martyho nohu. A znovu zmáčkl spoušť.
Když se kulka zaryla do podlahy, Marty poodsko-čil stranou.
Pan Buford „Vzteklý Pes“ Tannen se smál. „Tohle je správný tanec“
Tannenovi tři kámoši vytáhli revolvery a začali také střílet. Marty přeskakoval z jedné nohy na druhou. Pomyslel si, že si přece jen měl vzít od Doca zbraň. Jenomže si uvědomil, že kdyby měl zbraň a přizpůsobil se pravidlům hry Vzteklého Psa Tannena, tak by už byl asi mrtvý.
„No tak, ty hajzlíku,“ vyzýval ho Tannen, „ty umíš přece tancovat líp než takhle!“ Zamířil ještě blíž ke špičce nohy. Marty poskočil rychleji. Buford a jeho lumpové křičeli a jásali.
Takhle to dál nepůjde. Marty musí udělat ještě něco jiného než jenom poskakovat, a nebo ho některá střela dřív nebo později zasáhne do chodidla. Musí odtud nějak prchnout. Potřeboval odlákat jejich pozornost.
(Napadlo ho, že kdyby snad změnil taneční styl…
Přestal poskakovat a cupital pozpátku po špičkách.
„Billy Jean není můj milý…“ šeptal si přitom. Neviděl přece pro nic za nic všechny klipy s Michaelem Jacksonem! A zapůsobilo to, alespoň na chvilku. Ti kovbojové ještě nikdy neviděli, že se někdo umí pohybovat pozpátku po špičkách. Přestali střílet a zírali na něho s otevřenými ústy.
Jenomže Marty věděl, že velký dojem z jeho tance nevydrží věčně. Potřeboval odvést pozornost něčím okázalejším a hlučnějším. Rozhlédl se rychle na obě strany, hledal něco - třeba židli nebo sklenici na pivo - co by mohl svrhnout a utéct odtud pryč. Ale pult za ním byl prázdný. Použitelné předměty byly na druhé straně za Bufordem a jeho kámoši. Byly naprosto mimo jeho dosah. Něco tady musí být! Tannen natáhl kohoutek. Zřejmě ho už chůze pozadu nudila. Marty-mu bylo jasné, že jakmile začne Vzteklý Pes znovu střílet, jeho poskoci se k němu přidají. Zadíval se na svou nohu, která už zase měla brzo poskakovat.
Ale moment, poblíž jeho nohou bylo jedno prkno v podlaze zborcené a u pultu se zdvihalo. A na jeho druhé straně stálo plivátko.
Skvělé! Marty rychle dotancoval pozadu k tomu prknu. Kdyby se mu podařilo dupnout správně na prkno, snad by se plivátko vymrštilo do vzduchu a někam dopadlo, což by upoutalo pozornost všech přítomných a Marty by mohl zdrhnout.
Kroužil, poskakoval a výskal - to poslední hlavně kvůli dramatickému efektu - a pak plnou váhou dopadl na prohnuté prkno.
Plivátko se vymrštilo do vzduchu a letělo dál, než Marty čekal. Pomalu se bál, že jeho plán nevyšel. Ale pak si uvědomil, že plivátko míří rovnou na Vzteklého Psa Tannena.
Plivátko dopadlo s hlasitým zaduněním Tannenovi na hlavu, porazilo ho a zasypalo plivanci a tabákovou močkou.
V hostinci zavládlo naprosté ticho. Tři kámoši zírali na svého šéfa, který tam seděl a z hlavy mu kapala hnědá močka.
Tannen zamžikal. Ústa se mu stáhla v něco, co zpočátku vypadalo jako našpulení, ale to se rychle změnilo ve výraz prudkého vzteku, když si hřbetem ruky stíral z tváře to hnědé svinstvo.
Starousedlík s bílým vousem zahvízdal slabě na Martyho.
„Raději bys měl utéct, chlapče. Rychle a daleko.“

Marty se podíval na vzteky rudého Buforda, na jeho tři poskoky se zbraněmi stále ještě napřaženými, a na dveře hostince, k nimž měl jen pár krokům Napadlo ho, že starousedlík má naprostou pravdu.
„To teda jo," odpověděl. Vyskočil na pult, z něho na lustr. Švihem se přenesl přímo nad Bufordem a jeho chlápky. Pak se lustru pustil a přistál zrovna před létacími dveřmi.
„Sázím se o pět dolarů, že nebude žít déle než pět minut," zaslechl toho nejstaršího s buřinkou.
„A já sázím deset dolarů, že to nebude trvat ani čtyři minuty," odpověděl mu tatík s knírem.
Marty neotálel, protože slyšel dupot, který vydával Tannen se svou trojicí.
Marty proběhl létacími dveřmi a seskočil z chodníku. Nedbal na koňské kobližky a běžel prostředkem ulice. Ohlédl se a spatřil tři kámoše Vzteklého Psa vybíhat z hostince Tannenovi v patách. No, Marty unikl
Tannenově partě už dřív, jinde a jindy. Těď měl před nimi značný náskok. Snad najde při troše štěstí nějaký úkryt.
Odhodlal se ohlédnout. Trojice kámošů nasedala na koně.
Marty zrychlil.
Slyšel, jak koně cválají špinavou ulicí za doprovodu výskání a nevázaného smíchu.
Brzo bude po náskoku. Ale snad se mu podaří ztratit se jim z očí nebo proběhnout nějakým obchodem či úzkým průchodem mezi budovami, kudy by za ním koně nemohli.
Znovu se ohlédl. Všichni čtyři kovbojové se blížili - Buford Tannen mával v ruce lasem. Vůbec nepotřebovali Martyho dostihnout. Stačilo si ho chytit do lasa a přitáhnout.
Marty jen stěží popadal dech. Běžel moc daleko a moc rychle - hned potom, co ušel šest mil do města. Potřeboval něco, co by bylo rychlejší než kůň - Růžové vznášedlo. Ale to leželo dvacet mil odtud uvnitř DeLoreanu, který stál před medvědí jeskyní.
Ohlédl se a málem přitom narazil do jezdce na koni. Zastavil se, když se kůň vzepjal na zadních nohou. Nechtěl skončit pod koňskými kopyty!
Kolem ramen měl omotáno laso. Buford a jeho parťáci ho dostali! Marty se snažil vyprostit, ale laso ho pevně svíralo a ruce mu drželo těsně u těla."
Všechen ten povyk na ulici přilákal lidi z obchodů, aby se přišli podívat. Ale nikdo nezasahoval. Marty si dovedl představit, že všichni obyvatelé města dobře vědí, jakou má Vzteklý Pes Tannen povahu a co všechno dokáže, když se naštve - zejména když je pokryt sajrajtem z plivátka. A to všechno měl Marty poznat na vlastní kůži.
Tannen se s koněm otočil a táhl Martyho za sebou. Ten napůl šel a napůl vrávoral zpátky k hostinci.
„Máme novou radnici!" vykřikl Tannen na ostatní a zašklebil se. „Nejvyšší čas, aby už tam někdo visel!"
A co se mezitím odehrávalo v hostinci Paláce:
Výčepní pokradmu pozoroval špinavým oknem, co se děje venku. Vzteklý Pes Tannen jel v čele svých kumpánů a všichni čtyři se smáli a za sebou vlekli bezmocného fešáka. Šerif se mohl vrátit z popravy Smraďocha Lomaxe nejdříve za několik hodin. Dalo se udělat jediné.
Výčepní pokynul Joeymu, aby k němu přišel, a zašeptal mu do ucha:
„Běž rychle pro kováře."

Kapitola 8

Vzteklý Pes Tannen k sobě svázal dvě lasa, provlékl je kladkou, která visela z lešení na radnici. Shromáždilo se pár lidí, aby přihlíželi, ale z bezpečné vzdálenosti od Tannena a jeho party. Marty tušil, že když je šerif mimo město, nikdo se neodváží zasáhnout a zachránit ho. Až moc se to všechno podobalo westernům, které viděl v televizi. Jako třeba V pravé poledne. Ale ve filmech se vždycky na poslední chvíli objevil správný chlap Gary Cooper, John Wayne, Clint Eastwood nebo někdo jiný, aby přispěchal na pomoc. Nyní, když se octl na skutečném Divokém západě, bude kladný hrdina oběšen.
Pokusí se z té bryndy dostat sám. Škubl za laso a posunul je výš nad ramena.
Jenomže laso se mu vyškublo z rukou a stáhlo se mu kolem krku. Bylo moc těsné. Marty se dusil.
Zlosynové Martyho dostali, i když mu ruce nesvá-zali. Chytil laso rukama, aby se mohl nadechnout, ale smyčka nepovolila. Nemohl dělat vůbec nic. Marty si v duchu říkal, zda-li mu posledních pár okamžiků před smrtí proběhne před zrakem celý jeho život. Tak se to prý stává. Marty si tím nebyl jist: posledních pár dnů bylo tak zmatených, navíc putoval v čase a vůbec to všechno byl zmatek nad zmatek.
Buford přivázal druhý konec lasa k sedlu. Poodjel s koněm a laso se na kladce natáhlo. Tím se ještě víc stáhlo Martymu kolem krku a zdvihlo ho na nohy. Možná se Marty strachoval zbytečně. Nebude mít vůbec čas, aby mu před očima proběhl celý život. Popadl laso nad ohryzkem, trhl jím a uvolnil natolik, aby mohl aspoň popadnout dech.
Tannen a jeho kámoši se smáli. Byla to pro ně největší legrace, jakou vůbec kdy zažili. Martyho napadlo, že tohle všechno je snad jenom nějaký kanadský žertík. Ale když se pootočil a pohlédl do očí Vzteklého Psa Tannena, viděl v nich zlobu a ještě něco víc. Marty viděl pohled šílence.
Tannen ještě o kousek popojel a Marty se na chvilku ocitl ve vzduchu, načež se po chvíli dotýkal nohama země.
Kdepak, Tannen a jeho chlápci se ho chystali opravdu sprovodit ze světa. Ale nejprve si s ním chtěli trochu pohrát.
Marty zaslechl výstřel. Na rohu jedné budovy se roztříštila cihla - blízko hlavy Vzteklého Psa Tannena.
Zvuk výstřelu se ozval z druhé strany ulice. Marty spatřil, jak ve dveřích kovárny stojí muž s puškou.
„Odřízni ho, Tannene," požadoval ten muž.
Ještě dřív, než uslyšel hlas, poznal Marty i přes hnědý pracovní plášť a vysoký černý klobouk toho muže stojícího ve dveřích.
„Docu!" vykřikl.

Laso se znovu napjalo a nadzdvihlo Martyho kus nad zem.
„Ale, ale," pronesl Tannen ledabyle, jako by se zrovna setkal s Docem na nedělním pikniku, „vždyť to je náš kovář. Právě ten člověk, za kterým jsem přijel do města." Nenápadně nechal ruku na zbrani zasunuté v pouzdře. „My dva si musíme vyřídit nějakou záležitost."
Marty mával nohama ve snaze dotknout se prašné půdy. Byl příliš vysoko. A laso mu těsně svíralo krk. Nedokázal je povolit. Nemohl dýchat.
„Jedinou věcí, kterou si máme vyřídit," zavolal na něho zpátky Doc, „je to, že ho odřízneš a okamžitě odtud zmizíš."
„Já nechápu, kde bereš tu drzost mi vůbec něco poroučet," odpověděl Tannen. Podíval se na své pochopy a zašklebil se. „Chlapci…"
Tři kámoši vytáhli revolver.
„Tři zbraně proti jediné," ukázal Buford. „A to jsem ještě já nevytáhl tu svou. Není to pro tebe zrovna příznivé, kováříčku."
Místo odpovědi pozdvihl Doc pušku. Marty viděl celou scénu naprosto zřetelně, snad až moc zřetelně. Docova puška vypadala jako winchesterka, ale měla něco navíc. Vynálezce ji vylepšil jakýmsi dalekohledem, ale ne ledajakým, byla to parádní věcička. Marty zamžikal, Doc i s puškou se mu rozplizli. Začínal se mu kalit zrak. Potřeboval se rychle nadechnout, jinak už nic neuvidí - možná nikdy.
Doc vystřelil.
Marty dopadl na zem. Doc se strefil perfektně -laso bylo vejpůl. Marty strhl smyčku z krku.
„Odstřelím psovi blechy na sto padesát metrů, Tannene," zvolal Doc a znovu zamířil svou winchesterkou. „A teď mířím přímo na tvůj mozek. Řekl bych, že to není pro tebe ani trošinku příznivé."
Tannen chvilku zíral na Doca, pak se přátelsky zašklebil, zamával svým kámošům, aby schovali zbraně, a sesedl s koně.
„Dlužíš mi peníze, kováři," pronesl Buford právě tak ledabyle jako předtím.
Doc sklonil pušku, ale prst nechával i nadále blízko spouště.
„Jak tě to napadlo?" zeptal se.
„Můj kůň ztratil podkovu," vysvětloval Buford a stále se šklebil. „A protože jsi koně koval ty, je to jenom tvoje vina."
Doc nevěřícně zavrtěl hlavou. „Hmm, a protože jsi mi za práci nezaplatil, tak bych řekl, že jsme si kvit."
„Omyl!" Bufordova tvář se ještě víc zachmuřila. „Abys věděl, když kůň ztratil podkovu, zrovna jsem na něm seděl. A spadl jsem. A jestlipak víš, co se stalo, když jsem spadl? Rozbila se mi láhev moc a moc dobré whisky, byla to značka Kentucky Red Eye." Při pomyšlení na tu nehodu zaťal ruce v pěst. „A já se tak rozčilil, že jsem toho zatraceného koně zastřelil, takže jsem si musel opatřit nového!"
Tannen se odmlčel a zašklebil se na Doca. „No, a ten hňup, co jsem mu koně ukradl, povídal, že má cenu pětasedmdesát dolarů. Takže jsem spočítal, kováři, že mi dlužíš pětasedmdesát dolarů za koně a pět dolarů za whisky."
Natáhl obě ruce, načež položil pravačku na pažbu zbraně. „Buď si to vyberu v hotovosti, anebo můžeš zaplatit svým životem."
Ale to snad ne! pomyslel si Marty. Právě takhle to stálo na náhrobku.
„To je dohromady osmdesát dolarů," zamumlal nahlas.
„Podívej se," řekl Doc v duchu logiky, „jestliže tvůj kůň ztratil podkovu, tak s ním přijď a já ho znovu okovám."
Docova nabídka vyvolala u Vzteklého Psa Tanne-na nový záchvat hněvu.
„Omyl," prohlásil. „Copak jsi hluchý? Vždyť jsem ti říkal, že jsem toho koně zastřelil!"
Ale Doc se nenechal zaskočit Bufordovým způsobem uvažování.
„To je tvůj problém, Tannene," odpověděl.
„Omyl!" zařval Buford. „Je to tvůj problém! Takže od nynějška by ses měl při chůzi líp ohlížet, protože jednou dostaneš kulku do zad. A za tu chviličku, co budeš padat k zemi, si připomeneš, že jsem to byl já."
Na Doca to stále ještě nepůsobilo. „To mi nepřipadá příliš křesťanské, Tannene."
Buford se jenom ušklíbl. „Stojí to v písmu svatém, kováříčku. Oko za oko! Kovář za koně!" Podíval se na své parťáky. Všichni přikývli na souhlas.
Tannen škubl otěžemi, jako kdyby chtěl otočit koně, ale druhou rukou vytáhl zbraň z pouzdra.
Doc mířil Tannenovi přímo mezi oči.
„Jen to zkus, Tannene," vyzval ho Doc.
Buford se zahihňal a zastrčil revolver do pouzdra. Pohlédl na své poskoky a zašeptal potichu: „V sobotu, chlapci."
Tannen zaryl svému oři ostruhy do slabin a odjížděl v čele své tlupy - s křikem, výskáním a střelbou -ulicí pryč, až se všichni ztratili z dohledu.
Marty vstal a třel si krk. Byl rád, že našel Doca a že je ještě naživu. Měli by oba co nejrychleji zmizet.
Proboha!
Doc rychle kráčel ke svému příteli - tomu poslednímu člověku, kterého by se nadál v roce 1885.
„Marty," pronesl příkře, „dal jsem ti výslovný příkaz, aby ses sem nevracel, ale abys zamířil rovnou do roku 1985!"
Marty si přestal třít odřeniny na krku a zasmál se na vynálezce. „Já vím, Docu."
Jak to? On to ví? Doc by mohl vyjmenovat všechny možné důvody, proč tady neměl Marty být. Ale když o tom tak přemýšlel, nepomohl Martymu on sám, aby se z roku 1955 dostal do této doby? Ale samozřejmě! Jasně si vzpomínal, že vyslal Martyho ve stroji času nejednou, nýbrž dvakrát. Proč si na to nevzpomněl už dřív?
No bodejť! Nemohl si vzpomenout, vždyť to byl on sám, kdo pomáhal Martymu, aby se dostal zpátky do roku 1855. Jinak řečeno, tím, že se sem Marty dostal, nezměnil Docovu minulost jenom z roku 1855, ale i z roku 1955. Byl to další z těch časových paradoxů, pravděpodobně první z mnoha, jestliže se oba společně ocitli zpátky na starém Dalekém západě.

Třeba jejich setkání se Vzteklým Psem Tannenem: co kdyby ho zabili? Potom, protože by byl mrtvý, by Buford nikdy nezplodil dítě, a protože by se jeho děd
vůbec nenarodil, neexistoval by ani Biff Tannen. A kdyby neexistoval Biff, nemuseli by se Marty s Docem vypravit do minulosti kvůli sportovnímu almanachu, a kdyby necestovali do minulosti, nebyl by DeLorean zasažen bleskem a vyslán zpátky do …je to moc spletité! Doc se rozhodl, že o tom nebude prozatím hloubat.
„Moc rád tě vidím, Marty," řekl místo toho. Myslel to upřímně. Ať už byl starý Daleký západ jakkoliv uchvacující, v okamžiku, kdy spatřil teenagera, který měl být každou chvíli oběšen před radnicí, si uvědomil, že postrádá svou pravou dobu a své přátele. Ale museli vyřešit praktičtější záležitosti. Doc si zkoumavě prohlížel Martyho.
„Marty," řekl co nejlaskavěji, „musíme něco podniknout s tvým oblečením. Budeš-li chodit takhle oblečený po městě, tak tě s největší pravděpodobností někdo zastřelí."
Marty si opět masíroval krk.
„Nebo oběsí," dodal teenager.
Doc zavrtěl hlavou. „Který idiot ti dal tuhle směšnou výbavu?"
Marty se rozpačitě usmál. „Ty, Docu."
No ano. Když se nad tím zamyslel, vzpomínal si, že to udělal těsně předtím, než sem poslal Martyho z roku 1955. Dokonce si připomněl, jak tenkrát uvažoval: takhle se přece oblékal Roy Rogera, a to byl opravdový hrdina z Dalekého západu. Naneštěstí získal Doc tyto znalosti zprostředkovaně, v této věci zakládal na dojmech získaných, když jako teenager navštěvoval sobotní odpolední představení v kinech.
Letmo se omluvil a navrhl, aby se odebrali někam, kde nebudou všem na očích. Marty se potřeboval převléknout a Doc dospěl k názoru, že tfy neměl tolik vystavovat svá záda, aby neskýtala tak nekrytý terč pro Buforda a jeho chlapce. Když už se dostal Vzteklému Psu Tannenovi na kobylku, musel si dávat dvojnásobný pozor.
Doc odvedl Martyho do kovárny a přitom si poně-
kud sentimentálně vybavoval časy, kdy se domníval, že starý Daleký západ byl vhodným místem pro nalezení klidu a míru.
Uvnitř kovárny předal Marty Docovi fotografii náhrobku. Po setkání se Vzteklým Psem Tannenem věděl až moc dobře, že nesmějí ztrácet čas.
Doc Brown podal Martymu hromadu starého šatstva, všedního západnického oblečení, aby si něco vybral. Docova kovárna se nacházela ve staré chátrající stáji kterou Marty minul při svém příchodu do města, aniž by ji zaregistroval. Nebylo divu - žádný vývěsní štít, který by nabízel kovářské služby. Ale to byl celý Doc. A snad to nebylo ani nutné. V malém západnic-kém městě, jako bylo Hill Valley, se zpráva o novém kováři rozšíří rychlostí blesku.
Kovárna byla zařízená velmi prakticky. Doc rozdělil stáj na tři části. Na jednom konci byl obývací prostor, na druhém konci stáj s pár koňmi a uprostřed všechno, co patřilo ke kovářství, včetně výhně a kovadliny, a navíc několik Docových obvyklých vynálezů. Marty si navlékl kalhoty, kostkovanou košili, boty, které mu opravdu padly, a plášť přesně takový, jaký nosíval pravý Clint Eastwood ve spaghetti westernech. Když se oblékl, zaujala ho jména koní na dveřích stáje. Na prvním štítku stálo GALILEO, na druhém ARCHI-MÉDES a na třetím NEWTON. Marty se pousmál, byl to stále ten starý Doc. Ať už v minulosti či budoucnosti.
Doc zatím dlouze zkoumal fotografii vlastního náhrobku.
„Zastřelen zezadu Bufordem Tannenem kvůli 80 dolarům?" pronesl posléze, když si přečetl nápis na náhrobku.
„Sedmého září 1885…to je v pondělí!" Vrhl pohled na kalendář, takový ten čtvercový s jedním listem na každý den. Na dnešním listu stálo: „Čtvrtek 3. září".
Jenom čtyři dny, pomyslel si Marty.
„Teď bych byl radši, kdybych mu byl ty peníze dal," mumlal si Doc. „A kdo to je ta ‚milující Clara'? Neznám nikoho, kdo by se jmenoval Clara."
„Vypadá to, jako by to byla…" Marty nevěděl, jak to Docovi říct, „…jako by to byla přítelkyně nebo tak nějak."
Tato úvaha přiměla Doca, aby vzhlédl od fotografie. „Marty," vysvětloval, „mé zasahování do podobných společenských vztahů v roce 1885 by mohlo narušit časoprostorové kontinuum. Jako vědec bych nikdy nemohl připustit takové riziko, obzvláště ne potom, co jsme prodělali!"
„Emmette!" ozval se hlas zvenčí. „Hej, Emmette!"
Doc přestal s výkladem, když dovnitř vkročil muž v městském oděvu a s buřinkou na hlavě.
„To je starosta!" zavolal Doc na Martyho a otočil se k příchozímu. „Vítám tě, Huberte."
„Promiň mi, Emmette," bodře se omlouval důležitě vypadající návštěvník. „Vzpomínáš si na městskou schůzi minulý týden? Tam si se nabídl, že až přijede nová učitelka, tak ji uvítáš na nádraží? A právě nám oznámili, že zítra přijede. Děkuji, že jsi nám vypomohl. Tady máš nějaké podrobnosti."
Podal Docovi papír a, aniž ho pustil vůbec ke slovu, rychle dodal: „Abych nezapomněl, jmenuje se slečna Claytonová. Slečna Clara Claytonová."
Starosta odešel a Doc zůstal stát s pusou dokořán.
„Takže," poznamenal Marty ohleduplně, aby přerušil mlčení, „teď už víme, kdo to je ta Clara."
Doc zavrtěl hlavou a nemohl odtrhnout oči od papíru, který mu předal starosta.
„Marty, tohle je něco nemožného. Představa, že bych se zamiloval na první pohled… takový romantický nesmysl nemá vůbec žádné vědecké opodstatnění."
Marty se pousmál. Konečně se dostali k tématu, ve kterém byl odborník.
„Docu," řekl jemně, „tohle není věda. Když poznáš tu pravou dívku, tak tě to zasáhne jako blesk."
Doc vzhlédl a v obličeji byl celý bledý. „Marty, prosím tě, tohle neříkej."
Má pravdu, pomyslel si Marty. Doc neměl s blýskáním zrovna nejlepší zkušenosti. Ale kdyby mu to Marty vysvětlil

podrobněji, snad by Doc poznal, že jde o dobrou věc.
Doc přešel k velkému stroji a zapnul něco, co vypadalo jako motor poháněný parou. Kola kroužila, ozubená kolečka se otáčela a dlouhý běžící pás se chvěl, zatímco nahoře dýmal kouř. Co to jenom Doc říkal? Ať už cokoliv, Marty musí dopovědět, co nakousl.
„Když jsem se poprvé setkal s Jennifer," spustil znovu, „nemohli jsme od sebe odtrhnout oči. Zkrátka to mezi námi…klaplo." Na chvilku se odmlčel, aby se zamyslel nad ženou svých snů. Nad tím, jak její bledou tvář rámují tmavohnědé vlasy, jak se usměje, když spatří Martyho, jak líbá. A on ji přitom zanechal ve válečné oblasti, kterou způsobil, když připustil, aby mu Biff ukradl sportovní almanach!
„Jennifer! Doufám, že jsi v pořádku. My ji jen tak nechali u nich ve vchodu!…"
Nyní bylo na Docovi, aby dodával jistotu. „Určitě bude úplně v pořádku, Marty. Když jsi v roce 1955 spálil sportovní almanach, nastal znovu normální život. To znamená, že jakmile se vrátíme do roku 1985, stačí, abys zašel za ní domů a probudil ji."
Marty doufal, že má Doc pravdu. Takové cestování v čase může určitě způsobit zmatky. „Jakmile se vrátíme do roku 1985," řekl Doc. Ach, jak moc si Marty přál, aby se ihned vrátili!
Stroj začal prudce rachotit. Co to jenom Doc podniká?
„Marty, honem!" vyrazil ze sebe Doc a ukazoval přitom na levý dolní roh divoce se otřásajícího stroje. „Otoč ventil úplně doleva!"
Marty učinil, jak mu bylo řečeno. Stroj zadrnčel a na stoleček vypadla kostka ledu. Doc ji hodil do sklenice a z konvice nalil jakousi hnědou tekutinu.
„Nechceš čaj s ledem?" zeptal se Martyho.
Marty zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji."
Doc se znovu podíval na doručený papír. „Řekl bych, že si slečna Claytonová bude muset opatřit nějaký jiný způsob dopravy z nádraží." Zastrčil papír do kapsy pracovního pláště. „Teď se vydáme za DeLorea-nem a odjedeme do budoucnosti."
Martyho napadlo, že měl cosi povědět Docovi už dříve.
„No," spustil poněkud váhavě, „tak tedy, je tady menší problém" Když jsem přistával, prorazil jsem benzínovou nádrž. Budeme ji muset spravit a dolít benzín."
„Proboha!" zvolal Doc Brown a rukou se tloukl do čela. „To jako chceš říct, že jsme bez benzínu?"
„Jo," odpověděl Marty s tísní v hlase. Tak rozčileného Doca ještě neviděl.
„Copak je to tak velká závada?" Marty byl celý zmatený. Copak Doc nezdokonalil DeLorean, když byl v budoucnosti?
„Máme přece ještě fúzi."
„Ta uvádí do chodu časové okruhy a kapacitátor," vysvětloval trpělivě Doc. „Ale vnitřní spalovací motor funguje na obyčejný benzín. Tak to bylo vždycky." Plácl pěstí do dlaně druhé ruky. „Tady v okolí bude benzínová pumpa teprve v příštím století! A bez benzínu nevytáhneme z DeLoreanu osmdesát osm mil za hodinu!"
To snad ne! Protože při útěku před Indiány prorazil Marty benzínovou nádrž, zůstanou oba trčet v roce 1885?
Je-li to tak, pomyslel si Marty, bude Doc asi už co nevidět mrtvý.

Kapitola 9

Tohle tedy bylo pravé západnické cestování!
Doc a Marty jeli za DeLoreanem s půltuctem koní z Docovy stáje. Na koních jim to trvalo jenom pár hodin, i když ke konci cesty Martymu připadalo pod zadní částí těla sedlo trochu moc tvrdé. Pomyslel si, že by bylo lepší, kdyby jízdě na koni přivykal postupněji.
Když přijeli do cíle cesty, stálo štěstí na jejich straně. Medvěd nebyl v jeskyni ani v nejbližším okolí, a tak mohli za malou chvilku zapřáhnout koně k autu. Když slunce pomalu zapadalo, jeli autem přes širou prérii skoro jako s dostavníkem. Doc držel otěže a Marty - přešťasten, že už nesedí na koni - dělal doprovod. Jenomže místo aby držel pušku, sledoval tachometr.
Oznamoval, jakou jedou rychlostí, zatímco Doc popoháněl koně k většímu výkonu.
„Sedmnáct - dvacet - jedenadvacet - čtyřiadvacet!" V duchu popoháněl koně. Copak nemohou uhánět ještě rychleji?
Doc si všiml jeho výrazu a zavrtěl hlavou.
„Nemá to cenu, Marty," řekl a pokrčil rameny. „Dokonce ani ten nejrychlejší kůň na světě nedokáže běžet víc než pětatřicet nebo čtyřicet mil za hodinu."
Marty pochopil, proč měl Doc proti tomuto experimentu námitky. Jenomže teď je táhlo jenom šest koní. Ale co kdyby měli větší spřežení, mnohem větší?
„Jenomže," navrhl Docovi, „protože to je motor o sto třiceti koních, nemohli bychom zapřáhnout sto třicet-koní?"
Doc jenom zavrtěl hlavou. „I kdybychom je za-přáhli, tak by to stejně nevyšlo."
Když o tom Marty přemýšlel, ani jemu se to nezdálo. Koně prostě nedokážou uhánět rychlostí osmdesát osm mil za hodinu.
To znamená, že jakmile se vrátí do Hill Valley, budou muset vyzkoušet něco jiného - něco rychlejšího.
Pátek, 4. září 1885
Když Doc a Marty přijeli do města, bylo už hodně po půlnoci. Ulice byly temné a prázdné. Přehodili přes auto plachtu a Doc dokonce zhotovil zvláštní kryty na kola, aby vypadala jako od povozu. Tato opatření měla přispět k tomu, aby DeLorean vypadal snad jako mimořádně divný povoz, ale přece jenom jako povoz.
Doc zavezl spřežení s DeLoreanem rovnou do stáje, a když zavřel dveře, aby tam nemohl nikdo zvědavě nakukovat,

prohlásil, že by se měli pořádně vyspat. Ráno potřebovali být svěží, aby mohli pokračovat v pokusech. Ten starý dobrý Doc! Marty by o něm nikdy ani na okamžik nezapochyboval. Pokud někdo dostal rychle nápad, určitě to byl vynálezce.
Ráno přinesl Doc čtyři lucerny a rozestavěl je kolem auta, aby na něj dobře viděli, protože ve stáji bylo šero. Marty vlezl pod vůz a zjišťoval, jak poškodil nádrž. Díra nebyla vůbec velká, snad o průměru poloviny desetníku, ale velká natolik, aby vytekl veškerý její obsah.
Doc usoudil, že prázdnou nádrž vysušilo horko, takže se při opravě nemusí obávat výparů či zbytků benzínu. S použitím kovářské výhně a železných úlomků zacpal otvor v nádrži za pár minut. Na Martyho zapůsobilo, jakou zručnost získal Doc při práci s kovářskými nástroji.
Zatímco čekali, až Docovo dílo vychladne, vynálezce se vytasil s lahví whisky. Marty si už chystal přednášku o tom, že není nejvhodnější doba na pití, jenomže Doc otevřel kapotu a celou láhev vylil do nádrže. Pak posadil Marťyho k volantu.
„Výčepní povídal, že to má sedmdesát grádů," vysvětloval Doc, když vytřepával poslední kapky. „Když to zabere, jsme za chvilku doma." Poodstoupil a kývl na teenagera. „Zkus to, Marty."
Marty otočil klíčkem v zapalování. Motor zaječel, ale zabral. Marty zajásal a Doc vyrazil radostný výkřik. DeLorean bude jezdit na alkohol!
Náhle se v zadní části vozu rozlehl ohromný výbuch, jako když někdo vystřelí z pušky. Marty vypnul motor a Doc se běžel podívat, co se stalo.
„Kruci!" Zaječel Doc, když zdvihl zadní kapotu. „Ono to zničilo vstřikování paliva!" Podíval se na láhev, kterou dosud držel v ruce. „Ten pokoutní obchodník s kořalkou tam nalil určitě ještě něco jiného než jenom whisky!" Zachmuřil se při pohledu na kouřící zbytky. „Udělat to znovu nám bude trvat celý měsíc!"
„Celý měsíc?" opakoval zoufale Marty. „Docu, ale tak dlouho nemůžeme čekat!" Vylezl z vozu. „Mají tě zastřelit už v pondělí!"
Doc vyhodil prázdnou láhev od whisky do sudu na dešťovou vodu. Vzdychl si a zahleděl se na Martyho.
„Já vím…" odmlčel se a přitiskl si ruku k čelu. „Ale počkej…už to mám! Můžeme auto pustit z nějakého strmého kopce!" Odmlčel se a začal přecházet sem a tam. „Ne…nikdy se nám nepodaří najít nějaký dost hladký povrch, až na…samozřejmě! Led! Počkáme do zimy, až zamrzne jezero."
„Do zimy?" zeptal se Marty nevěřícně. Vynálezce se nořil čím dál tím víc do vědy a nechával skutečnost skutečností.
„O čem to mluvíš, Docu?" Přistoupil ke zdi a ukázal na kalendáři sedmého září. „Pondělí je už za tři dny!"
„Kruci!" Doc praštil pravou pěstí do levé dlaně.
„Dobrá, tak si to všechno logicky probereme. Víme, že nepojede na normální pohon a že ho nemůžeme tlačit. Ale kdybychom přišli na něco, co by rozhýbalo auto až na osmdesát osm mil za hodinu…"
Docův hlas zmlkl. Marty přemýšlel, může-li něco táhnout auto tak rychle.
Oba stáli a beznadějně mlčeli.
Potom v dálce zahoukal vlak.
Proboha!
Štěstí jim skutečně přálo, pokud se tomu mohlo říkat štěstí. Zaslechli zahoukání a zadním oknem stáje viděli vlak, jak vjíždí do stanice. Vlak bude na nádraží chvíli stát, protože se musí vyložit ciferník pro radniční hodiny. A to byla ideální příležitost, jak získat od strojvůdce informace.
Doc nechal Martyho mluvit. Teenager se v těchto záležitostech vyznal - mnohem líp než Doc, který si dovedl poradit se zvířaty a stroji. Marty rovnou vlákal strojvůdce do rozhovoru.
„Jak rychle může jet? Já slyšel, že až pětapadesát-kou!" Prošedivělý železničář poplácal bok lokomotivy. „Říká se, že nebojácný Frank Fargo dosáhl s jednou z těch mašin u Verde Junction až skoro sedmdesát."
Marty horlivě přikyvoval, předstíral, jak to na něho zapůsobilo, což se strojvůdci nesmírně líbilo.
„Je možné z ní dostat i devadesátku?" zeptal se Marty.
Strojvůdce se zamračil. Doca napadlo, není-li Marty až moc nápadný.
„Devadesátku?" Strojvůdce si hvízdl. „Krucinál, mladej, kdo by potřeboval takhle moc spěchat?"
Bylo načase, aby Doc zasáhl.
„Jde o sázku mezi námi dvěma, jinak nic," pronesl jistým hlasem. „Vzato čistě teoreticky, bylo by to možné?"
Strojvůdce chvilku žvýkal tabák a teprve pak odpověděl.
„No, řekl bych, kdybyste měli před sebou rovnou trať bez stoupání a klesání," poškrábal se na hlavě, „a netáhli byste žádné vagóny…" odmlčel se, aby vyplivl tabák, „a kdyby se vám podařilo dost rozpálit kotel a…" Znovu si vzal žvanec tabáku, načež nabídl i Mar-tymu a Docovi. Oba zdvořile odmítli. „…a to mám na mysli rozpálit ho víc než v pekle, tak potom…" chvilku přemýšlel a potom kývl"„. .tak to jo, potom by bylo možné, že by uháněla tak rychle."
Oba se na sebe podívali. To byla lepší zpráva, než v jakou mohli doufat!
Doc se obrátil ke strojvůdci. „Řekněte mi, kdy tady projíždí příští vlak?"
Strojvůdce nejprve vyplivl tabák a teprve pak se zabýval otázkou.
„V pondělí v osm hodin ráno," řekl posléze.
Marty a Doc se na sebe znovu zahleděli. Pondělí ráno bylo sice na poslední chvíli, ale dalo by se to stihnout.
Dělníci zavolali, že už naložili ciferník na povoz. Strojvůdce jim na odpověď také zavolal a vlezl do kabiny a odjel. Doc se podíval na ohromný kruhový ciferník na čtyřkoláku, který stál na druhé straně nástupiště. Velikánský kruh měl dokola číslice od jedničky do dvanáctky, ale nebyly na něm ručičky - alespoň ne doposud. Doc měl velmi zvláštní pocit z toho pohledu, jako by čas ještě nezačal, alespoň ne pro ty hodiny. Přál by si, aby také on mohl zastavit čas. Asi proto, že pokud se jim nepodaří rozhýbat DeLorean dostatečně rychle, čas skoro určitě zastaví je.

Doc zamával Martymu, aby s ním šel na nádraží. Byl čas dát se do práce. Na stěně čekárny visela mapa železniční sítě celé oblasti kolem Hill Valley.
Zavedl Martyho k mapě. „Jestliže najdeme dlouhý rovný úsek, který bude existovat ještě v roce 1985, můžeme to zkusit, aby DeLorean tlačila lokomotiva!“ Doc rychle zkoumal terén, kudy by vlak jel, až by opustil Hill Valley.
„Tady to je!“ zvolal a ukázal Martymu jedno místo na mapě. „Tahle odbočka, která vede od hlavní trati tři míle ke Claytonské rokli…“ Odmlčel se a se svraštěným čelem hleděl na mapu. „To je divné, na té mapě je napsáno Shonash rokle. To je určitě staré indiánské jméno, původní název.“
Usmál se na Martyho, který, jak se zdálo, stále ještě zcela nechápal. „Je to dokonalé. Pěkný rovný úsek, který vede přímo přes rokli. Je to blízko místa, kde dneska budují nové sídliště Hilldale.“
„Aha, už vím,“ odpověděl Marty, když si konečně uvědomil místo, které mu líčil Doc. Jenomže teď zase ukazoval Marty něco na mapě. „Docu, jak je tady vidět, nestojí tam žádný most.“
Proboha! pomyslel si Doc.
Cestování v čase nebylo nikdy snadné.
Mapa na nádraží je poněkud zmátla. Museli se jít podívat přímo na místo, jak vypadá ve skutečnosti. Což znamenalo další jízdu na koni.
Marty si vzpomínal, jak se zeptal v roce 1955 Do-ca, jestli bude mít možnost jezdit na koni. Nyní by si skoro přál, aby nikdy koně nespatřil. Poté, co měl za sebou dvacetimílovou jízdu na záchranu DeLoreanu, už zase znovu seděl na koni. Doufal, že mu jeho zadní část těla jednou odpustí.
Ale mezitím už dojeli k mostu, přesněji řečeno k tomu, co tam z něho stálo. Stejně jako půlka města Hill Valley, také most byl ve stavbě. Stála polovina pilířů a koleje trčely dobrých třicet metrů nad roklí.
Na jejím okraji byla velká tabule:
MOST SHONASH RAVINE
POČÍTÁ SE S DOKONČENÍM V LÉTĚ ROKU 1886 ÚSTŘEDNÍ PACIFICKÁ DRÁHA
Tabule jim připomněla tabulky na dálnicích, které vídali při rodinných výletech. Až na to, že tabule neinformovala kolik bylo vynaloženo peněz, což bylo
Martymu celkem jedno. Zásadní bylo, že most nebyl dosud postavený.
„Tak tohle vypusť, Docu,“ řekl. „Určitě nemůžeme čekat půldruhého roku, až to tady skončí.“
Doc se jenom usmál.
„Marty, je to dokonalé,“ trval na svém. „Ty zkrátka neuvažuješ čtyřrozměrně.“
„Cože?“ Martymu to nedocházelo.
„Jak jsi říkal,“ vysvětloval Doc, „tenhle most tady bude stát i v roce 1985. Bude spolehlivý a bude se ještě používat. A proto, pokud se nám podaří dostat z DeLoreanu osmaosmdesát mil za hodinu dříve, než se dostaneme k rokli, tak se vlastně dostaneme do budoucnosti, a to už bude most stát. Budeme mít pod sebou pevnou dráhu a bezpečně přejedeme rokli.“
Martyho však napadlo, že aby rozhýbali DeLorean na takovou rychlost, budou potřebovat, aby je něco tlačilo - například lokomotiva.
„A co vlak?“ zeptal se.
„Z něho bude úžasná troska,“ připustil Doc. „Moc velká škoda, že tam nebude nikdo, aby to viděl.“
Copak mají zničit lokomotivu?
Marty se chtěl zeptat na jejich odpovědnost za minulost, o níž Doc vždycky mluvil, ale vtom zaslechl ženský výkřik.
„Proboha!“ zařval Doc.
Přímo k nim se řítilo zvířeným oblakem prachu dvojspřeží splašených koní, kteří na čtyřkoláku vezli ženu. Ženě vypadly otěže z rukou, takže nemohla dělat nic jiného, než se držet povozu a bojovat o holý život.
Zdálo se, že koně i se čtyřkolákem míří rovnou dó rokle.

Kapitola 10

Proboha! Doc Brown pobídl koně ostruhami, aby se dostal před splašené spřežení. Vyděšená žena se s nasazením života naklonila dopředu a popadla otěže, které se zachytily na oji vozu. Byla to odvážná žena, to museí Doc uznat!
Už se přibližoval ke kývajícímu se vozu. Koně zběsile cválali, smýkali vozem střídavě vpravo a vlevo. Docův věrný kůň Archimédes zamířil přímo tam, kde mohl zarazit vůz dříve, než by se zřítil do rokliny. Doc a jeho kůň se přiblížili z boku k zadní části čtyřkoláku tak blízko, že bylo vidět, jak velký kufr a cestovní brašny nadskakují při každém výmolu nebo hrbolu, na který vůz narazil.
Žena prudce trhla opratěmi. Koně sice reagovali, ale vůz uháněl příliš rychle. Řemeny se náhlým trhnutím přetrhly a vůz se oddělil od koní. Ti zbaveni břemene běželi do bezpečí, ale vůz mířil dále ke srázu.
Tak do toho Archiméde! pomyslel si Doc. Kůň vyrazil kupředu a Doc se ocitl u přední části čtyřkoláku. Naklonil se, objal ženu rukou kolem pasu, vytáhl ji z ujíždějícího vozu a posadil před sebe na koně.
Čtyřkolák narazil na velký balvan, převrhl se a vysypal všechno, co v něm bylo, načež se na okamžik vznesl do vzduchu a pak se zřítil do rokle.
Doc zastavil Archiméda a slyšel rachot vozu, který se hluboko pod ním roztříštil na kousky.
Seskočil z koně a pomohl sesednout i ženě. Vzpomněl si, že by se měl konečně nadechnout. Tento záchranný manévr viděl už mockrát na sobotních odpoledních představeních ve westernech s Royem Roger-sem a Timem Holtem. Ale byl rád, že fungoval i ve skutečném životě.
Poprvé se podíval pořádně na ženu, kterou právě zachránil.

„Děkuji vám, pane," promluvila a obrátila k němu tvář.
A jaká to byla tvář! Doc přestal dýchat. Předtím schovával obličej půvabný čepec. Nyní se usmála.
Jaký jen to byl úsměv! Doc si pomyslel, že to je něco jako první pohled na slunce.
„Zachránil jste mi…" odmlčela se, když se také ona doopravdy podívala na Doca.
Vyloudila to nejpůvabnější povzdechnutí, jaké kdy Doc slyšel. „…život," ukončila větu.
A co to bylo za nádheru, která obklopovala onen úsměv! Ten vyzývavý nosík, ta výrazná brada, ty hluboké, velké hnědé oči, v nichž by se mohl muž utopit… Doc si povzdechl a pak ho napadlo, že by měl něco říct.
„Moc rád vás vidím, slečno…„
„Claytónová," dořekla pohotově a stále se usmívala. Doc si pomyslel, kdyby jen mohl její úsměv zachytit a schovat ho blízko srdce. S takovou ženou se ještě nikdy v životě nesetkal - nesetkal se s ní v roce 1985 a dokonce ani v roce 2015. Ale měl by se rovněž představit.
„Emmett Brown, k vašim službám."
Udělala mírné pukrle. Jak jen byla jemná - a to tady na starém Dalekém západě! Každé její slovo znělo jako symfonie, každý její pohyb by si zasloužil sonet.
„Jsem potěšena, že vás poznávám, pane Browne," řekla hlasem, který se Docovi líbil stále víc.
„Potěšení je na mé straně, slečno Clay tónová," odpověděl zcela po pravdě Doc. „Ale prosím, říkejte mi Emmette."
„V tom případě, Emmette," řekla upejpavě, „prosím vás, říkejte mi Claro."
Aha, Clara. Staromódní jméno, ale mile staromód-ní, dokonale se hodí k dokonalé ženě. A jak vyslovila jeho jméno, Emmett -ještě nikdy předtím neznělo tak krásně.
„Clara," opakoval a vychutnával její jméno na jazyku. „To je ale překrásné jméno, Clara."
„Clara?" ozval se hlas za Docem. Kdopak to jen může být?
Aha, už si vzpomínal. Byl tam také Marty. Při tom rozčilení Doc zapomněl téměř na všechno.
Clara, pomyslel si znovu, když se díval na ženu, která se dívala na něho.
„Milující Clara?" zeptal se Marty za jeho zády.
Doc se ohlédl. Co má teenager v úmyslu? A co to Marty dělá, proč prohlíží tu fotografii?
Marty si dělal starosti. Ještě nikdy neviděl Doca se takhle chovat.
Doc jako by úplně zapomněl, že se musejí co nejrychleji dostat pryč odtud. Snad i na to, že má být zastřelen. Doc bral na vědomí pouze Claru Clay tónovou. A byl tak čilý, jak ho Marty ještě nikdy nezažil. Doc s Martyho pomocí svázal několika spodničkami ženin kufr a brašny a pověsil vše na koně. Claru usadil za sebe na koně - a vraceli se zpátky do městečka. Marty se snažil připomenout Docovi záležitost se Vzteklým Psem Tannenem - totiž pokoušel se přerušit rozhovor Doca a Clary - ale vůbec neuspěl.
Doc zajel k dřevěnému domku, kolem kterého byl bílý plot. Sesedl z koně a galantně pomohl Claře.
„Tohle je váš dům," řekl a nespouštěl oči z tváře slečny Claytonové. „Je připraven pro novou učitelku.
A škola je kousek odtud." Konečně z ní spustil oči a pokývl teenagerovi.
„Clinte, pomůžeme slečně Claytonove s jejími zavazadly."
„Prosím vás," namítala slečna Claytónová s úsměvem, „to není opravdu zapotřebí. Postarám se o ně sama. Už jste toho udělal pro mne víc než dost."
Doc se znovu podíval na dívku svého srdce. „Ale to opravdu nestojí za řeč…„
Marty si uvědomil, že musí zasáhnout. Tihle dva by mohli rozmlouvat do pondělka, a to by taky mohl být Doc zastřelen. No ne, jeho starý přítel byl z té dámy celý vedle. Marty jenom doufal, že se nebude k Jennifer nikdy chovat takhle cvoknutě.
„Docu," zasáhl Marty jemně, „ona říká, že vše je v pořádku. My musíme odejít." Pokynul ženě. „Slečno Claytonová, těšilo mě, že jsem se s vámi mohl seznámit. A hodně štěstí ve škole a vůbec."
Doc přece jen vykročil ke svému koni.
Konečně, pomyslel si Marty.
Vynálezce se otočil k učitelce.
„No, Claro," spustil, zatímco se jejich pohledy znovu setkaly. „Tu věc za pronájem čtyřkoláku vyřídím s panem Statlerem, o to se nestarejte." Rozpačitě se odmlčel a pak pokračoval: „Cítím totiž odpovědnost za to, co se stalo."
Slečna Claytonová přikývla. „Jste velice laskavý, pane Browne… Emmette." Odmlčela se a když znovu promluvila, zaznělo v jejím hlase cosi roztouženého. „Víte, já jsem skoro ráda, že chřestýš vylekal koně. Jinak bychom se možná nikdy nepoznali. Myslím, že to byl…" nyní bylo na ní aby se odmlčela, „…osud."
Podala mu ruku. Doc ji uchopil. Oba se na sebe dlouze dívali.
„Děkuji vám," řekla Clara po chvíli. „Za všechno."
„Rádo se stalo," pronesl nakonec Doc.
Slečna Claytonová se lehce zachmuřila. „Uvidím vás znovu, -Emmette, že ano?"
Marty zavrtěl odmítavě hlavou. Mají ještě hodně práce s tím, jak zachovat Doca při životě!
Doc se na Martyho nedíval. „Samozřejmě," odpověděl. „Uvidíte mě určitě často. Mám ve městě dílnu. Jsem místní vědec… hmm… kovář."
Slečna Claytonová se znovu usmívala.
„Vědec? A v jakém oboru? Je to astronomie? Nebo snad chemie?"
Doc se trošku začervenal. „Vlastně se zabývám všemi obory vědy."
Marty tiše zasténal. Už toho bylo moc. Ti dva se na sebe budou usmívat donekonečna.
Přestal být zdvořilý. „Docu, musíme jít.",
Ten se na Martyho podíval poněkud provinile a pak se opět otočil k učitelce.

„Ano, omluvte nás, Claro, musíme jít.“ Zdvihl ruku a zamával. „Na viděnou!“
Ustoupil o krok a vrazil do plotu.
Slečna Claytonová málem vyprskla smíchy. „Has-ta luego, Emmette,“ řekla místo toho. Odvrátila se a povzdechla si.
Doc už konečně nasedl na koně.
Marty už ztrácel poslední kapky z poháru trpělivosti. Jakmile se dostali z doslechu slečny Claytonove, otočil koně a očima probodával starého přítele.
„Docu!“ To bylo všechno, co řekl.
Ale Doc věděl, co to znamená. „No, snad se s ní ještě sejdu, ale jen tak letmo,“ vysvětloval omluvně. „A nechtěl jsem zranit její city. Vždyť se tak hrozně vylekala. Slečna Claytonová málem skončila na dně Claytonské rokle…“ Doc se najednou zarazil a údivem zdvihl obočí. „Clayionská roklel“
Martymu bylo jasné, co má Doc na mysli. Bylo to tak očividné. Proč si toho nevšiml už dřív?
„Do prdele, Docu,“ vykřikl a celý se třásl, když si vzpomněl, co se učili v hodinách dějepisu. „Claytonská rokle byla takhle pojmenována podle učitelky, která
tam spadla asi před sto lety…“ Zarazil se. Měl pocit, jako by měl srdce samý led. „Vlastně letos!“
Doc prudce zarazil svého koně.
„Proboha, Marty, jseš si tím jistý?“
Marty ponuře přikývl. „Určitě. Každý kluk ze školy zná tu historku, protože každý měl nějakého učitele, kterému přál, aby spadl do té rokle.“ Anebo kázeňského dohlížitele, dodal pro sebe. Ani dost dobře nevěděl, kolikrát si přál, aby pan Strickland skončil na dně té rokle.
Doc zesinal. „Ona měla spadnout s tím povozem a …“ musel se přinutit, aby pokračoval, „… a zemřít. A my jsme pozměnili dějiny.“
Doc ztěžka oddechoval. „To je tedy vážné.“ Zamračil se a jak přemýšlel, svraštil obočí. „Myslím, že podle historie ji tam musíme shodit…“
Doc se zarazil a zůstal s ústy dokořán. „Co to jenom říkám? Tohle přece nemůžeme udělat!“ Pročísl si rukou kučeravé vlasy. „Nevím, co si počít! Kruci, přál bych si, abych nikdy nevynalezl ten pekelný stroj času! Způsobil jenom samé neštěstí.“
Marty Doca nepoznával. Už dlouho ho neviděl tak mimo sebe.
„Docu, tohle není žádné velké neštěstí,“ řekl jemně. „V nejhorším případě nepojmenují tu rokli po slečně učitelce. A všechno bude v naprostém pořádku.“
Doc si povzdechl.
„Doufám, že máš pravdu.“
Marty v to také doufal. Vzpomínal si, co se stalo, když Biff změnil budoucnost a učinil z roku 1985 něco ještě horšího než brlohy v Kalkatě.
Marty ze všeho nejvíc doufal, že až se vrátí do roku 1985, bude jiný než ten, na který se pamatují.

Kapitola 11
Sobota, 5. září 1885

Hned po rozednění probudil Doc Martyho a po vydatné snídani se dali do práce. Museli si pospíšit, protože na opravu stroje času měli jenom dva dny.
Marty promluvil do Walkie-Talkie, které s sebou přivezl v DeLoreanu: „Zkouška, zkouška, jedna, dva -to je úžasné, Docu, ještě to funguje!“
Doc se upjatě usmál. „No dobrá, Marty, teď ti ale ukážu celý plán a vysvětlím situaci.“ Zamával na Martyho, aby za ním šel na druhý konec stáje. Tam stál nahrubo otesaný stůl a na něm ležely podomacku vyrobené dřevěné kostky a hračky, dále kusy kovu a vůbec všechno možné, co mohl Doc v roce 1885 splašit. Marty se dovtípil, že takto sestavený model znázorňuje město a nejbližší okolí Hill Valley v roce 1885. Pohlédl na přítele. Všiml si, že Doc je poněkud unavený. Zatímco Marty spal, on zřejmě pilně pracoval.
Doc jel prstem po miniaturních kolejích vedoucích z města. Pak se jeho ruka zastavila a ukazováček spočinul na jednom místě kousek za Hill Valley.
„Zítra1 v noci, v sobotu,“ vysvětloval, „sem posadíme DeLorean na koleje, na vedlejší kolej.“ Prstem přejel na místo, kde se koleje rozdvojovaly. „Výhybka je tam, kde vedlejší koleje odbočují od hlavních a ve-
dou ke Claytonské rokli…“ Doc se zarazil a odkašlal si, „k rokli Shonash.“
Podíval se na Martyho, aby se ujistil, že teenager sleduje jeho výklad. Marty přikývl. Když nyní Doc ukazoval na ta místa, uvědomil si, že tudy včera jeli.
Doc znovu ukázal na kraj města. „Vlak odjíždí z nádraží v pondělí v osm ráno. A my ho zastavíme tady.“ Přiložil prst na místo těsně před tím, než vlak dojede k odbočce vedoucí k rokli. „Potom odpojíme vagóny od tendru, přehodíme výhybku a sebereme…“ znovu si odkašlal, „…vypůjčíme si lokomotivu, aby nám tlačila stroj času.“
Pohlédl na Martyho. „Nasedneš do DeLoreanu, já mezitím otevřu regulátor lokomotivy a pustím plnou páru. Potom přelezu do DeLoreanu. Podle mých výpočtů dosáhneme rychlost osmaosmdesát mil za hodinu těsně před roklí…“ Doc ukázal na místo, kde na modelu náhle končily koleje, „a v té chvíli budeme naráz přeneseni zpátky do roku 1985, načež…“ prstem přejel od místa, kde končily koleje, do prázdného prostoru, „bezpečně dosedneme na dokončený most.“
Jenže Marty spatřil něco, čemu nerozuměl. „Co je to červené X na větrném mlýnu?“ zeptal se.
„To je náš bezpečnostní bod,“ vysvětloval Doc. „Dál už není možnost návratu. To je nejzašší bod, kde ještě můžeme

zastavit lokomotivu, dál by se už zřítila do rokle. Ale jakmile budeme za mlýnem, znamená to buď budoucnost nebo konec.“
Doc zapnul velký parní kotel, který už předtím použil na výrobu kostek ledu. Mohutný stroj se lomozi-vě probudil k životu, kola se otáčela, ozubená kolečka kmitala, převody se rychle pohybovaly, zatímco Doc připojil pár kabelů od stroje ke kolejnicím.
„Dívej se!“ zvolal a sledoval Martyho. „Správně bych měl použít baterie do žárovky, ale ještě nejsou vynalezeny.“
Když Doc dokončil spojení, model lokomotivy se rozjel a strkal před sebou hrubě vyřezaný model De-Loreanu. Model vlaku bafal, a když se blížil k okraji stolu, jeho rychlost se zvyšovala. Na poslední chvíli Doc popadl DeLorean, zatímco lokomotiva se zřítila přes okraj a dopadla na polštář, který Doc položil na podlahu.
Doc se zeširoka zašklebil. „Jednodušší by to už ani nemohlo být!“
Na dveře stáje někdo zaklepal.
„Emmette?“ ozval se ženský hlas.
Dveře se otevřely a v nich se objevila slečna Clay-tonová s dalekohledem v ruce.
„Claro!“ zvolal Doc.
Achich, pomyslel si Marty. Nebyl čas, aby odpovídali na učitelčiny všetečné otázky. Marty popadl koňskou houni a rychle přikryl DeLorean.
„Ale ne, vítám vás,“ pokračoval Doc, když Clara vkročila do stáje. „To je ale překvapení!“
Slečna Clay tónová se poněkud bojácně usmívala. „Doufám, že vás nevyrušuji…„
„Koho? Mě?“ Doc ji přerušil snad až příliš rychle. „Ale ne, právě jsem tady…hm…prováděl takový malý pokus.“
Popošel k učitelce. „No tak, už se zabydlujete?“
Usmála se a vůbec jí nevadilo, že Doc náhle změnil námět rozhovoru. „Ano, začínám se tady zabydlovat.“ Sklopila oči na dlouhý černý předmět, který držela v rukou. „Emmette, když se má zavazadla vysypala z vozu, poškodil se dalekohled, a protože jste se zmínil, že se zajímáte o vědu, tak mě napadlo, že byste to snad mohl opravit.“ Nyní ona přistoupila k Docovi.
„Samozřejmě vám zaplatím,“ dodala spěšně.
„Ale kdepak,“ řekl Doc a vzal od ní dalekohled. „Ani by mě nenapadlo něco od vás chtít.“ Odmlčel se, když se jejich ruce na chvilku dotkly. Odkašlal si.
„Podívám se na to…“ Roztáhl dalekohled a přiložil k oku.
„Řekla bych, že jedna čočka je asi vychýlená,“ vysvětlovala slečna Claytonová, „protože když s tím tak-hle otáčíte…“ přistoupila k Docovi a otáčela jedním z tubusů dalekohledu, „začne být obraz rozmazaný. Vidíte? Ale když jím otáčíte takhle…“
JStoupla si na špičky, takže měla hlavu těsně u jeho hlavy. Doc se otočil a hleděl jí rovnou do očí.
„…tak je zase všechno ostré,“ dokončila zajíkavě.
Ale to snad ne, pomyslel si Marty.Ti dva už zase začínají cukrovat. Nemohl uvěřit svým očím. Jen se podívejte, jak ti dva na sebe koukají! Marty by za nic na světě něčemu takovému nepodlehl, a to byl teprve teenager! No, vlastně když byl tenkrát s Jennifer na lukostřeleckém výcviku…
Ti dva na sebe stále ještě zírali. Marty si odkašlal.
Doc i slečna Claytonová rychle sklopili oči a Doc si s velkým zájmem prohlížel dalekohled.
„To bude snadná oprava,“ podotkl a nepodíval se na učitelku.
„Tak já si pro dalekohled přijdu za pár dnů,“ řekla slečna Claytonová a také se vyhýbala Docovu pohledu.
„Ale ne, mohu ho opravit ještě dnes večer…“ Doc znovu pohlédl na Claru a hlas mu zněžněl.
To už bylo na Martyho příliš, rozhodl se, že rázně zakročí.
„Dnes večer?“ přerušil je. „Docu, dneska ještě musíme udělat zkoušku na večerní slavnost.“
Vynálezce se stále usmíval na učitelku. Jak jen má Marty přimět Doca, aby si vzpomněl, že musejí dát DeLorean do pořádku a přitom to neříct přímo? Aha, už to má.
„Zapomněl jsi na záležitost s věžními hodinami?“ dodal Marty.
„Aha,“ odpověděl Doc neurčitě, „to je pravda.“
„Aha, ta zdejší slavnost,“ řekla Clara pohotově. „Také mám v úmyslu tam jít.“ Usmála se na Doca, když sundala dalekohled z očí. „V tom případě se uvidíme dnes večer na slavnosti, Emmette.“ Rychle vykročila ke dveřím a ještě jednou se otočila. „A děkuji, že jste se ujal mého dalekohledu.“
Když odcházela ze stáje, zamávala na rozloučenou. Doc povzdechl a pak se sklonil nad dalekohledem, jako by šlo o nejnádhernější věc, jakou kdy viděl.
Marty si také povzdechl. Vynálezce už definitivně zcvoknul. Marty si byl jistý, že se mu nepodaří vymluvit Docovi jejich účast na slavnosti. Jen doufal, že Doc neskončí s kulkou v zádech.
Když už tam byli, musel Marty uznat, že slavnost je opravdu něco. A pokud Doc trval na tom, že si potřebují odpočinout, Marty plně vychutnával lenošení. Celá hlavní ulice byla osvětlená zářivými červenými lampiony, z hostince a nedostavěné radnice visely americké a kalifornské vlajky. Také tam stály provizorní boudy. Jedna se jmenovala El Sapo a vypadala jako otevřená tlama velké hliněné žáby, do níž by se měly házet dřevěné kotouče. Vedle byla bouda, v níž se zápasilo, ale momentálně tam u stolu trpělivě vysedával mohutný chlapík. Fotograf měl na vývěsní tabuli nápis: POŘÍDÍME VÁŠ PORTRÉT S NOVÝMI VĚŽNÍMI HODINAMI! V další boudě byl primitivní fonograf s válcem, který vypadal jako z vosku, a ten zaznamenával lidský hlas. Za boudami stály stoly plné jídla a pití, smažená kuřata, steaky, limonáda a mošt.
Ale nejprve museli Doc s Martym projít kolem stolu s velkým nápisem: PROSÍM, ODEVZDEJTE VŠECHNY STŘELNÉ ZBRANĚ. Stůl byl plný revolverů, také tam byl půltucet pušek. Dva pomocníci šerifa dohlíželi, je-li pokyn dodržován.

Marty a Doc se zdrželi u stolu jen chvilku a když prokázali, že nejsou ozbrojeni, mohli se zúčastnit slavnosti.
Na ulicích byly stovky lidí. Marty ani netušil, že jich v Hill Valley a okolí žije tolik. Někteří procházeli kolem pouťových atrakcí a krámků s osvěžením. Ale zdaleka největší skupina lidí se shromáždila u radnice, kde až do dnešní slavnosti ležel na povozu nový ciferník, který byl už nyní připevněný k hodinám a ozdobený jasně červenými stuhami.
Pěkně oblečený muž, s kterým se předtím seznámili ve stáji, vylezl na povoz. Marty a Doc přišli zrovna včas na slavnostní okamžik.
Muž smekl buřinku a zdvihl ruce, aby si u spoluobčanů zjednal ticho. Když se tak konečně stalo, promluvil.
„Jako starosta Hill Valley mám velkou čest věnovat tyto hodiny obyvatelům okresu Hill. Ať zde stojí na věčné časy.“
Zatáhl za páku, která uvolnila stuhu na soukolí hodin a uvedla stroj do chodu.
Hodiny odtikávaly čas od osmi hodin do osmi a jedné minuty. Dav jásal. Dechovka spustila Bojovou hymnu republiky.
Doc poklepal přítele na rameno. „Víš, Marty, je to vlastně správné, že jsme svědky této události.“
Doc měl pravdu.. Byli zde, když do hodin udeřil blesk a zastavil je, nyní jsou zde při samém začátku.
„To tedy ano,“ souhlasil Marty. „Škoda, že jsem s sebou nevzal foťák.“
Marty a Doc se na sebe podívali.
Za chvilku přivedl Marty fotografa.
„Jediný problém je v tom,“ zamumlal Doc, když se oba postavili u nových hodin, „že to nikdy nebudeme moci nikomu ukázat.“
Martyho napadlo, že Doc zřejmě zapomněl, že tento obrázek našli v jedné historické knize. Má mu to připomenout? Vždyť ten snímek tam byl už v roce 1955. Ale Marty si pak uvědomil, že nyní by ten budoucí obrázek ukazoval je oba. Pomyslel si, že Doc má snad dost jiných starostí.
„Usmívej se, Docu,“ řekl a víc nic.
Fotograf se přikryl látkou. Zablesklo se magnézium. Na okamžik byla noc oslnivě bílá.
Marty zamžikal, aby si jeho oči znovu přivykly na lampióny. Otočil se, aby něco řekl Docovi, ale ten zmizel. Marty bez ohledu na mžitky před očima si razil cestu zástupem, až objevil svého přítele vynálezce,
který rychle spěchal k usměvavé slečně Claytonové. Marty si povzdechl. Fotografovi bude platit zřejmě on.
Proboha!
Clara snad přijde, nebo ne? Vždyť říkala, že tady bude. Doc doufal, že se s ním chce setkat. Ale co když si to rozmyslela? Doc se rozhlížel po lidech kolem hudebního pódia, kde se skupina muzikantů právě chystala vyhrávat ke čtverylce. Tolik lidí! Moc a moc by si přál, aby jich tolik nebylo. Měl strach, aby se v tom davu neminuli. Měli si smluvit schůzku na nějakém určitém místě. Doca napadlo, že se měl obléknout elegantněji. A on měl jenom bílou košili a širokou vázanku. Už mu to začalo pomalu drnkat na nervy. Doc Brown si povzdechl. Taky by se měl omluvit Martymu. Připadal si jako pošetilý teenager.
Najednou se dav rozestoupil a před ním stála Clara. Měla nařasené červené šaty z kalika, které zářily ve světle lampiónů. Vypadala mnohem půvabněji, než jak si ji Doc vybavoval.
Šel k ní, Clara se otočila a spatřila ho. Jejich pohledy se do sebe vpíjely jako den předtím a Doc mohl odpřisáhnout, že mu hrudníkem projel elektrický náboj. Pomyslel si, že to je cosi mimořádného.
Přistoupil a nabídl jí rámě. „Smím požádat o tento tanec, slečno Claytonová?“
Zavěsila se do něho. „Bude mi ctí, pane Browne.“
Na pódiu spustily skřipky, bendžo a piano melodii, zatímco kytarista vyvolával kroky.
Jsou určité věci, které vás věda nenaučí. Doc zjistil, že jednou z nich je čtverylka.
Clara byla při tanci velmi trpělivá, za což jí byl Doc velmi vděčný. Všechno bylo pro něho nové. Do-k,ud nezačal tanec, nedokázal Doc pochopit, co vlastně znamená „tam a zpět!“ A aby byl zcela upřímný, nebyl si zcela jistý ani tím, co to je „alamandsky vlevo“. Nemohl dělat nic jiného, než se plně oddat tanci, zejména když tančil s tak roztomilou ženu, jakou je Clara.
„Roztočte partnerku!“ zvolal kytarista za doprovodu svižné melodie.
To znělo dost snadně. Doc a Clara se chytli za ruce a otáčeli se. Clara se smála. Bože, jak se mu líbil její smích! Klidně by strávil zbytek života tím, že by naslouchal této ženě a pozoroval ji, jak se směje.
Kdyby si aspoň nepodrážel nohy.
Proboha!
Marty dost dobře nevěděl, co má dělat. Doc a Clara se lpilně věnovali tanci, i když Doc občas nevěděl, kam s nohama, ti dva se určitě dobře bavili.
„Zamilovaný Doc,“ mumlal Marty pro sebe. „Kdo by si to byl pomyslel?“
I Marty by chtěl být takhle šťastný. Byl sice obklopen lidmi, kteří výskali a hulákali, pojídali a popíjeli, tancovali a zpívali, ale připadal si opuštěný a zbytečný. Napadlo ho, že to bude zřejmě tím, že ze všech těch lidí, co tady jsou, nechtěl vlastně vidět ani jediného. Nebo si snad opravdu přál, aby byl zpátky v roce 1985 s Jennifer a aby všechno bylo jako před celou tou záležitostí se strojem času. Ale to se může stát teprve v pondělí - pokud se to vůbec stane. Ale co, i když se bude trápit, stejně mu to nepomůže vrátit se do budoucnosti. Kdyby se prošel kolem stánků, snad by přišel na jiné myšlenky. Marty dorazil až k boudě na opačné straně ulice. Dosud si jí nevšiml. Byl to vlastně povoz se zdobným nápisem po straně:
ELMER H. JOHNSON DODAVATEL NEJLEPŠÍCH STŘELNÝCH ZBRANÍ NA SVĚTĚ
Marty přešel na druhou stranu a splynul se zástupem. Druhá strana povozu byla otevřená a otevírala pohled na okázalou střelnici, kde kovoví medvědi vykukovali za balvany, kachny seděly na otáčivých kolech a na pohyblivém pásu se procházeli mechaničtí pistolníci a Indiáni.
Muž ve světlém kostkovaném obleku a s buřinkou na hlavě stál před střelnicí. Oslovoval zástup a Marty tušil, že se

jmenuje Elmer H. Johnson.
„Přistupte, pánové," vyzýval Johnson a ukazoval na pult plný lesknoucích se nových pistolí. „A vyzkoušejte svou dovednost s těmito nejnovějšími výrobky firmy plukovníka Sama Colta, továrny na patentované střelné zbraně v Hartfordu, Connecticut, USA."
Martymu došlo, že ten muž je obchodní cestující a pouťovou střelnici používá jako zástěrku. Zbraně totiž nejen předváděl, ale i prodával.
Johnson vzal jednu pistoli. „Vezměte si například tohle - je to nový vylepšený Colt Peacemaker - můžete ho mít za pouhých dvanáct dolarů!" Neupřímně se zasmál. „Říkám vám čistou pravdu, mechanismus je jemnější než ta nejlepší whisky v likérníku prezidenta Clevelanda." Odmlčel se, aby se zhluboka nadechl, jako by tu whisky cítil. „A jak hladce funguje? No, tak hladce, že s tímto modelem dokáže zacházet i nemluvně, což je svatá pravda."
Obchodní cestující se zadíval na Martyho.
„Co například vy, mladíku?" Zamával pistolí a rukojetí namířil na Martyho. „Proč to nezkusit?"
Já? pomyslel si Marty. Střílet z pistole? Zavrtěl hlavou.
„Ale ne, díky," odpověděl zdvořile. „Nemám zrovna velké zkušenosti s těmihle…"
Jenomže Elmer H. Johnson se nespokojil se zamítavou odpovědí. „Synu," pokračoval stále s oním neupřímným úsměvem, „řekl jsem, že dokonce i nemluvně dokáže zacházet s touhle zbraní. A vy se jistě nebojíte zkusit něco, co zvládne dokonce i kojenec?"
Jak jen se Marty do toho všeho zapletl? A to, co po něm chtěl obchodní cestující, se mu nezamlouvalo.
„Ne," trval na svém, „nebojím se, ale prostě…"
„Ale no tak," naléhal dál Johnson a znovu podával zbraň, „zachovejte se jako muž."
Jako muž? Marty se dopálil. Ten chlap chce snad naznačit, že on, Marty, není muž? Jako kdyby ho nazýval zbabělcem!
Marty přistoupil o krok blíž.
„Tak tedy ano," řekl a napřáhl ruku. „Ovšem."
Šklebící se obchodní cestující mu podal pistoli.
No ne, ta je ale těžká! Ale když ji bude správně držet, určitě to zvládne. Vzal si zbraň do obou rukou a zamířil na kolo s kachnami. Vystřelil.
Pistole mu poskočila v ruce. Střela zasáhla pouze roh povozu.
Někdo v zástupu se zasmál.
Tak oni se mu budou smát? Myslí si snad, že je zbabělec, Ale Marty jim ukáže!
Musí si zbraň pořádně osahat. Co kdyby předstíral, že ji vytahuje z pouzdra, tak to přece dělají ve filmech kovbojové.
Sevřel zbraň a pohlédl na kolo s kachnami. Zbývalo jen pistoli plynule zdvihnout, namířit a vystřelit.
Zbraň vystřelila téměř dřív, než zmáčkl spoušť.
A kachna byla sestřelena!
Takže všechno v pořádku, pomyslel si Marty. Ani Clint Eastwood by to nesvedl lip.
Tentokrát se už v zástupu nikdo nezasmál.
Marty se rozhodl, že to zkusí znovu. Zamířil a srazil medvěda, potom Indiána.
„To není špatné, synu," přiznal obchodní cestující.
„Jo," opáčil Marty, „je to přesně jako videohry." Hlavně jako ta, kterou hrával stále dokola, ta o divokém pistolníkovi.
Johnson se na něho zašklebil a znovu mu nabil pistoli. „A teď trošku rychleji."
Ano, pomyslel si Marty, přesně tak jako divoký pistolník. Teď už stačilo, aby zacházel s pistolí jako se zbraní z umělé hmoty při videohře.
Vystřelil šestkrát. Pod kulkami klesly tři kachny, dva pistolníci a jeden medvěd.
Zástup tleskal. Pan Johnson zavrtěl hlavou.
„Jenom mi pověz, mládenče," zeptal se, „kde jsi se naučil takhle střílet?"
Marty odložil pistoli bez nábojů a pokrčil rameny.
„Na hrách sedm-jedenáct," odpověděl.
Když Marty odcházel, Johnson se otočil k zástupu.
„Ten kluk je rozený talent, ještě jsem nic podobného neviděl."
V pořádku, pomyslel si Marty. Už se cítil líp.
Kdyby Marty věděl, že na slavnost přichází Buford se svými kámoši, určitě by se tak dobře necítil.
„Jste si jistí, že kovář bude na téhle slezině?" zeptal se neklidně jeden z Bufordových kumpánů.
Buford Tannen se zasmál, byl to opravdu ošklivý zvuk.
„Určitě tady je. Dneska jsou tady všichni."
Věděl naprosto přesně, proč sem přišel.

Kapitola 12

Pokud jste hledali nějakou levotu, mohli jste se vždycky spolehnout na Buforda Tannena.
Zástupce šerifa vykročil a zatarasil Tannenovi a jeho partě průchod na náměstí.
„Pánové, musíte odložit střelné zbraně," řekl zástupce rozhodným hlasem, „pokud se chcete zúčastnit slavnosti."
Jenomže Buford Tannen se jenom usmál a pravač-kou sáhl ledabyle k opasku se zbraní.
„A kdo nás k tomu donutí, snad ne ty, vozhřivko?" protahoval Tannen slabiky. „Snad ne ty?"
„Já," řekl šerif Strickland a natáhl kohoutek brokovnice. Pobídl koně a vyjel ze stínu, následoval ho desetiletý syn.
Strickland doufal, že bude mít klidných minut, aby si promluvil se synem. To si ale myslel předtím, než se objevil Buford

Tannen. S někým takovým se muselo jednat rázně.
„Ale co to, šerife Stricklande," promluvil milým hlasem Tannen a obrátil se k muži zákona. „Nevěděl jsem, že jste se už vrátil do města."
Strickland učinil pár kroků vpřed. „Jestliže neumíte číst oznámení, Tannene, doufám, že si dokážete přečíst tohle."
Přitiskl zkrácenou hlaveň brokovnice Tannenovi mezi žebra.
„Vy jste ale hodně tvrdý chlap, když někomu strkáte brokovnici do zad," prohodil mizera.
„Jsem jako vy, Tannene," odpověděl ponuře Strickland. „Využívám všechno, co se mi naskytne. Teď už odevzdáte svou zbraň?"
Tannen se jenom zazubil. „Ale vždyť já jsem s vaším zástupcem jenom žertoval. Samozřejmě zbraň odložím." Odepnul si opasek se zbraní. „Že to byla jenom legrace, kluci?"
Tři parťáci kývli na souhlas, odepnuli si opasky a odložili je na stůl.
„Tak se usmějte, šerife," řekl protahované Tannen, když přidal svou zbraň k ostatním. „Vždyť jsme na slavnosti."
Strickland s brokovnicí couval, ale nadále mířil na Tannena.
„Jediná slavnost, na které se budu usmívat," odpověděl, „bude ta, až se budete houpat na konci provazu."
Buford se tomu jenom zasmál a zamával na kámoše, aby ho následovali na slavnost.
Strickland se podíval na syna. „Takhle se s nimi musí jednat, chlapče. Ani o chlup jim neustoupit a pořád udržovat kázeň. To slovo si pamatuj, synu -kázeň."
Syn vážně přikývl. Byl to hodný chlapec a zapamatuje si Stricklandův zákoník.
Kázeň. Šerif si v duchu řekl, že bude muset Buforda Tannena hlídat jako oko v hlavě.
Po úspěšném střílení zasluhoval Marty něco malého na zub. Prohlédl si všechny stoly s jídlem a rozhodl se pro borůvkový koláč.
„Ale ne, pane Eastwoode!" zvolal mužský hlas. Marty se otočil a spatřil celou rodinu McFlyových -Seamuse, Maggie a malého Williamse.
„Moc rád se s vámi setkávám," řekl srdečně Sea-mus. „Jak vidím, opatřil jste si slušné oblečení. A hezký klobouk."
„Ano," řekl poněkud zakřiknutě Marty, „ten, co jste mi dal, tak ten… zkrátka nebyl docela podle mého vkusu."
„Tenhle vám opravdu sluší, pane Eastwoode," přidala se přívětivě Maggie. „Moc dobře vám padne."!
„Děkuji," odpověděl Marty, vděčný za prababičči-nu zdvořilost.
Marty držel v ruce koláč a na obalu spatřil natištěného něco, čemu stěží mohl uvěřit: FRISBIEOVY KOLÁČE.
Ukázal tácek Seamusovi i Maggie. „Jen se podívejte: Frisbie! To je ale daleko odtud!" Zašklebil se. Nikdy na to sice nepomyslel, ale domníval se, že Frisbieové musí odněkud být.
Seamus a Maggie však byli tím, co jim Marty ukázal, poněkud zmateni.
Seamus se otočil k Maggie. „Daleko odtud?"
Maggie pokrčila rameny. „Vždyť to máte přímo tady před nosem."
Starý Daleký západ, řekl si v duchu Marty. Člověk musí mít na zřeteli, že je na starém Divokém západě.
Utěšil se tím, že se zakousl do koláče.
Ale Martymu by tak nechutnalo, kdyby sledoval taneční parket.
Když se tam přiblížil Tannen se svými kámoši, kapela zrovna vyhrávala Drahouška Clementine. Čtveřice sledovala tančící páry na rohu ulice, který sloužil jako parket.
„Tamhle je, Buforde," ukázal poskok s doutníkem doprostřed davu tanečníků. „Tancuje s tou v kaliku."
Když Tannen zahlédl kováře, jak se při tanci těsně vine k té ženě, zašklebil se a v očích se mu zablýskalo, což byl signál pro jeho kumpány. Nastal čas rošťáren.
„Co uděláš, šéfe?" zeptal se jeden a pokoušel se šklebit tak jako Tannen.
Šéf sundal z hlavy klobouk a vytáhl z něho drobnou zbraň - krátkou velkorážní pistoli na jediný náboj. Podíval se na členy své party.
„Když mu tohle zavrtám hluboko do zad," zachechtal se Tannen, „tak nikdo výstřel neuslyší."
„Ale buď opatrný, Buforde," ozval se třetí z party. „Máš jenom jednu ránu."
Ale Tannen se jenom ušklíbl. „Stačí mi jedna."
Skryl malou pistoli v mohutné dlani a šel k Docovi a Claře. Kámoši ho následovali v uctivé vzdálenosti.
Doc by mohl takhle tancovat navěky. Tancovat se ženou svých snů za sladkých zvuků houslí, vdechovat svěžest jejích vlasů… Ještě nikdy si nepřipadal tak plný života - v žádné době, kterou zatím prožil.
Najedriou pocítil ostrou bolest v zádech. Do žeber se mu zarývalo něco tvrdého.
„Říkal jsem ti, aby sis dával pozor na záda, kováříčku," ozvalo se za ním stroze.
Co to? Zdálo se mu, že slyší hlas Vzteklého Psa Tannena. Ale to přece nemůže být pravda! Vždyť má být zabit až v pondělí!
Doc přestal tancovat.
„Tannene?" zvolal a snažil se zachovat klid.
„Co tady děláš? Ještě není pondělí!"
„Přišel jsem tě zabít, kováříčku," řekl Tannen.
Ta tvrdá věc se znovu zaryla do Docových zad.
„Je to derringer, krátká velkorážní pistole," vysvětloval Tannen. „Malá, ale účinná. Když jsem ji naposled použil, tak tomu chlápkovi trvalo dva dny, než zemřel - než vykrvácel dovnitř." Tlumeně se zachechtal. „Opravdu to moc a moc bolelo. To znamená, že budeš mrtvý asi tak v pondělí kolem večeře."
V pondělí kolem večeře? Bude umírat dva dny? Jenomže Doc na to nebyl připraven - hlavně ne nyní, když našel Claru.
Byl příliš bezstarostný, věřil, že

unikne tomu bídákovi díky stroji času. Náhle si uvědomil, že když měl zemřít v pondělí, neznamenalo to, že kulku do zad dostane také v pondělí.
Doc cítil, jak se mu z čela řine pot. Tanner přitiskl pistoli těsně k Docovým vnitřnostem. Kdyby chtěl Doc uprchnout nebo se pokusit o jakýkoliv pohyb, Tannen by jenom zmáčknul spoušť. A protože ještě neexistovaly zázračné léky ani moderní chirurgie, Docby pomalu vykrvácel, až by zemřel.
Emmett Brown se přerývaně nadechl. Copak se nedalo vůbec nic podniknout? Byl už vlastně mrtvý člověk?

Kapitola 13

Zasáhla Clara. Ten vousatý chlap je ale drzý!
„Promiňte," řekla směle, „nevím, kdo jste, ale my tancujeme."
Chlápek s tmavým vousem se jejím slovům usmál. Když se k němu Clara přiblížila, postřehla, že by se potřeboval vykoupat.
„No ne, kohopak to tady máme?" zavolal na dámu a pak se obrátil k Emmettovi. „Nepředstavíš mě dámě? Rád bych si s ní zatancoval."
Ale její průvodce rozhodně zavrtěl hlavou. „To potěšení ti neposkytnu." Emmett stál pevný a vzdorný. „Budeš muset pokračovat a střílet."
„Proč ne, teď se to hodí," souhlasil až moc rychle Tannen.
Byli to dva naprosto zatvrzelí muži. Clara si vážila Emmettovy galantnosti, ale nepotřebovala, aby muž bránil její čest.
„Ne, Emmette," zasáhla rozhodně. „Já s ním půjdu tancovat. Nedovolím, aby tě kvůli mě zastřelili."
Otočila se k nově příchozímu. Copak si ten usmívající se otrapa myslí, že je ještě někde na vystrkově? Je na čase mu předvést, že z Hill Valley se už stalo civilizované město.
„Tohle je váš tanec, pane… ?" spustila.
„Jmenuji se Tannen," pronesl vousáč. Takže přece jen měl trochu slušnosti v těle.
Tannen se otočil ke třem chlápkům, kteří podle všeho přišli společně s ním. „Chlapci, zatímco se budu seznamovat tady s tímhle zajíčkem, dělejte kováři společnost." Postrčil Emmetta do náruče čekajících lotrů, kteří ho chytili a zabránili mu jít Claře na pomoc.
Čím déle viděla Tannena, tím méně se jí zamlouval. Byla sice na Dalekém západě nová a krátkou chvíli, ale lotra už dovedla rozpoznat.
Tannen na ni zamával a usmíval se čím dál tím více. Clara si všimla, že v ruce stále schovává malou pistoli, kterou předtím ohrožoval Emmetta.
„Pane Tannene," řekla ostře, „nemohu dost dobře tancovat, když partner drží v ruce zbraň."
„Ale na to si už zvyknete," odpověděl Tannen. Popadl ji a začal tancovat a přitlačil jí zbraň na záda. Clara ucítila přes šaty tvrdou kovovou hlaveň.
Ať už se zbraní nebo bez ní, zatancovat si musí, vždyť to slíbila. To musí slušná žena udělat, ať už jsou okolnosti jakékoliv.
Pan Tannen ji k sobě těsněji přivinul.
„Abys věděl, kováříčku," zavolal na Emmetta, „možná si těch osmdesát dolarů vyberu jinak…„
„Krucinál!" vykřikl na něho Emmett a zápasil s třemi páry rukou, které ho držely. „Ji z toho vy-nech, Tannene!"
„No," pronesl Tannen, když se znovu obrátil ke Claře, „myslím, že můžete udělat něco, co by stálo za osmdesát dolarů."
Takže to nemělo skončit tancem? Clara si v duchu řekla, jak byla naivní, když si myslela, že to bude takhle jednoduché. Ale byla by moc špatná učitelka, kdyby nevěděla, jak si poradit s lotry.
„Osmdesát dolarů?" odpověděla mile. „Ale, pane Tannene, mám dojem, že jste mě odhadl příliš nízko."
Na Tannenově nepříliš chytré tváři se znovu objevil úsměv. Ten lotr si myslel, že vyhrál.
„Myslíte?" zeptal se vítězoslavně.
Clara cítila, že tlak zbraně povolil. Teď nastala ta pravá chvíle.
Střevícem z lakované kůže mu dupla na nohu a potom ho prudce kopla do holeně.
„Au!" vykřikl Tannen a chytil se za nohu. Zíral na Claru a prudce ji od sebe odstrčil. Ztratila rovnováhu a spadla na zem.
„Už dost!" slyšela křičet Doca. „Nech ji být!"
A pak ztichla hudba.
Marty byl hladový. Koláč snědl dřív, než bys řekl švec. To byl nepříjemný problém při cestování v čase, nikdy nebyl čas na jídlo.
Hudba ustala v polovině písně ke čtverylce.
„Táhni, Tannene!" slyšel vykřiknout Doca.
No ne, pomyslel si Marty. Zatímco jedl koláč, Doc se dostal do maléru. Viděl, jak lidé rychle opouštějí taneční parket, protože se tam schylovalo k boji. Marty se rozhodl, že musí zasáhnout dřív, než bude pozdě.
„Ne," slyšel Buforda Tannena, „ty potáhneš, ale ke všem čertům!"
Dav odstoupil ještě dál, takže Marty spatřil, že Vzteklý Pes Tannen drží v ruce derringer a že jím míří přímo na Doca.
Věci už dospěly daleko, příliš daleko, aby tam mohl Marty dorazit a zasáhnout dřív, než Tannen zmáčkne spoušť.
Nemůže přece jen tak koukat a nic nedělat!
Podíval se na tácek od koláče, který dosud držel v ruce. Roztočil ho a vrhl na Tannena svým nejlepším stylem. A tácek trefil Tannenovu ruku s pistolí.
Zbraň spustila. Bufordova parta odskočila a kulka prolétla Docovým kloboukem.

Tannen se otočil a spatřil Martyho.
„Tak to ty!“ zařval.
Marty viděl, že se Doc vytrhl Bufordově bandě a běží ke Claře, aby jí pomohl vstát ze země. Zdálo se, že nejhorší je zažehnáno.
„Nech mé přátele na pokoji,“ odpověděl Marty Tannenovi.
Ale Tannen nechtěl takhle končit. „To jsou moc silná slova, spratku jeden,“ zvolal. „A máš k nim ještě něco jiného než tácek od koláče?“
Marty neměl čas se přít s Bufordem Tannenem -především proto ne, že museli zmizet do pondělí do osmi hodin ráno. Otočil se a odcházel.
„Copak se děje, ty frajere jeden?“ volal za ním Tannen. „Bojíš se?“
Marty se zarazil. On že se bojí? Ne, řekl si, nemá čas ani na lidi, co mu nadávají. Má schůzku s Docem a pak odtud odjedou.
„To jsem si mohl myslet!“ křičel Tannen a smál se. „Bojíš se, až máš plné kalhoty!“
Že má plné kalhoty. To bylo ještě horší, než kdyby mu nadávali do zbabělců.
Marty se otočil na pošklebujícího se Tannena. „Nikdo mi nebude říkat, že mám strach!“
„Tak si to vyřídíme,“ prohlásil Vzteklý Pes Tannen. „Hned tady.“
Jeden z Tannenových kámošů ho zatahal za rukáv.
„Hned ne, Buforde,“ zašeptal, „šerif má přece naše zbraně.“ Tannen zamrkal a podíval se na poskoka a znovu na Martyho.
„Jak jsem říkal,“ zavolal, „vyřídíme to… zítra.“
Šťouchl ho druhý člen bandy. „Zítra máme vykrá-dačku té hospody v Pine City.“
Buford se otočil a podíval na své druhy. „A co v pondělí? Máme něco na pondělí?“
Trojice kámošů se na sebe podívala.
„Nemáme,“ odpověděl první poskok, ten, který předtím zatahal Tannena za rukáv, „pondělí vyhovuje. Můžeš ho zabít v pondělí.“
Tannen se otočil k Martymu a na tváři se mu rozlil úsměv. „Vrátím se sem v pondělí a vyřídíme to přesně tamhle,“ ukázal rukou směrem k hospodě Paláce.
Marty nemohl uvěřit, že tohle všechno je pravda. „Tak tedy ano,“ odpověděl nepříliš přesvědčeně. „A kdy? V pravé poledne?“
„V poledne?“ zachechtal se posměšně Tannen. „Já zabíjím před snídaní. Takže v sedm ráno!“
Zabíjet? Před snídaní? Marty si najednou uvědomil, že Vzteklý Pes Tannen myslí svou nabídku opravdu vážně. To znamená, že může být zabit dřív, než se stačí vrátit do budoucnosti.
Polkl na sucho. Musí být bystřejší než Tannen, snad to nebude nic těžkého.
„Budu tady v osm,“ zavolá zpátky na Tannena. „Já totiž zabíjím až po snídani.“
„Marty!“ zavolal Doc.
Marty postřehl, že vynálezce kroutí hlavou. Marty se zašklebil a zamrkal na něj. Cožpak si Doc nevzpomíná, že v pondělí v osm hodin ráno budou zpátky v roce 1985?
Vzadu v davu se něco dělo. Marty spatřil tři muže, jak si razí cestu. Dva poznal, byli to zástupci šerifa. Třetí měl také odznak, Marty ho ještě nikdy neviděl, nebo že by snad ano? Ježkovy brýle! Ten chlapík je určitě šerif Strickland. Vypadá přesně jako Martyho profesor Strickland, který dozoroval školní kázeň, až na to, že teď měl - tedy vlastně ne on, ale jeho pradědeček - vzhůru nakroucený knír. No ne, to je něco!
„Copak se tady děje?“ zeptal se šerif. „Tropíte nějaký malér, Tannene?“
„Žádný malér, šerife,“ odpovídal klidně Tannen. „Jen taková drobná osobní záležitost mezi mnou a Eastwoodem. Netýká se to zákona.“
Strickland zavrtěl hlavou. „Dnes večer se všechno týká zákona. Skončete s tím, tady se lidé baví. Za jakoukoliv výtržnost budete patnáct dnů v okresním vězení.“
Dav se začal rozptylovat, hudebníci chvíli ladili a za chvíli začali hrát.
Strickland upřel pohled na Tannena i na Martyho - ten pohled znal až moc dobře - a pak zamířil ke vchodu na slavnost, jeho dva zástupci za ním.
Tannen přistoupil k Martymu.
„V pondělí v osm hodin ráno, spratku,“ připomínal a šťouchl ho prstem do tváře. „A když tady nebudeš, najdu tě a odprásknu jako kachnu.“
Jeden z parťáků zatahal Tannena za rukáv. „Jako psa, Buforde. Říká se: zastřelit jako psa.“
Tannen nebral připomínku na vědomí. „Půjdeme, mládenci,“ řekl místo toho, „a tady ty padavky necháme, ať si užijí tu svou slavnost.“
Tannen a jeho druhové se otočili a okázale vykračovali ke koním.
Doc přispěchal k Martymu. „Marty, co tě to napadlo scházet se s Tannenem!“
Marty se ušklíbl a pokrčil rameny. „Ale, Docu, v pondělí v osm ráno už budeme pryč, nebo snad ne?“
Doc se jenom zachmuřil. „Teoreticky ano,“ uvažoval nahlas. „Ale co když bude mít vlak zpoždění?“
Tak na tohle Marty nepomyslel. Zapomněl, že při častých útocích Indiánů, náhlých záplavách a kdoví-čem ještě nemusejí jezdit vlaky na Dalekém západě vždycky přesně.
Podrobněji o tom nemohl přemýšlet, přistoupila k němu učitelka.
„Děkuji vám za vaši statečnost, Clinte,“ řekla a vřele se usmívala. „Kdybyste nezakročil, mohl být Em-mett zastřelen.“
Marty si pomyslel, že aspoň někdo je k němu uznalý. Jenom kdyby zrovna nevyvstal problém s jízdním řádem…

„Marty…, tedy Clinte," ozval se Doc, „já teď doprovodím Claru domů. Promluvíme si spolu později."
Doc nabídl Claře rámě a odkráčeli. Martyho napadlo, že by měl také odejít a celou záležitost si promyslet.
Ale právě v tu chvíli ho obklopilo pár místních lidí.
„Vy jste mu ukázal, pane Eastwoode," řekl bodře jeden z nich.
Druhý muž přikývl. „Jsem moc rád, že konečně někdo měl kuráž a postavil se tomu mizerovi."
Třetí muž poklepal Martyho po rameni. „Vy se mi líbíte, pane Eastwoode. Rád bych vás pozval na skleničku."
„Ale," odpovídal Marty trochu udiveně, „ne, dě-kuji…"
Davem si prorazil cestu obchodní cestující v křiklavém oděvu a potřásal Martymu rukou. V druhé ruce držel opasek a v něm byla zavěšena přesně ta pistole, se kterou Marty střílel.
„Synu," spustil bujaře Johnson, „rád bych vám předal tento zcela nový kolt peacemaker a opasek -oboje zdarma."
Vložil revolver Martymu do pravé ruky a opasek do levé. „Ať všichni vědí, že zbraň, která zabila Buforda Tannena, byl Colt Peacemaker."
Naklonil se k Martymu a zašeptal mu do ucha: „Ale chápete samozřejmě, že když prohrajete, tak si to vezmu zpátky…"
„No, děkuji," odpověděl Marty a hleděl na zbraň, kterou držel v ruce. Otočil se a spatřil přímo před sebou Seamuse a Maggie McFlyovy.
Pradědeček Seamus potřásl hlavou. „Vy jste mu to ale dal, pane Eastwoode! Kdybyste odešel, nikdo by vám to nemohl mít za zlé. Nanejvýš by si někdo dělal z toho ze všeho legraci." Seamus si povzdechl. „Ale místo toho jste mu nadzdvihl mandle, že jste přijal jeho hru a s ní i jeho pravidla."
Marty nechtěl přijmout Tannenovu hru. Ale nemohl to říct pradědečkovi, protože by musel vysvětlovat spoustu věcí, které zkrátka a dobře vysvětlovat nemohl.
Přesto chtěl svého předka uklidnit. To bylo to nejmenší, co mohl pro rodinu udělat.
„Jenom budte klidný, Seamusi," odpověděl a zasmál se. „Já vím, co dělám." Popadl kolt a chystal se jím otáčet kolem prstu. Ale ouha, ještě že zachytil pistoli na poslední chvíli, než dopadla na zem. Vždyť zapomněl, jak je ta bouchačka těžká.
Nyní potřásla hlavou Maggie. Pohlédla na manžela. „On mi připomíná chudáka Martina McFlye."
Marty na ni pohlédl. „Koho?"
„Mého bratra Martina," odpověděl Seamus.
„Počkat," vyhrkl Marty. Nemohl věřit svému sluchu. „Vy máte bratra, který se jmenuje Martin?"
„Měl jsem bratra," odvětil smutně Seamus. „Martince nechával vtáhnout do zápasů, protože se bál, že kdyby odmítl, lidé by ho považovali za zbabělce."
Nechával se strhnout do zápasů? Že by ho považovali za zbabělce? Marty polkl. Něco z toho mu znělo až moc povědomě.
„A tak se stalo, že v jedné hospodě ve VirginiaCity skončil s nožem zabodnutým do břicha," pokračoval zasmušile Seamus.
To teda, pomyslel si Marty. To bylo víc než na pováženou.
„Nikdy nemyslel na budoucnost, chudák Martin," pokračoval zasmušilý Seamus. „Ať je mu země lehká."
Chudák Martin? pomyslel si Marty. Ať je mu země lehká?
„Ale vy jistě myslíte na budoucnost, pane East-woode," pronesla přesvědčeným hlasem Maggie.
„Samozřejmě," odpověděl Marty tak pravdivě jako snad ještě nikdy. „Já na ni myslím pořád."
Nad hlavou měli víc hvězd, než kolik jich Doc kdy viděl. Uchvátilo ho množství světelných bodů, jako by na obloze rozkvetlo plné pole zářivých květin. Až teď si uvědomil, jaké škody natropila v roce 1985 fosilní paliva na noční obloze.
I když Doca hvězdy tolik uchvátily, přesto pro něj bylo obtížné se na ně dívat. Kvůli hvězdám sem s Cla-rou přijeli. Seděli v otevřeném kočáře a opraveným da-
lekohledem sledovali pozoruhodné hvězdy, které v Cla-řině přítomnosti bledly.
Doc se zhluboka nadechl a snažil se soustředit na pozorování oblohy dalekohledem, zatímco Clara pokračovala ve vysvětlování.
„A ten kráter uprostřed severozápadní části," říkala svižně, „ten, který vypadá tak trochu jako hvězdný roj…" Ano, nyní to Doc viděl, „…ten se jmenuje Koperníkův."
Odmlčela se a Doc se přestal dívat na hvězdy. Dokonce i ve tmě si všiml, že se zarděla.
„Jsem z toho trochu rozpačitá," řekla s tím nejsladším úsměvem. „Připadám si, jako když učím ve škole."
„Ale kdepak," povzbuzoval ji Doc. „Prosím, jen pokračujte ve výkladu. Ještě nikdy mi nepřipadala měsíční geografie tak uchvacující." Anebo žena tak uchvacující, pomyslel si, ale nevyslovil to nahlas. „Máte velké vědomosti," řekl místo toho.
Clara naklonila hlavu tím svým rozkošným způsobem a tvář ji nadále krášlil onen úžasný úsměv. „Když mi bylo jedenáct," začala vysvětlovat, „dostala jsem záškrt a zůstala čtvrt roku v karanténě. A tak mi otec postavil k posteli tenhle dalekohled, abych viděla oknem všechno, co se venku děje. V noci jsem se dívávala na Měsíc. Kreslila jsem ho a dokonce jsem pojmenovala všechny krátery. Později jsem samozřejmě zjistila, že všechny ty krátery a moře už mají dávno jména."
To je ale nádherná historka! „A jak jste říkala Ko-perníkovu kráteru?" zeptal se Doc.
„Malé sluníčko," svěřila se Clara a zdálo se, že se začne znovu rdít.
Doc se podíval okulárem dalekohledu. Jak případné to bylo pojmenování!
„Ano, opravdu vypadá jako malé slunce."
Clara se k němu víc naklonila.
„Emmette," zeptala se tiše a pohlédla k obloze, „myslíte, že tam někdy budeme cestovat podobně jako teď cestujeme

vlakem?“
No, tohle bylo něco, v čem se Doc vyznal.
„Určitě,“ odpověděl okamžitě a snažil se soustředit spíš na hvězdy než na ženu po svém boku, „i když teprve až za čtyřiaosmdesát let. A ne vlakem. Budeme mít vesmírné dopravní prostředky - kabiny, budou je vysílat nahoru raketami, takovým zařízením, které bude schopno vyvolat obrovské výbuchy, tak silné výbuchy, že…“
„…že překonají zemskou přitažlivost,“ přerušila ho Clara, „a vyšlou raketu do vesmíru.“
Doc na ni ohromeně hleděl. Jak mohla něco takového vědět?
„Emmette,“ odpovídala na jeho nevyřčenou otázku, „já jsem také četla tu knihu. Vy citujete knihu Julesa Verna Cesta na Měsíc.“
Proboha! Doc tomu nemohl uvěřit.
„Vy jste četla Julesa Verna?“ vyptával se.
„Já Julesa Verna přímo zbožňuju,“ odpověděla Clara s mírným pousmáním.
Ale to je neuvěřitelné! Co je to jenom za ženu!
„Já také!“ přiznal se Doc a ze všech sil se snažil, aby nekřičel. „Dvacet tisíc mil pod mořem, to mám ze všeho nejraději. Když jsem jako malý chlapec četl tu knihu poprvé, tak jsem se chtěl setkat s kapitánem Nemem a…“
„Nedělejte si ze mne legraci, Emmette,“ kárala ho jemně Clara a zahleděla se na něj. Uvědomil si, že se k němu ještě o kousek přiblížila. „Tu knihu jste jako chlapec číst nemohl. Vždyť vyšla asi před deseti roky!“
„No, to je pravda.“ Doc úplně zapomněl, kde je. Při pohledu na Claru byl ochoten zapomenout na všechno. „Já tím chtěl říct, že jsem si při četbě připadal jako kluk,“ vysvětloval kvapně. Vlastně nechtěl vysvětlovat nic a nikomu. Chtěl se jenom dívat do Cla-řiných očí.
„Já… já jsem ještě nikdy nepoznal ženu, které by se líbil Jules Verne,“ podařilo se mu ze sebe vypravit.
„A já ještě nikdy nepoznala muže… jako jste vy,“ zašeptala Clara.
A Emmett Brown se k ní ještě víc přiblížil a políbil ji přímo na rty.

Kapitola 14
Necféle, 6. září 1885

Zbabělec. Smáli se a volali, že je baba.
Kráčel prašnou ulicí, plášť přehozený přes rameno, připraven na rozhodující střetnutí. Jenomže nebylo pravé poledne, vlastně ještě ani nesnídal.
Ale musel tím projít. V koutku úst svíral tenký doutník.
„Mař na srdce, Ramone,“ říkal.
Něco tady neklapalo. Ti chlapi říkali Clintu East-woodovi, že je zbabělec!
Někdo zakvokal.
Marty se probudil. Neviděl nic jiného než peří.
Uvědomil si, že hledí na slepici, která seděla na Docově přístroji na smažená vajíčka. Docův vynález dokázal rozťuknout a usmažit vajíčko, zatímco se vařila káva, a dokonce zarazit budík, který zrovna teď začal zvonit.
Marty se posadil a vypnul zvonění. Byl moc rád, že je už vzhůru. Ty westernové sny byly skoro tak zlé jako skutečný život. Promnul si oči a rozhlížel se po místnosti.
„Docu?“ zvolal. „Docu?“
Žádná odpověď. Doc tam nebyl. Martyho napadlo, jestli v noci vůbec přišel domů.
Povzdechl si. „Doufám, že víš, co děláš, Docu.“
Vstal. Před ním na židli ležel opasek s pistolí, který mu včera večer daroval obchodní cestující. To je ale něco, pomyslel si Marty, opravdový Colt Peacemaker - zbraň, která dobyla Daleký západ. Považoval za svou povinnost vyzkoušet a zjistit, jak vypadá a funguje za denního světla.
Na druhém konci stáje viselo zrcadlo. Jakmile si Marty připevnil opasek, zamířil ke svému obrazu v zrcadle. To bylo plné všemožných známek a kvapně naškrábaných poznámek. Doc zrcadlo zřejmě používal při některém svém pokusu. Přesto se v něm Marty dobře viděl i uprostřed všech těch škrábanin. A musel si přiznat, že opasek s koltem byl opravdu těžký.
Zkusil vytáhnout zbraň a zaseji zasunout. Ne. Nebylo to stále ono. Stáhl opasek o něco níž až na boky a znovu se podíval do zrcadla. Ano, teď to bylo už mnohem lepší.
„ Mluvíš se mnou?“ zeptal se svého obrazu v zrcadle. „Mluvíš se mnou, Tannene?“ Rozhlédl se kolem sebe a pak se znovu podíval do zrcadla. „Jsem tady jenom já. Mluvíš se mnou?“
Bleskurychle vytáhl zbraň z opasku.
„Tak do toho,“ vyštěkl. „Ať ti to nandám.“
Bylo to dokonalé. Marty si musel přiznat, že nejenže se choval jako Clint Eastwood, ale dokonce se začínal i cítit jako on.
Martyho nezachrání to, že má svou vlastní zbraň, on musí najít Doca, aby se oba mohli vrátit do budoucnosti. A kde je vůbec vynálezce? Martyho napadlo, že Doc Brown ráno vstal brzo a vyšel si na procházku.
Anebo, což bylo pravděpodobnější, se Doc až přespříliš zapletl s učitelkou. Marty zavrtěl hlavou. Měl by být rád, že jeho starý přítel našel ženu, s kterou si byl blízký. Jenomže bylo moc špatné, že ji Doc nalezl tady a teď- v roce 1885, kdy ho má někdo zastřelit kulkou do zad. Znovu si vybavil slova na náhrobku: stala se
Docovou „milující Clarou“, i když to znamenalo jeho předčasnou smrt!
Marty si připadal i se zbraní bezmocný. Ale nemá význam tady otálet. Rozhodl se jít ven a nejít Doca.

Vyšel ze stáje a zavřel za sebou dveře. Po hlavní ulici kráčeli pěkně oblečení obyvatelé města. Muži ve svátečním oděvu, ženy v pečlivě nažehlených šatech. Marty si uvědomil, že je neděle. Všichni jdou asi do kostela.
„Dobré jitro, pane Eastwoode," zavolal na něho jeden z kolemjdoucích.
Marty mu zamával na odpověď.
„Přeji vám hezké jitro, pane Eastwoode," oslovil ho jiný muž a smekl klobouk. „Hodně štěstí zítra. Budeme se za vás modlit."
„Děkuji," odpověděl Marty a pokusil se o úsměv. Zítra. Co když se bude muset opravdu postavit Vzteklému Psu Tannenovi? Věděl, že by dokázal toho lumpa přechytračit, ale dokáže ho porazit?
Když kolem přecházela další dvojice občanů, Marty se na ně usmál a zamával jim. A co kdyby - na tohle ještě vůbec nepomyslel - se tomu lotrovi nepostavil? Vylil by si Vzteklý Pes Tannen zlost na obyvatelích města? Marty sevřel rukojeť koltu. Nosit zbraň vyvolávalo opravdový pocit odpovědnosti.
Před Martym se zastavil další muž, dokonce ještě vyšňořenější než ostatní. V černém oděvu a s vysokým cylindrem jaksi připomínal Abrahama Lincolna.
„Smím vám nabídnout na zítřek nové šaty, pane Eastwoode?" zeptal se protahovaným a neuvěřitelně hlubokým hlasem.
„Ne, děkuji," odpověděl Marty. Nepotřeboval si kupovat nové šaty, když druhý den ráno opustí město, navíc i celou tu dobu. Postaví se Vzteklému Psu Tannenovi - anebo před ním uteče - ve svých starých šatech. Ale byl by rád, kdyby se občané tohoto města tak moc nestarali o jeho blaho.
Spafiřil Doca.
Ale to snad ne! Marty málem zaúpěl nahlas. Tohle bylo dokonce ještě horší než si kdy mohl představit.
Proboha, život je přece jenom nádherný!
Slunce svítilo tak zářivě a obloha byla tak modrá. Vlasy mu čechral mírný vánek, teplý vítr, který přinášel rytmický bzukot tisíce hmyzu a sladký zpěv desítek různých druhů ptáků. Nedokázal si představit dokonalejší den.
A ten svazek květin, který svíral v ruce, svazek spojený Clařinou vlásenkou - tou s velkým písmenem C. Doc si ke kytici přivoněl. Povzdechl si. Krásnější kytice nemohla vůbec existovat.
„Docu," přerušil jeho myšlenky hlas nějakého mladíka, „co to děláš?"
Vzhlédl a spatřil Martyho, jak na něho upírá pozorný pohled.
No teda! Doc si odkašlal a schoval květiny za záda.
„Co je?" začal a snažil se přimět mozek, aby reagoval na Martyho otázku. „Ale to nic, zkrátka jsem… vychutnával ranní vzduch." Usmál se. „Tady je po ránu nádherně, nezdá se ti?"
Marty se podíval k obloze, v jeho pohybu bylo cosi nahněvaného, jakoby se dožadoval nějakého zásahu shůry, aniž by vnímal všechnu tu krásu.
„Ano," poznamenal teenager netrpělivě, „je opravdu nádherně. Poslyš Docu, musíme naložit DeLorean a připravit ho na cestu."
Marty byl trošku příkrý. Ale Doc si pomyslel, že od kluka v Martyho klackovitých letech nelze očekávat pochopení pro hloubku jeho citů. Otočil se a vykročil ulicí za Martym.
„Docu, podívej se!"
Prudce se otočil, aby viděl, kam teenager ukazuje. Na konci ulice byl kameník a něco vysekával dlátem do nového náhrobku, který měl velmi povědomý tvar.
Kameník už vytesal do náhrobku dvě slova: ZDE ODPOČÍVÁ.
Proboha! Moc a moc se to podobalo tomu náhrobku na fotografii - vlastnímu náhrobku.
Ale snad dělal Doc unáhlené závěry. Asi přemýšlel příliš emocionálně. Rozhodně potřeboval nějaké reálné zdůvodnění.
„Marty," přikázal, „ukaž mi ještě tu fotografii!"
Marty ji vytáhl z kapsy košile a podal Docovi.
Proboha! Fotografie teď byla jiná!
„Mé jméno!" zvolal vzrušeně a ukazoval na fotografii. „Zmizelo!"
„Marty se sklonil, zatímco Doc si dál prohlížel snímek. Náhrobek měl stejný tvar jako ten tady na ulici a také tam bylo napsáno ZDE ODPOČÍVÁ a ZEMŘEL 7. ZÁŘÍ 1885. Ale mezi oběma řádky bylo nyní prázdné místo - místo, kde předtím stálo Docovo jméno.
„Ale to je úžasné, Docu!" jásal Marty. „Je to určitě tím, že se zítra vracíme do budoucnosti Bylo to vymazáno!"
Ale kdepak, pomyslel si Doc. Byl by rád, kdyby to takhle skutečně bylo, jenomže takové vysvětlení bylo příliš jednoduché.
„Zatím je vymazáno jenom jméno," vysvětloval Martymu. „Ale zůstal tam náhrobek a také datum. To nedává smysl."
Ale co ta fotografie napovídá?
„Hm" pokračoval a uvažoval nahlas. „Víme, že fotografie znázorňuje, co se stane, jestliže dnešní události budou dál probíhat i zítra."
„A co má být?" zeptal se Marty.
Ano, co má být, souhlasil Doc. Jak mášetrně sdělit Martymu, co si právě nyní uvědomil?
Teenager nadskočil, když mu pan Phipps přiložil krejčovský metr k noze.
„Promiňte, pane Eastwoode," řekl pan Phipps a smekl vysoký cylindr. „Chci si jenom vzít vaše míry."
„Ale vždyť jsem vám povídal, že nechci žádné nové šaty!" namítal Marty.
Nové šaty? Bože, copak Marty netuší, kdo je ten muž?
„Víte," odpovídal s příliš laskavým úsměvem pan Phipps, majitel místního pohřebního ústavu. „Tohle není kvůli šatům. Je to kvůli rakvi."

Marty zbledl.
„Mé…rakvi?“ zeptal se a hlas se mu třásl.
Majitel pohřebního ústavu zdvořile přikývl a přitom měřil Martyho ramena. „Vyhlídky jsou dva ku jedné ve váš neprospěch,“ dodal bodře. Z vnitřní kapsy černého kabátu s krovkami vytáhl tužku a notes a rychle zaznamenával řadu čísel. „Může to být pro všechny případy připravené.“
Phipps strčil notes a tužku zpátky do kapsy, znovu smekl a odcházel ulicí a vesele si pohvizdoval.
Doc Brown se kousal do rtu. Pomyslel si, že mu Phipps svým nešetrným způsobem usnadnil nepříjemné sdělení zprávy. Znovu ukázal na fotografii a pak pohlédl Martymu přímo do očí. „Takže nakonec nemusí na tomhle náhrobku stát moje jméno. Může tam být tvoje.“
Marty se podíval na snímek a ještě více pobledl.
„Proboha!“ zašeptal.

Kapitola 15

Doc Brown ještě nikdy neviděl svého přítele tak zdrceného. A všiml si ještě něčeho jiného, a to něčeho velmi zneklidňujícího, něčeho co v milostném roztoužení předtím nezaznamenal.
„Marty,“ dotazoval se a ukazoval na opasek kolem boků, „proč nosíš tu zbraň? Snad nechceš jít zítra bojovat proti Tannenovi?“
Marty se podíval provinile na zbraň po svém boku. Když se jeho pohled znovu setkal s Docovým, pokrčil rameny a pokusil se o úsměv.
„Ale, Docu,“ vysvětloval, „zítra se přece vracíme do budoucnosti.“ Rozpačitě poklepal na rukojeť zbraně. „Ale když přijde Tannen a bude si říkat o malér, tak neuhnu.“ Postavil se zpříma, vypjal ramena, jako by se chystal na přestřelku. „Slyšel jsi přece, jak mě včera nazval.“
Ale ano, teď se Doc Brown rozpomněl. Marty vždy špatně snášel, když se mu nadávalo do zbabělců, podě-lanců, vylekaného kotěte nebo podobně. To byla jeho slabá stránka. Doc byl vskutku rád, že on sám je starší a zkušenější. Neklapalo by to, kdyby oba měli podobné slabé stránky, zejména ne v krizových situacích. Ale co udělat, aby si Marty uvědomil chybnost svého počínání?
„Marty,“ pronesl přísně, „nemůžeš přece ztratit veškerou soudnost jenom proto, že ti někdo nadává. Právě to zaviní ten malér, do kterého se dostaneš v budoucnosti, když…“
„Cože?“ přerušil ho Marty. „Co má být s mou budoucností?“
To je ale nadělení! Doc Brown si uvědomil příliš pozdě, že se neměl zmiňovat o příhodě z roku 1985, kdy měl Martyho nový vůz s náhonem na všechna čtyři kola srážku…totiž měl by tu srážku…s rolls-roycem. To všechno byl následek hloupého soutěžení o největší akceleraci nedaleko Hilldale. Teenager obě auta pěkně pomlátil, načež ho majitel rolls-royce zažaloval. Celá ta záležitost nebyla zrovna příjemná a Marty si způsobil nejen zlomeninu ruky, ale i sebedůvěru. Propadl takové sklíčenosti - byl by propadl, opravil se Doc -že dokonce přestal hrát na kytaru.
A Doc prozradil Martymu, co ho čeká. Doca napadlo, že také Emmett L. Brown má jednu nebo dvě chyby.
Marty se na něho pronikavě zahleděl a čekal na odpověď.
„To ti nemohu říct,“ přiznal Doc. „Všechno by pak mohlo být ještě horší.“ Další paradoxy už vůbec nepotřebovali, všechno už bylo beztak dost spletité.
„Ještě horší?“ vyjekl Marty. „Moment, Docu, co je špatného s mou budoucností?“
Doc už toho řekl až přespříliš.
„Marty, my všichni činíme rozhodnutí, která ovlivňují průběh našeho života.“ Doc smutně pokýval hlavou. „Uděláš, co budeš muset udělat.“
Sáhl si do kapsy, aby polaskal květiny. Clara! Co s ní bude?
Pak dodal: „I já udělám, co budu muset udělat.“
Marty a Doc se konečně dohodli, že si proberou celý plán. Proč měl tedy Marty dojem, že něco není v pořádku?
Čekali, až se setmí. Potom naložili DeLorean na Docův velikánský povoz, zapřáhli koně a vyjeli z města. Den předtím provedl Doc na DeLoreanu malé úpravy, gumové pneumatiky vyměnil za kovová kola, aby přesně zapadla do kolejí. Když dojeli k železniční odbočce vedoucí k rokli, spustili DeLorean z povozu na zvláštní kolejnice, které Doc sestrojil, aby dostali auto k výhybce a pak na skutečnou železniční trať.
Všechno probíhalo přesně podle plánu. Tak proč byl Marty nervózní? Snad to souviselo s Docovým chpváním. Ten si neustále povídal pro sebe. Občas se rychle podíval na Martyho, načež právě tak rychle odvrátil pohled. A zdálo se, že jeho starý přítel každou chvíli zapomínal, co vlastně dělá. Jen seděl a zíral do prázdna, dokud mu Marty nepřipomněl, že mají důležitou práci.
A navíc tady byla ta věc s budoucností - s Martyho budoucností - o které Doc začal hovořit, ale pak naráz ustal. Co to asi bylo za hrůzu, že se Doc takhle zachoval? Ale Marty si pomyslel, že Doc si ne vždy počíná zcela normálně. Zřejmě si snad dělal starosti s časovými paradoxy, kdy se minulost nemohla přihodit, protože někdo nebyl v pravý čas na pravém místě. Marty to vzdal, nebude si s tím lámat hlavu. Nejprve se musí dostat z minulosti a teprve pak se může zabývat budoucností.
Kromě toho se na něj znovu zadíval Doc. Ale tentokrát Doc pohled neodvrátil, i když by si to Marty kvůli Docovu ponurému výrazu skoro přál.
„Marty, rozhodl jsem se,“ řekl kvapně Doc. „Zítra s tebou neodjedu. Zůstanu tady.“
Marty zavrtěl hlavou. Tohle nedávalo vůbec žádný smysl. „Co to říkáš, Docu?“
„Nemá význam to popírat,“ pokračoval rozhodným hlasem vynálezce. „Zamiloval jsem se do Clary. Měl jsi pravdu s tou

věcí mezi mužem a ženou. Nedokážu to vysvětlit, ale zkrátka vím…“ Doc se zhluboka nadechl. „… že ona je ta pravá.“ Praštil pěstí do okra-
je povozu. „Dokonce se jí líbí Jules Verne! Má všechny jeho knihy!“
Takže je to tady. Marty se obával, že se něco podobného stane. Ale snad to nějak Docovi vymluví.
„Ale, Docu, vždyť mi sem nepatříme, ani jeden z nás dvou. Nakonec tu můžeš být zastřelen ty.“ Znovu vytáhl z kapsy fotografii a zamával s ní Docovi před nosem. „Co když tohleto je tvá budoucnost?“
Vynálezce byl neústupný „Marty, budoucnost není nikde napsaná. Může se změnit, to sám víš. Každý může udělat svou budoucnost takovou, jakou ji chce mít.“
Odstrčil Martyho ruku s fotografií. „Nemohu připustit, aby tahle jediná fotka rozhodovala o celém mém osudu. Musím prožít život podle toho, co pokládám za správné,“ položil si ruku na srdce, „… v hloubi svého srdce.“
Ten Doc se už doopravdy zcvoknul, už s ním nebyla rozumná řeč. Copak si neuvědomuje, proč tady Marty je? Totiž aby zachránil Doca před Vzteklým Psem Tannenem a vším, co s tím souvisí,
„Poslyš, Docu,“ promluvil znovu Marty a pečlivě volil slova. „Jsem všemi deseti pro, pro věrnou lásku a všechno ostatní, já taky mám Claru rád. Jste pro sebe jako stvoření. A být rok 1985, tak ti povím, jen do toho.“
Povzdechl si. Lépe to říct neuměl. „Aleje rok 1885, Docu.“ Ukázal na Doca. „Ty jsi Doc. Tak mi řekni, co mám udělat?“ Přitom ukázal na Docovu hlavu.
Doc zamrkal, povzdechl a přikývl. Marty má pravdu. Obešel teenagera, aby na boku povozu stlačil uvolňovací páku. DeLorean sjel z dočasných kolejí na železniční trať.
„Vrátím se za hodinu nebo za dvě, Marty,“ pronesl smutně Doc.
„Alespoň se s ní rozloučím.“
Marty zavrtěl hlavou, protože vynálezce neuvažoval logicky. „Docu, to nemůžeš udělat. Co jí chceš říct?
Že se vracíš do budoucnosti? Když jí povíš pravdu, tak si bude myslet, že ses zbláznil. A když jí budeš lhát, tak…“
Marty si znovu povzdechl. „Zkrátka není vůbec možné, abys jí tohle vysvětlil.“
Jenomže Doc byl umíněný jako vždy. „Ona to pochopí, Marty,“ trval na svém. „Vím, že to pochopí.“
„Ne, Docu, nepochopí to,“ odpověděl mírně Marty. „Kruci, vždyť v tom lítám s tebou a přitom to sám sotva chápu.“
Byla to neřešitelná situace. Co mohou udělat? Marty by určitě nikdy neopustil Jennifer. t Napadlo ho, že Doc by měl udělat totéž.
„Podívej se, Docu,“ navrhoval, „snad, no…nevím, jestli to není porušení té věci s časoprostorem, ale nemohli bychom snad vzít Claru s sebou?“
„Do budoucnosti?“ optal se Doc naprosto překvapen tím nápadem.
Marty přikývl, že ano.
Doc se zamračil a zavrtěl hlavou.
„Jak jsi připomenul, Marty, já jsem vědec, takže v téhle věci se musím zachovat vědecky. Varoval jsem tě před narušením časoprostorového kontinua v tvém osobním zájmu. Musím udělat totéž.“ Zhluboka, ale přerývaně se nadechl. „Budeme pokračovat podle plánu. A jakmile se vrátíme do roku 1985,“ přešel k De-Loreanu a položil ruku na jeho lesklý černý lak, „ten pekelný stroj zničíme. Cestování v čase se stalo něčím příliš bolestným.“
Marty znovu přikývl. Všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy nasedli do DeLoreanu, znamenalo jednu dlouhou a nekonečnou šlamastiku. V tomhle se s Do-cem naprosto shodli.
Proboha!
Přece to nemůžeš udělat! I kdyby mu Marty uvedl seberozumnější důvody, hlas srdce je vždy silnější.
Jakmile byl DeLorean na železničních kolejích a na patřičném místě, Doc s Martym postavili stan, na ohni uvařili jídlo z fazolí a hovězího sušeného masa -
což se Docovu žaludku moc nezamlouvalo - a rozbalili pokrývky, aby si připravili nocleh. Marty okamžitě usnul. Po tak těžké práci, jakou vykonali, by normálně Doc upadl do hlubokého spánku, ale nyní nemohl. Oči měl sice zavřené, ale v myšlenkách neustále vzpomínal na Claru. Musí ji ještě jednou vidět.
Musí se s ní rozloučit.
Rychle vstal, dával pozor, aby nevzbudil Martyho, a tiše se vykradl k místu, kde měl přivázaného koně.
Když přijel, spatřil v Clařině okně slabé světlo. Sesedl, přivázal Archiméda ke starému dubu, který rostl u zápraží, a zjistil, že odtud vidí Claru. Seděla v houpacím křesle a četla u lampy. Měla rozpuštěné vlasy splývající přes ramena, které jí stínily jemné rysy obličeje. Doc dokonce rozpoznal název knihy: Dvacet tisíc mil od Julesa Verna - byla to kniha, o které Doc prohlásil, že ji má ze všech nejraději.
Clara vypadala překrásně, jak tam tak seděla zahloubána do čtení. Doc si opět přál, aby existovala nějaká možnost tady zůstat a strávit s Clarou zbytek života. Ale situace byla nadále neřešitelná.
Musel jednat rychle. Vykročil ke vchodu a zaťukal na dveře.
Clara se otočila a pohlédla do okna. Když spatřila Doca, usmála se. A když uviděl Doc onen úsměv, o kterém věděl, že je poslední, pocítil hluboko v srdci prudkou bolest. Clara odložila knihu, seskočila z křesla a zamířila ke dveřím.
Když se dveře otevřely, Doc polkl nasucho.
„Ale ne, Emmette,“ řekla mile Clara a měla ten nejsladší hlas, jaký kdy Doc slyšel. „To je ale to nejméně očekávané potěšení. Nepůjdete dovnitř?“
Tedy… Když byl Doc v její blízkosti, cítil, že jeho odhodlaní odjet slábne. Vejde-li dnes večer do učitelčina domu, už nikdy odtud asi neodejde.
„Ne…“ koktal, „raději ne…“
Clařin úsměv vystřídal zasmušilý výraz. „Co se děje?“ Doc už nemohl dále mlčet. Řekne jí pravdu a skoncuje se vším hned teď! Když pronášel ta hrozná slova, jako by mluvil někdo jiný. „Přišel jsem se rozloučit.“

„Rozloučit?“ Clara se nejistě usmívala. „Kam odcházíte?“
Doc se zhluboka nadechl a spustil.
„Odjíždím a…“ jak to jen má říct? „… no, a obávám se, že vás už nikdy neuvidím.“
Clara o krok ustoupila, rukou si sevřela hrdlo.
„Emmette!“
Nemohl tady jen tak stát a dívat se, jak největší životní láska trpí. Ale co má dělat nebo říkat, realitu stejně nezmění.
„Claro,“ řekl rozhodným hlasem, „chci, abyste věděla, že vás mám moc a moc rád. Ale uvědomil jsem si, že sem nepatřím a že se musím vrátit tam, odkud jsem přišel.“
Claře klesla ruka podél těla. „A kde to je?“ zeptala se opatrně.
Doc si povzdechl. Marty měl pravdu. Muselo k tomu dojít.
„To vám nemohu povědět,“ odpověděl.
Clara přikývla a přistoupila rázně k němu, rozhodnutá udělat cokoli. „Ať půjdete kamkoliv, vezměte mě s sebou.“
Doc se kousl do rtu. Marty měl naprostou pravdu. Tenhle okamžik byl nejbolestivější,
„Nemohu, Claro. Přál bych si, aby bylo všechno jinak, ale opravdu mi věřte, když vám říkám, že na vás nikdy nezapomenu a že…vás miluji.“
Jenomže Clara se nevzdávala. „A já, Emmette, miluji vás,“ řekla pevným hlasem. „Ale nechápu, co se mi snažíte napovídat.“
Doc rozpřáhl ruce a kroužil zápěstím, jako by hledal odpověď ve večerním povětří.
„Claro,“ pronesl jemně a zoufale, „myslím, že není vůbec možné, abyste to pochopila.“
Učitelka přistoupila ještě blíž, stála na stopu od něho, takže mu hleděla rovnou do očí.
„Prosím vás, Emmette,“ naléhala, „musím to vědět. Jestliže mě opravdu milujete, povězte mi pravdu.“
No tak, pomyslel si Doc, když chce znát pravdu, nemůže jí to upřít. Jak by jí to mohl udělat?
„Tak tedy dobře,“ odpověděl na rovinu. „Já jsem z budoucnosti. Vynalezl jsem stroj času, který mě sem dovezl a zítra se musím vrátit do roku 1985.“
Skončil a očekával její vyděšený pohled.
Clara však místo toho přikývla.
„Ano, Emmette, já tomu naprosto rozumím.“
Že tomu rozumí? Opravdu vzala na vědomí, že přišel z budoucnosti a že se tam musí vrátit? V tom případě se Marty mýlil. Doc měl tušit, že tak výjimečná žena jako Clara se všemi jejími nádhernými vlastnostmi by podle všeho nemohla…
„Chápu,“ pokračovala kvapně Clara, „protože víte, jak mám v oblibě spisy Julesa Verna, vymyslel jste si ty prolhanosti a doufal, že mě ještě naposled zneužijete.“
A s těmito slovy ho prudce udeřila do tváře.
Doc jen zamžikal, udiven silou rány.
„Tedy,“ pokračovala Clara a hněvem jí sílil hlas, „už jsem v životě slyšela obrovské lži, ale jestliže si myslíte, že vám něco takového uvěřím, velice mě tím urážíte a ponižujete…“
Na okamžik se zarazila, aby se rychle nadechla, a pak znovu spustila. „Stačilo mi říct, že mě nemilujete a nechcete mě už nikdy vidět. To by alespoň bylo zdvořilé.“
Otočila se a zabouchla Docovi dveře před nosem.
„Ale tak to není!“ zvolal Doc. Neozvala se odpověď, nanejvýš snad vzlykot zpoza zavřených dveří.
Doc se otočil a vrávoral ke svému koni.
Měl ještě proč žít?
„Co to bude, Emmette?“ zavolal na něho zvesela výčepní. „Jako obvykle?“
Jak mohl být výčepní tak veselý? Jak je divné, že se lidé smějí, když pro Doca Emmetta L. Browna skončil svět.
„Ne, Chestere,“ odpověděl Doc. „Dneska potřebuji něco silnějšího.“
Výčepní přikývl. „Sasparillu?“ navrhl.
Doc zavrtěl hlavou. Přistoupil k pultu. Nastal čas na něco silnějšího. Potřeboval spláchnout smutek.
„Whisky,“ poručil si.
Výčepní se přestal usmívat. „Whisky! Emmette, ne, tohle nemůžeš pít. Jenom si vzpomeň, co se ti stalo čtvrtého července…„
Ale Doc si to nechtěl nechat vymluvit. Myslel na whisky celou dobu, co jel na Archimédovi do města: smutek na duši spláchne jedině whisky.
„Whisky, Chestere,“ opakoval nesmlouvavě.
Výčepní slabě zahvízdal. „Doufám, že víš, co děláš, Emmette.“ Sáhl za sebe pro láhev.
Chlap v kostkovaných šatech co stál opodál u pultu - nepochybně jeden z obchodních cestujících, kteří každou chvíli navštěvovali město - pokýval hlavou.
„Je v tom ženská, že ano?“ zavolal na Doca.
Chester nalil Docovi a ten přikývl na souhlas.
„Já to hned věděl,“ říkal obchodní cestující muži vedle sebe, oblečenému skoro stejně. „Takový výraz ve tváři mužského jsem viděl po celé zemi už tisíckrát.“ Znovu se podíval na Doca. „Řeknu vám jenom tolik, že to přejde.“
Že to přejde? Co mohl ten chlápek v kostkovaných šatech vlastně vědět o opravdové lásce? Doc upíral pohled na skleničku whisky.
„Ani nápad,“ odpověděl. „Clara byla jedna z miliónu. Ne, z miliardy, zkrátka jediná…“ Z hloubi nitra se mu vydral povzdech. „…žena mých snů, a já ji na-vždycky ztratil.“ Obejmul prsty skleničku.

Jeden z kostkovaných chlapíků si přisedl blíž k Docovi. „Mohu vás ujistit, pane," pronesl hlasem napůl bodrým a napůl velmi starostlivým, „že jsou na světě jiné ženské. Poučil-li jsem se při prodávání ostnatého drátu po celé zemi o něčem, tak tedy o tom, že člověk nikdy neví, co může přinést budoucnost."
„Budoucnost?" Pustil skleničku. O tom by mohl těm lidem po-vídat moc a moc. „No, já vám toho můžu o budoucnosti vyprávět…"
Musí přeci na Claru zapomenout. A tak začal vyprávět.
Marty otevřel oči. Obloha nad ním byla jasná a modrá, což byla předzvěst nádherného rána. Posadil se a protáhl.
„No ne, já spal jako zabitý," zvolal. „Kolik je hodin, Docu?"
Žádná odpověď.
„Docu?"
Marty se rozhlédl, ale Doca nikde neviděl. Nepo-mačkané přikrývky dávaly tušit, že v nich Doc vůbec nespal.
Marty vstal. Po Docovi nebylo ani vidu, ani slechu. A jeden kůň byl pryč.
„No tohle!" řekl Marty nahlas. „Už zase něco!" Proč Doc odešel a co kde tak časně dělá? Martyho napadlo něco hrozného. Co když je Doc mrtvý?
Vytáhl z kapsy fotografii. Ne, obraz byl stejný, nezměnil se. Na náhrobku stála slova ZDE ODPOČÍVÁ a datum smrti, ale žádné jméno. Doc byl ještě v pořádku, prozatím. Ale jak dlouho ještě? A co když Vzteklý Pes Tannen narazí na vynálezce dřív, než ho Marty najde?
Marty se rozhodl, že udělá lip, když se vydá do města a poohlédne se po příteli. Když ho brzo nenajde, může se stát, že Doc už nebude mít žádnou budoucnost.
Doc nevěděl, jak dlouho už mluví. Vlastně ani nevěděl, proč mluví. Ale když mluvil, tak nemusel myslet na to, že ztratil Claru a zničil si život. Ano, přesně takhle to je: čím víc se mluví, tím méně se myslí.
Rozhlédl se po hloučku, který se kolem něho shromáždil z obou stran pultu. „Nepotřebujeme koně," oznamoval jim vespolek, „protože máme motorizované vozy, které se jmenují automobily."
Sklopil zrak nad svou skleničku whisky. Ještě se nedostal k tomu, aby se napil. Tohle je problém s po-víďáním. Když se mluví, nedá se přitom opít až do zapomnění. Ale Doc to napraví. Teď se poprvé napije.
Jenomže právě v tu chvíli se Jeb, jeden z místních starousedlíků, zatahal za svislý černý knír a položil otázku: „Když všichni mají ty automo…nebo jak se to jmenuje, tak to už nikdo nechodí ani neběhá?"
„Samozřejmě běháme," odpověděl Doc rozhodnut o chvilku pití odložit. „Ale rekreačně. Pro zábavu."
„Běhat pro zábavu?" zeptal se nevěřícně Jeb. „A co je v tom za zábavu? Copak už ti lidé nemají ženy?"
Doc si povzdechl. Asi to bylo příliš obtížné pochopit. Snad by se měl raději napít.
„Ani nic nehrají?" Zeptal se znovu Jeb.
Doc postavil skleničku na pult.
„Ale ano, hrajeme. Jenomže ve městě, které se jmenuje Las Vegas."
„To snad ne!" zasmál se Zeke, další zfe starousedlíků. „Já jsem v Las Vegas byl." Poškrábal se v sněhobílých vousech. „A tam není nic než poušť. Žádná voda, dokonce ani hospoda."
„A snad nám budete ještě vykládat," vložil se do rozpravy chlapík jménem Levi a stáhl si tvrďák hlouběji do čela, „že už nemáte ani žádné zbraně."
Doc přikývl, tohle věděl až moc dobře. „Ale ano, pořád je ještě máme."
„Bohudíky je tam tedy ještě něco civilizovaného!" zvolal Jeb.
Doc se znovu zahleděl na whisky.
„Víte," oslovil výčepní jednoho z obchodních cestujících, „neslyšel jsem nikoho si takhle vymýšlet od doby, co se tady před pár roky objevil ten chlápek z Missouri -jak se jenom jmenoval? Twain? Nebo snad Clemens?"
Zeke se naklonil přes pult. „Kolik toho už v sobě má?" zeptal se výčepního.
„Ani skleničku," odpověděl výčepní a vrtěl hlavou. „Tohle je jeho první a ještě se jí ani nedotkl."
Doc se zahleděl do své whisky. No, pomyslel si, teď byl pravý čas se napít.
Mezitím v táboře hned za městem budil Buford Tannen spící kámoše.
„Jde se," oznamoval jim a na chvilku se odmlčel, aby si odplivl. „Musíme jít zabít jednoho hajzlíka."
Jeden z parťáků se posadil, promnul si oči a zapálil si doutník.
„Ještě je brzo, šéfe," ozval se. „Proč ten spěch?"
Buford se ušklíbl a poklepal na svůj revolver.
„Mám hlad," pronesl protahovaně.
Sotva se probudili, všichni tři věděli, že se mají zasmát.

Kapitola 16

Marty seskočil z koně a běžel do kovářské dílny.
„Docu?" volal. „Docu!"
Nikdo neodpovídal. Stáj byla prázdná. Doc vypustil zbývající koně pást se na pole místního farmáře, to pro případ, že by se on a Marty už skutečně nevrátili. V kovárně vládlo naprosté ticho, výheň vyhaslá, nástroje pečlivě uklizené na hácích a v poličkách. Už to tady nevypadalo zabydleně a nezdálo se, že by se tady Doc vůbec zastavil.
Ale kde jenom mohl být? Marty se už předtím zastavil u učitelky na kraji města, ale tam nebyl nikdo. Kde ho má Hedat? Anebo že by Vzteklý Pes Tanner mezitím Doca vyčmuchal?
Marty vyšel ze stáje a spatřil koně, který vypa-l dal jako Docův, přivázaného před hospodou PaláceJ Rychle klusal ulicí. Ano, opravdu to byl Archimédes. Marty by ho podle těch hnědých a bílých skvrn kdykoliv poznal. Ale co asi

Doc pohledává v hospodě?
Když přiběhl k létacím dveřím, zaslechl zevnitř hlasy. A jeden z nich byl Docův.
Marty vešel do hospody a spatřil svého přítele obklopeného půltuctem místních lidí, jak mu všichni pozorně naslouchají.
„Docu!“ vykřikl Marty. „Copak tady děláš?“
Doc se smutně podíval na svého přítele. „Ztratil jsem ji, Marty. Navždy jsem ji ztratil.“
Ale to snad ne, znovu ta Clara! Marty si povzdechl. Teď už neměli na Claru čas.
„No tak, Docu,“ naléhal. „Musíme se vrátit!“
„Kampak?“ zeptal se žalostivě Doc.
Má mu to Marty připomenout před všemi těmi lidmi? Musel, už neměli času nazbyt.
„Zpátky do budoucnosti,“ řekl.
„Tak dobře,“ odpověděl Doc, odevzdaný svému osudu. „Proč ne, tady mě už stejně nic nečeká.“ Pokývl starousedlíkům u pultu. „Pánové, omluvte mne, ale můj přítel a já musíme chytit vlak.“
Starousedlíci kolem Doca zdvihli na jeho počest skleničky.
„Na vaše zdraví, kováři!“ zvolal chlapík s buřinkou.
„A na budoucnost!“ dodal ten s knírem.
„Amen!“ zakončil muž se sněhobílým vousy.
Všichni tři se napili.
„Amen,“ odpověděl Doc, popadl svou skleničku a napil se.
„Emmette, ne!“ vykřikl výčepní, když začal Doc pít, jenomže mezitím už v něm whisky zmizela na jediný lok.
Doc se usmál a položil skleničku na pult. Učinil krok směrem k Marty mu, ale nevládl nohama.
Upadl jak široký tak dlouhý obličejem na podlahu.
Marty k němu přiběhl. „Docu, Docu, probuď se!“
Marty poklekl, čapl ho za rameno a třásl s ním. Doc Brown zachrochtal a pak vydal zvuk, který se až nebezpečně podobal chrápání.
Marty vzhlédl a nad pultem uviděl hodiny. Bylo na nich 7.45. Už skoro osm hodin!
„Kolik toho vypil?“ zeptal se Marty výčepního.
„Jenom tuhle skleničku,“ odpověděl výčepní a zavrtěl hlavou. „Ten člověk zkrátka nesnáší alkohol.“
Marty vstal. „Kávu!“ objednal. „Černou!“
Podíval se z okna. Ulice venku byla liduprázdná. Ani stopy po Vzteklém Psu Tannenovi a jeho bandě. Ale Marty moc dobře viděl na nové věžní hodiny, které dosud ležely na povozu.
Bylo na nich 7.45.
Nepřipomínejte mi to, pomyslel si Marty.
Zbývalo jim pramálo času.
Clara toho měla už dost.
Odešla na západ, aby začala nový život. Chtěla vidět nové věci, poznat nové lidi a zapomenout na nešťastné události, které zažila na východě. Jaký jen byla blázen! Asi bylo nesmyslné se domnívat, že zde budou jiní lidé, myslet si, že Emmett bude jiný než všichni ti ostatní muži, se kterými se v průběhu let seznámila. Bylo to něco tak nesmyslného, že se málem rozesmála. Jenomže kdyby dala průchod citům, pravděpodobně by se rozplakala.
Postavila zavazadlo na nástupiště a zamířila rychle k pokladně. Pokladník vzhlédl a mile pokývl hlavou.
„Chtěla bych jízdenku na nejbližší vlak, prosím,“ pronesla spěšně Clara.
„Kampak, paní?“ zeptal se pokladník. „Kamkoliv. Co možná nejdál odtud.“
Pokladník zdvihl obočí a podíval se na jízdní řád. „No, vlak číslo patnáct do Sacramenta by měl přijet asi za deset minut. A odjíždí v osm.“
Clara se podívala na hodiny na zdi za pokladníkem. Bylo na nich tři čtvrtě na osm. Takže patnáct minut a zanechá za sebou Hill Valley, Emmetta L. Browna, Julesa Verna, čtverylku a všechny hvězdy na noční obloze - zanechá za sebou všechno.
„To je výborné,“ odpověděla klidným hlasem. Patnáct minut a Hill Valley bude už jenom vzpomínka.
A někdy snad zapomene i na tu vzpomínku.
Marty obrátil Doca na záda a než přinesl výčepní kávu, podařilo se mu dostat vynálezce do sedací polohy. Výčepní obešel pult a podal Martymu šálek, z něhož se kouřilo.
Marty ho přiložil k Docovým rtům a trošku šálek nahnul. Doc si usrkl a zašklebil se, protože mu káva stékala po bradě. Pak začal znovu chrápat.
„Synu,“ řekl výčepní za Martyho zády, „chcete-li, aby rychle vystřízlivěl, budete potřebovat něco trošku silnějšího než je káva.“
Marty zbystřil pozornost. Pomyslel si, že v podobných záležitostech by se měl poradit s odborníkem.
„A co navrhujete?“ zeptal se.
Výčepní se uchechtl a pokynul mladíkovi za výčepním pultem.
„Joey,“ přikázal mu, „přines mi tabasco, papriky, éibuli, feferónky a hořčičná semínka.“
Mladík přikývl a běžel do zadní místnosti, zatímco výčepní sáhl pod naleštěnou dřevěnou poličku a vytáhl odtamtud láhev octa a kus cibule. Jeho pomocník přispěchal, v náručí držel sklenice a lahve, načež to všechno postavil na pult.
Výčepní falešně pohvizdoval a přitom to všechno míchal do pivní sklenice, načež se podíval na Martyho.
„Za pár minut bude střízlivý jako kněz v neděli,“ podotkl zvesela.
Marty pohlédl na hodiny za výčepním pultem. Bylo na nich 7.47.

„Deset minut!“ mumlal pro sebe Marty. „Proč to musí být na poslední chvíli?“
Výčepní podal přes pult Martymu sklenici plnou hnusné hnědavé tekutiny a kolíček na prádlo.
„Sevřete mu tím kolíčkem nos,“ dával pokyny. „Až otevře ústa, tak mu to nalejte do hrdla. Potom od něho ustupte.“
Marty učinil, jak mu bylo řečeno. Sevřel Docovi špičku nosu kolíčkem na prádlo, aby mu uzavřel nosní dutiny. Spící Doc otevřel ústa, aby nabral vzduch. Jediným plynulým pohybem mu Marty nalil celý obsah sklenice do krku.
Co následovalo, překvapilo všechny přihlížející. Marty ani nevěděl, co bylo neuvěřitelnější - Docovo zařvání, při němž stydla krev v žilách, nadmíru krvavě rudé zbarvení jeho obličeje, anebo rychlost s jakou vyběhl z hospody, aby venku ponořil hlavu do koryta pro koně.
Ale ať už bylo sebeudivující cokoliv, konečný výsledek byl naprosto dramatický. Když Marty s výčepním vyběhli z hospody, měl Doc celou hlavu pod vodou.
Marty zaslechl z koryta polykavý zvuk - Doc určitě pije vodu. Doufal, že až bude po všem, promine mu tak tvrdou léčebnou kůru.
Doc vstal, zhluboka se nadechl a padl tváří na zem.
„To byl jen takový reflex,“ vysvětloval výčepní. „Bude trvat pár minut, než mu břečka vyčistí hlavu.“
Výčepní popadl Doca za ruce a Marty za nohy. Spolu ho táhli zpátky dovnitř.
Marty se ohlédl na hodiny připravené pro radniční věž. Bylo na nich 7.49. Uvědomil si, že když odtud brzo neodejdou, nebude už mu nikdo muset nic odpouštět.
Ale na nohou byli to ráno ještě jiní lidé. A ti nehodlali nic a nikdy odpouštět.
Šerif Strickland pobídl koně a syn ho následoval. Viděl, že jeho předpoklad se splnil. Vzteklý Pes a jeho chlapci jedou do Hill Valley. Šerifův kůň vyjel z úkrytu mezi borovicemi, za ním se objevil i syn. Strickland se ujistil, že Buf ord se svými kumpány zahlédl ručnici na jeho klíně.
„Takže dál už ne, Tannene,“ zavolal. „Nechci tady mít žádné maléry.“
Ale Tannen se jenom ušklíbl.
„Uhni mi,“ protahoval slabiky, „a žádné maléry nebudou.“
Strickland popadl ručnici. „Já tě varuju…“
Tannen bleskurychle vytáhl pistoli a vystřelil ručnici Stricklandovi z rukou. Puška odlétla pár metrů do křoví. Strickland jen zíral na Tannena. Ještě nikdy nezažil tak pohotového střelce.
Buford nyní namířil pistoli na hocha. „Pusť to, mladej,“ rozkázal.
Ale Stricklandův syn nadále svíral pušku. Pohlédl s tichou otázkou v očích na otce.
Co mohl Strickland dělat? Tannen měl navrch. Nechtěl vidět svého syna zabitého.
„Udělej to, synu,“ řekl.
„Ano, táti.“ Pustil zbraň na zem.
„No, teďjá varuju vás, šerife,“ pokračoval Tannen tlumeným hlasem. „Jsem tady kvůli osobní záležitosti. A jestliže se chcete dožít toho, až bude váš syn dospělý, tak odtud na pár hodin odjeďte někam pryč a mě nechte být!“
Členové Tannenovy bandy vytáhli také zbraně. Šerif viděl čtyři pistole a všechny mu mířily na hruď.
Neměl na vybranou. Musel odtud pryč. Povzdechl si a obrátil koně.
Tannen chvilku pozoroval, jak se kůň vzdaluje, pak zamířil a střelil šerifa do zad.
Strickland spadl z koně.
„Lhal jsem, šerife,“ pronesl Tannen roztomilým tónem. Zamával na kámoše, aby se vydali do města. Všichni věděli, že mají na práci důležité zabíjení.
Stricklandův syn seskočil z koně a běžel k otci.
„Táti!“ křičel. „Táti!“
Šerif Strickland ho už stěží slyšel. Otočil tvář k synovi a z posledních sil zašeptal: „Synu, zapamatuj si slovo: kázeň!“
„Zapamatuji, táti,“ sliboval chlapec. Tímto slovem se budou po celé generace řídit všichni Stricklandové.

Kapitola 17

Martymu s výčepním se mezitím podařilo dopravit Doca zpátky dovnitř a posadit na židli. Zdálo se, že je víceméně v bdělém stavu, ale znovu ztratil vládu nad všemi svaly. Marty se podíval na hodiny nad pultem. Ručička zrovna přeskočila ze 7.49 na 7.50.
Byl doopravdy nejvyšší čas. Marty poplácal přítele po tváři.
„No tak, Docu, musíš vystřízlivět!“
Docova hlava se zhroutila na druhou stranu.
Když Marty uslyšel, jak vrzly panty létacích dveří, zdvihl hlavu.
„Haló, Seamusi,“ zvolal výčepní. „Nečekal jsem tě tady dneska ráno.“
Marty si uvědomil, že se mu zatajil dech. Napůl očekával, že ze všech lidí se v létacích dveřích jako první objeví Vzteklý Pes Tannen s pistolí v ruce. Místo něho tam stál Martyho prapradědeček. Usmál se na něho a jeho předek úsměv opětoval.
„No,“ pronesl Seamus váhavě, „něco mi říkalo, že bych měl být tady. Jako by s tím měla co dělat má budoucnost…“
O Martyho budoucnosti se mezitím rozhodovalo před hostincem Paláce.
Buford Tannen a jeho tři muži přijížděli k hostinci. Sesedli z koní a uvázali je. Ulice byly liduprázdné. Všichni věděli, co se mělo to ráno odehrát.
Tannen kráčel prašnou ulicí, až se octl před létacími dveřmi do Paláce.
„No tak, hajzlíku!“ zaječel. „Je osm hodin a já ti říkám, abys šel ven!“

Marty vzhlédl. V hostinci bylo mrtvé ticho. Hodiny ukazovaly 7.51.
„To už je ta má smůla!“ zašeptal Marty. „Přišel moc brzo!“
Co mohl podniknout? Jedna věc byla jistá, totiž že nevyjde dřív, než bude čas.
„Ještě není osm!“ vykřikl směrem ke dveřím.
„Podle mých hodinek už ano!“ odpověděl Tannen. „Takže vyřídíme teď tu malou záležitost jednou provždy, Eastwoode, ovšem pokud na to máš kuráž!“
Marty se nadechl. Nyní, když nadešel čas jednat, si uvědomil, že nechce střílet na nikoho, dokonce ani na Buforda Vzteklého Psa Tannena. Ale jak se z toho vyvléknout? A co se stane, když se mu to nepodaří?
Sáhl do kapsy. Musí se podívat na fotografii.
Ta se opět změnila. Byla tam dosud slova ZDE ODPOČÍVÁ a také datum smrti, dnešní datum. Ale mezi těmi dvěma řádky stálo nyní jméno, písmena byla bledá, jako by omšelá deštěm a větrem. Marty se díval přimhouřenýma očima na písmena, která byla každou chvilku zřetelnější, až je nakonec mohl snadno přečíst: CLINT EASTWOOD.
To snad ne! Marty strčil fotografii zpátky do kapsy a podíval se na Seamuse McFlye, který na něho upíral zrak. Seamus, který mu řekl, že on osobně by před tímto bojem zmizel, se sem vrátil. A nyní řekl něco v tom smyslu, že má takový pocit, že by měl být tady, jako by na tom závisela jeho vlastní budoucnost. Měl snad být tady proto, aby pomohl Martymu?
Marty se rozhodl, že to stojí za pokus. „Hele, poslouchej!“ zavolal směrem před hospodu. „Věci se mají tak, že já…no…že se mi do toho opravdu nechce, takže to vzdávám.“
„Co to říká?“ vyhrkl Tannen na ty po svém boku, „Co to má znamenat?“
„To znamená, že jsi zvítězil bez boje,“ odpověděl jeden z nich.
„Bez střílení?“ vykřikl Tannen. „Tohle mi nemůže udělat!“
„Jestlipak víš, co si myslím?“ zakřičel na Martyho, „Já si myslím, že nejsi nic jiného než ubohé smradlavé hoVno!“
Bufordovi kámoši se tomu zasmáli.
„A máš čas, než napočítám do deseti, abys mi dokázal, že se mýlím!“
„Jedna!“ začal odpočítávat.
Marty a Doc odtud musejí zmizet. Jenomže Doc byl stále ještě otupělý. Marty ho znovu marně poplácal po tváři.
„No tak, Docu!“ žadonil. „Musíš vystřízlivět! Prosím tě!“
„Dva!“ zazněl hlas zvenku.
Marty pocítil na rameni čísi ruku. Vzhlédl a spatřil jednoho ze starousedlíků.
„Tak jenom jdi ven, synu,“ radil mu starý muž s buřinkou.
„Vsadil jsem na tebe dvacet dolarů, tak nedopusť, abych je prohrál.“
„Tři!“ zaječel Tannen.
Starousedlík s bílými vousy přikročil k svému druhovi. „A já jsem vsadil třicet dolarů proti tobě, tak ať neprohraj u.“
Třicet dolarů? Marty zamžikal. Copak mohl někdo z místních sázet proti němu?
„Čtyři!“
Třetí starousedlík, ten s černým knírem, se přidal k ostatním dvěma. „Měl by ses do toho pustit, synu,“ pronesl uvážlivě, „protože když odtud neodejdeš…„
„Pět!“ přerušil ho Tannenův hlas.
Marty toho měl už tak akorát dost.
„Tak co?“ zvolal na starousedlíky. „Copak se stane, když odtud neodejdu?“
Teď se pohnuli i ostatní, přistoupili ke starým kovbojům a začali odpovídat Martymu.
„Tak potom jsi zbabělec,“ řekl chlapík s páskou přes oko.
„Šest!“ zakřičel do toho Vzteklý Pes.
„A budeš platit za zbabělce po celý zbytek života!“ zasykl další, který podle všeho neměl v ústech ani jediný zub.
„Všichni všude budou říkat, že Clint Eastwood je nejpodělanější chlap na celém Západě!“ dodal stařík s buřinkou.
„Takže si vezmi tohle…“ Chlapík s páskou přes oko vytáhl pistoli a položil ji na pult před Martyho.
„Sedm!“
Marty se podíval na zbraň a potom na všechny muže, kteří ho pozorovali. Z jejich pohledů bylo jasné, že se jim zbabělci nezamlouvají.
„Já už zbraň mám,“ vysvětloval Marty.
„Tak nám ukaž, že ji umíš použít!“ vykřikl kdosi.
„Osm!“
Marty sklopil zrak na opasek s koltem. Pomyslel na fotografii náhrobku. Všichni tihle lidé chtěli, aby vyšel ven a zemřel jako muž.
„Devět!“
Martyho pohled přejel až na konec hloučku, kde stál Seamus McFly. Ne, všichni nechtěli, aby vyšel ven. Seamus chtěl, aby se rozhodl podle svého a také mu předtím řekl, že opravdový muž nejde pokaždé ven, aby slepě bojoval. Opravdový muž je takový, který činí taková rozhodnutí, která mu nejvíce vyhovují.
„Deset!“ zaječel Tannen.
Marty se rozhodl. Povstal a pohlédl na ostatní muže v hospodě.
„Podívejte se,“ pronesl pevným hlasem, „tohleto je směšné! Mně je jedno, co říká Tannen! Je to blbec! A taky je mi jedno, co říká kdokoliv jiný!“
Podíval se na Seamuse. Jeho prapradědeček se usmíval a kýval na znamení souhlasu.
Doc seděl a rychle mžikal očima.

Marty se otočil k příteli. „Docu! Jsi už v pořádku?“
Vynálezce se rozhlížel a snažil se vzpamatovat.
„Myslím, že ano,“ řekl po chvilce. „Au!“ Třel si čelo. „To mě ale bolí hlava! Přiznávám se, že nejvíce teď postrádám prášek proti bolení hlavy.“
Marty si pořádně oddechl. Teď, když je Doc v pořádku, mohou konečně odejít zpátky k DeLoreanu.
„Pane výčepní,“ zeptal se, „je tady ještě nějaký jiný východ?“
Výčepní ukázal na dveře vzadu místnosti.
Marty se naklonil a pomáhal Docovi na nohy.
„Slyšíš mě?“ zaječel zvenku Buford Tannen. „Už jsem počítal do deseh, ty mizerné zbabělé hovno!“
Lidé v hospodě potřásali hlavou a začali si šuškat.
„Tannen má pravdu,“ zabručel stařík s buřinkou. „Tenhle chlap je zbabělec.“
„Má asi tolik odvahy jako má had kloubů,“ dodal starousedlík s bílým vousem.
„Je to nejodpornější ukázka zbabělosti, jakou jsem kdy zažil,“ přidal se starý muž s knírem.
Seamus předstoupil. „Je to opravdu takhle? Já bych řekl, že je rozdíl mezi tím, když je někdo zbabělec nebo když je blázen. Já bych řekl, že tenhle mladík má spoustu zdravého selského rozumu.“
Znovu se usmál na Martyho. „Přeji vám, hodně štěstí, pane Eastwoode.“
Marty mu zamával na rozloučenou a pomáhal Docovi ze dveří.
„Vám taky hodně štěstí!“
Doc odmítl Martyho pomocnou ruku a společně kráčeli k zadním dveřím hospody. Marty je otevřel a zjistil, že ústí do průchodu mezi domy z boční strany hospody. Budou-li se pohybovat dostatečně rychle a získají své koně, mohl by moment překvapení sehrát svou roli a oni by mohli vyváznout se zdravou kůží.
Marty se rozběhl. Doc rovněž, jenomže neměl tak pevné nohy, jak se domníval. Zavrávoral a se žuchnu-tím upadl mezi hromadu plechovek a bedýnek.
Jeden z Tannenových chlápků běžel za roh a spatřil Doca i s Martym.
„Hej!“ vykřikl pistolník.
Martymu kolem ucha zasvištěla kulka.
Uvědomil si, že ještě nemají vyhráno.

Kapitola 18

Marty přeběhl ulici, vpadl do otevřených dveří krámu a zastavil se o buclatá kamna. Levým ramenem přitom narazil do dvířek a vyvrátil je z pantů. Dvířka dopadla s třeskotem na zem.
Au! Člověk musí být opatrný, když se dostane do takové šlamastiky. Marty si třel rameno. Bude tam mít pořádnou modřinu, ale kosti byly celé. Měl štěstí, že nevrazil do kamen hlavou. Omdlel by a zdál by se mu další z těch snů o Clintu Eastwoodovi.
Sny? Marty se podíval na důkladná železná dvířka od kamen. Usmál se přesně tak jako Clint Eastwood.
Zhluboka se nadechl a uvědomil si, že je tady sám. , Co se jenom stalo s Docem?
„Poslouchej, Eastwoode!“ zaječel odněkud zvenku Tannen. „Já chci dneska někoho zastřelit a byl bych nejradši, kdybys to byl ty. Ale když jsi takový mizerný zbabělec, tak to bude muset být ten tvůj přítel kovář.“
To snad není pravda! Marty se připlížil k oknu a opatrně se podíval ven. Uprostřed ulice stáli dva Tannenovi pistolníci, drželi pevně Doca a Vzteklý Pes Tannen mu mířil přímo na ucho.
„Marty!“ vykřikl Doc, když uviděl svého přítele. „Na mne zapomeň a zachraň se!“
Tohle bylo přesně to, co by Marty nikdy neudělal.
Tannen konečně dosáhl toho, co si celou dobu přál. Marty se mu bude muset postavit.
Marty vytáhl ještě jednou fotku z kapsy. Nyní tam stála dvě jména - CLINT EASTWOOD a EMMETT L. BROWN - obě na náhrobku, jedno pod druhým, jako by byl snímek pořízen nadvakrát. Zřejmě měl někdo zemřít, jenomže kdo? Byla to jeho budoucnost nebo Docova?
„Máš jednu minutu na rozmyšlenou!“ zaječel venku Tannen.
Marty zaslechl v dálce zapískat vlak - ten vlak, který měl dopravit Doca a Martyho do budoucnosti. Vlak, který jeden z nich, nebo možná oba dva nikdy nespatří.
Vlak přijel přesně podle jízdního řádu Jakmile vystoupilo pár cestujících, Clara nastoupila a procházela vagónem, až si našla volné místo.
Proti ní seděla dvojice mužů v křiklavých kostkovaných šatech, určitě obchodní cestující, kteří v jednom kuse navštěvovali Hill Valley. Jeden z nich vyprávěl rozvláčnou historku o nějakém chlapíkovi, s kterým popíjel zřejmě celou noc. Clara se od nich odvrátila a dívala se ven oknem. Doufala, že to stačí, aby ty dva pány odradila od úmyslu zapřádat s ní rozhovor. Cítila se mizerně a nechtěla vůbec s nikým mluvit.
„Nastupováát!“ vykřikl průvodčí na konci vagónu. Pak se dal vlak do pohybu, pomalu nabíral rychlost a odjížděl z nádraží v Hill Valley.
Chlapík naproti ní mluvil velmi nahlas, jako by i jeho chování patřilo k práci obchodního cestujícího.
„Jo, pane, ten ubohý chlápek včera večer, to byl ten nejhorší případ zlomeného srdce, jaký jsem kdy zažil,“ brebentil. „A když povídal, že neví, jak se protluče zbytkem života, když ví, jak moc ublížil své ubohé Claře, tak to mě skutečně dojalo.“ Smutně potřásal hlavou. „Myslím, že jsem ještě nikdy nezažil muže, který by byl tak zničený kvůli nějaké ženě.“
Clara otočila hlavu a podívala se na obchodního cestujícího. Že by snad mluvil o Emmettovi?
„Promiňte, pane,“ zeptala se zdvořile, „ale nebyl ten muž vysoký, neměl velké hnědé oči jako štěně a krásné prošedivělé

vlasy?“
Obchodní cestující horlivě přikývl. „Vy ho znáte?“
Také přikývla. „Já jsem ta Clara…“
Obchodní cestující překvapeně zdvihl obočí. „Takže, Claro,“ pronesl s vážností, jakou zvládne jenom příslušník jeho povolání, „pokud k němu chováte nějaké city, tak ho vyhledejte. Ještě nikdy jsem nezažil muže tak zdrceného láskou a taková láska není nic moc běžného. Ať se mezi vámi udalo cokoli, myslím, že byste mu měla ještě jednou poskytnout příležitost.“
Clara chvilku zírala na obchodního cestujícího. Pochopila, že má pravdu.
Vstala a zatáhla za záchrannou brzdu.
„Emmette!“ zašeptala.
Ocelová kola zaskřípěla, když se vlak prudce zastavil. Clara spěchala uličkou mezi sedadly, nevnímala výkřiky cestujících ani dotazování průvodčích, co se stalo. Rychle sestoupila ze schůdků a vydala se zpátky do města.
V duchu si říkala, že k tomu, aby utekla od Do-ca, ji přiměla právě ta její paličatá pýcha. Koneckonců byla paličatá žena - paličatější, než by si muži dokázali představit. Jenomže tentokrát využila paličatost k tomu, aby našla milovaného muže a zůstala s ním už navždy.
Marty slyšel Tannena, jak volá z ulice: „No tak, ty hajzlíku, už vypršel čas!“
Vyhlédl oknem. Měl dojem, že je připraven. Dva pistolníci stále ještě drželi Doca, ale Tannen hleděl směrem k dílně, v níž byl Marty. A ještě něco se změnilo. Ve chvíli, kdy byl Marty připraven na střetnutí, byly všechny dveře a všechna okna plné zvědavců: občané Hill Valley se přece jen dočkají podívané.
Marty si zkontroloval oblek v zrcadle vzadu v dílně. Všechno bylo jaksepatří, klobouk, plášť přes rameno, opasek s pistolí - přesně jako Clint Eastwood ve filmu Pro hrst dolarů. Nyní už zbývalo, aby si také počínal jako Clint Eastwood.
„Mám pro tebe kulku, Eastwoode!“ zakřičel Bu-ford. „Mířím ti přímo na srdce!“
Právě tohle Marty potřeboval. Vykročil na ulici. „Tady jsem, Tannene.“
Vzteklý Pes Tannen se ušklíbl. „Vytáhni pistoli!“ Marty ale odepjal opasek a nechal ho spadnout na zem. „Ne,“ řekl pomalu a sebejistě. „Napadlo mě, že bychom tohle měli vyřídit jako muži.“
Tannen se teď šklebil dokonce ještě víc než předtím. „To byl tedy špatný nápad, ty frajere jeden.“ Vytáhl pistoli a vystřelil. Marty klesl na zem.
Buford Tannen se smál a obcházel padlého soka. Marty otevřel oči a vykopl mu pistoli z ruky. Když zbraň odletěla přes ulici, Tannenovi klesla čelist. Marty vyskočil na nohy.
Tannen se na něho vrhl a namířil mu pěstí rovnou , Jo břicha. Když narazil klouby do čehosi tvrdého, zaryl bolestí.
Marty odhodil plášť a pod ním se objevila litina, íterou si vypůjčil z oněch břichatých kamen. Splnila ívůj účel, a tak si ji mohl odvázat z hrudi. | „Je to zlomené!“ kvílel Buford a zdvihl bezvládnou ruku, aby všichni viděli. „Zlomil jsem si pravačku, ve které držím pistoli, krucinál!“ Podíval se na Martyho a chytil ho zdravou rukou.
Marty popadl dvířka od kamen a praštil Tannena do hlavy. Rána ho srazila.
Marty odhodil dvířka. Zbytek zápasu se měl vyřídit pěstmi.
Vzteklý Pes Tannen zatřepal hlavou, zamžikal a znovu se vrhl na Martyho.
Marty praštil protivníka přímo do obličeje a Tan-nen vrávoral a zabrzdil se o zábradlí na přivazování koní. Jenomže Vzteklého Psa nemohlo jen tak něco zarazit. Tannen namáhavě vstal, vrhl se na Martyho a zasáhl ho pravou rukou.
Ale zapomněl, co se stalo s právačkou. Vykřikl bolestí. Napadl Martyho levou rukou, ale teenager před ranou snadno uhnul stranou. Začalo to být zlé. Marty dával Tannenovi pořádný nářez.
t Buford Tannen při pádu vrazil do náhrobku - právě do toho, který byl na fotografii - a rozlomil ho vej-půl. Sice se mu podařilo znovu se postavit, ale už se neudržel na nohou. Místo toho pozpátku zavrávoral a spadl do káry, kterou Marty spatřil, když poprvé přicházel do města. Ta kára byla plná suché a silně páchnoucí mrvy. Buford ztratil vědomí a zabořil se do hnědého svinstva.
Marty se otočil, aby se vypořádal se členy Tanne-nova gangu. Ti mizerové si mezi sebou vyměnili pohled, načež bez jediného slova pustili Doca a utíkali pryč. Velmi rychle se za nimi pustili tři šerifovi zástupci.
Marty přistoupil k příteli. „Jsi v pořádku, Docu?“
„Nic mi není, Marty.“ Doc si oprášil kabát na místech, kde ho pistolníci drželi.
Chlapec, snad sedm nebo osm let starý, přeběhl ulici, aby lépe viděl.
„No ne!“ křičel vzrušeně. „Krunýř! Jak jste na to přišel, pane?“
Marty pokrčil rameny. „Viděl jsem to v jednom filmu s Clintem Eastwoodem.“
Kluk se zamračil. „Ve filmu? Copak to je film?“
To byla případná otázka. Marty rozrušen z vítězství zapomněl, kde je. Ale jak si vzpomínal na školní kurs filmových dějin, měl by se film už hodně brzo objevit.
„To poznáš,“ odpověděl chlapci a usmál se.
Kolem se shromáždili další občané. Jeden z nich chlapce odstrčil. „Koukej plavat, Davide.“
A jiný chlapík, který měl na sobě něco jako holič-ský plášť, potřásl hlavou. „Ten malý Griffithovic kluk je jako utržený z provazu.“
Marty svraštil obočí, znovu si připomněl kurs filmových dějin. Kluk Griffithovic? David? David Wark Griffith? To je teda něco!
Ale další myšlenky na dějiny filmu se mu vypařily z hlavy. Přicházel další z šerifových zástupců a zamířil k napůl bezvědomému lumpovi a namířil zbraň. „Bu-forde Tannene, zatýkám vás pro vraždu šerifa Jamese Stricklanda.“
Tannen se podepřel rukama a pokoušel se vstát.
Zdálky se ozvalo zapískání vlaku. Marty se podíval na Doca. To znamená, že vlak vyjíždí z nádraží.

„Stihneme to?“ zeptal se.
Doc chvilku přemýšlel, načež přikývl. „Budeme si muset nadejít a dostihnout vlak u Kojoti soutěsky.“
Popadl svého koně a ještě jednoho odvázal pro Martyho. Druhé zvíře se moc a moc podobalo tomu, Ba kterém přijel Buford. Oba nasedli.
Marty zahlédl uprostřed hloučku Seamuse McFlye. Popadl opasek a zamával na prapradědečka.
„Chytejte!“ Hodil opas“ek farmáři. „Vyměňte si ho za nový klobouk!“
„Děkuji, pane Eastwoode!“ odpověděl a pohotově chytil dar.
Když obrátil koně, ještě se ohlédl přes rameno. „A pečujte o miminko!“
Doc a Marty odjížděli plným tryskem.
Clara už konečně došla do města. Před hostincem Paláce stál dav lidí. Běžela tam a spatřila, jak dvojice šerifových zástupců odvádí velmi špinavého a polomrtvého Buforda Tannena do věznice. Vypadalo to, že tam došlo k něčemu vážnému.
Když se přiblížila, zahlédla také dva jezdce na koních, jak tryskem zabočují za roh. Byli už příliš daleko, aby si byla jista, ale zdálo se jí, že jeden z nich má dlouhou hřívu stříbrných vlasů.
„Emmette?“ zvolala.
Ale neozvala se žádná odpověď.
Běžela ulicí ke kovárně, prudce otevřela dveře a zastavila se až uprostřed stáje.
„Emmette!“ zavolala znovu. „Emmette!“
Zdálo se, že tam nikdo není. Dokonce i koně byli pryč. Snad to byl opravdu Emmett, koho viděla odjíždět s mladým Clintem. Ale kam měli namířeno?
Všimla si, že k jedné zdi je přistrčený stůl s jakýmsi modelem. Zčásti byl zakrytý, ale když odtáhla plachtovinu, zjistila, že je to model Hill Valley, velmi podobný mapě, kterou viděla v nádražní čekárně. Byla tam hlavní ulice, radniční věž, dokonce i nádraží. A z nádraží vedly miniaturní koleje a na jejich konci byl bod s nápisem ZDE ZASTAVIT VLAK. A ten bod, pokud si správně vykládala onen model, byl velmi blízko rokle, kde ji Emmett zachránil.
Zde zastavit vlak? Bylo tohle to tajemství, o kterém jí Emmett povídal? Proč chtějí zastavit vlak?
Clara se v každém případě rozhodla, že tomu musí přijít na kloub. Když přicházela, všimla si, že před kovárnou je uvázán Clintův kůň. Byla si jista, že mu nebude vadit, když si ho vypůjčí - zejména kvůli něčemu tak důležitému.
Ať se děje co se děje, Clara byla skálopevně rozhodnutá, že tady nezůstane trčet.

Kapitola 19

Marty spatřil pod sebou tu tlustou černou šmouhu pohybující se po tenké černé čáře. Byl to vlak, který právě vjížděl do Kojoti soutěsky, a protože hnali koně tryskem, měli náskok. Jestliže pojedou tryskem ze strmého kopce vedoucího do soutěsky, předstihnout vlak dřív, než dojede k odbočce s DeLoreanem.
Když začal Doc sestupovat s Archimédem, zavýskl si. Martyho kůň běžel ve stopách Docova a za chvíli uháněli plnou rychlostí po rovném terénu, aby odřízli vlaku cestu. Martyho kůň se řítil vpřed, jako by hřebec přesně věděl, co se od něho očekává, a dychtil po setkání s vlakem. Martyho napadlo, že jestliže je tohle opravdu kůň Vzteklého Psa Tannena, tak bude mít v podobných situacích velké zkušenosti.
Ale vlak už dojel na rovný terén a začal nabírat rychlost. Marty a Doc uháněli souběžně s posledním vagónem, jejich koně však nemohli takové tempo dlouho vydržet. Doc se natáhl a zachytil se žebříku na straně vagónu a odpoutal se. Když se pevně postavil na žebřík a zhluboka se nadechl, vylezl na střechu vagónu. Archimédes začal zaostávat. Marty se také přiblížil k vagónu a přeskočil na žebřík.
Jakmile Doc zjistil, že Marty je bezpečně ve vlaku, rozběhl se přes vagóny k lokomotivě. Ale zastavil se, než došel k tendru - přívěsnému vozu za lokomotivou, kde byly zásoby uhlí. Zdvihl ruku a Marty správně rozpoznal signál. Oba si zakryli šátkem spodní část obličeje. Pak šplhali přes krytou polovinu tendru, až se dostali k lokomotivě. Jak očekávali, byli tam dva muži, strojvůdce a topič, oba se dívali dopředu.
Doc vytáhl z jezdecké brašny pistoli a skočil za strojvůdce.
„Dělejte, co vám řeknu a nic se vám nestane,“ pronesl Doc nejhrozivějším hlasem. Marty musel přiznat, že to moc hrozivě neznělo.
Strojvůdce dal přesto ruce vzhůru. Marty sešplhal dolů do kabiny, aby hlídal topiče.
„Je to přepadení?“ zeptal se třesoucím hlasem strojvůdce.
Doc zavrtěl hlavou. „Je to vědecký pokus,“ zamával zbraní směrem před vlak. „Zastavte vlak přesně předtím, než se dostanete k té odbočce před námi.“
Strojvůdce poslechl. Zatáhl prudce za brzdu a vlak se zaskřípěním zastavil necelé tři metry před místem, kde se rozdělovaly koleje.
„Marty, přehoď výhybku,“ přikázal Doc a pak zamával pistolí na topiče. „A vy odpojte vagóny.“
Marty i topič seskočili z lokomotivy. Marty běžel pro dlouhou tyč, která sloužila k přehazování výhybky. Opřel se zády o vagón a přehodil výhybku, aby lokomotiva směřovala k rokli. Při zpáteční cestě k vlaku si všiml, že topič už odpojil vagóny.
Když Marty přibíhal, Doc koukl na strojvůdce. Po chvilce zaváhání mu stáhl železničářskou čepici a dal mu svůj černý klobouk se širokým okrajem.
„Teďmůžete dolů,“ řekl Doc a nasadil si strojvůdcovu čepici na hlavu.
Strojvůdce seskočil. Marty vylezl na lokomotivu, Doc pustil páru a pomalu se vzdalovali od vlaku.
Clara uháněla na koni mezi stromy. Nějakou dobu už cválala do kopce. Nebyla si zcela jistá, kde vlastně

je, ale protože se řídila sluncem před sebou, zřejmě udržovala směr k rokli.
Les skončil a ocitla se nad srázem. Dole byl určitě Kojotí průsmyk. V polovině údolí spatřila něco, co zpočátku považovala za vlak, ale dodatečně zjistila, že lokomotiva je pryč.
Emmett s Clintem tam už určitě byli a odjeli s lokomotivou. Ale proč jen se jí Emmett zmocnil?
Clara pobídla koně do trysku a ujížděla po hřebenu souběžně s kolejemi. V průsmyku je zmeškala, ale na jeho konci snad bude mít před nimi už náskok. Kdyby to mělo být to poslední, co udělá v Hill Valley, musí vypátrat, co má Emmett L. Brown za lubem.
Půl míle ujížděli s lokomotivou pomalu, až se dostali k DeLoreanu. Chtěli si ponechat co nejvíc paliva pro závěrečnou rychlou jízdu k rokli. Ale jak se ukázalo, Doc nechtěl spoléhat jenom na dřevo. Když lokomotiva zastavila vyzval Martyho, aby slezl a podal mu tři válcovité balíčky přikryté plátnem, které den předtím naložil do DeLoreanu. Marty popadl první z nich zabalený do zelené látky a s velkou natištěnou jedničkou. Balík byl asi půl metru dlouhý a v průměru měl kolem dvaceti centimetrů. Na tak malý balík vážil kupodivu hodně.
Marty podal zelený balík Docovi a pak popadl druhý válec, ve žlutém obalu. I ten podal Docovi a vzal poslední ze tří válců, zabalený do červeného plátna.
„Copak to vlastně je?“ zeptal se.
„To je má vlastní verze rychlopaliva,“ odpověděl vynálezce a uložil červený válec do rohu kabiny lokomotivy k ostatním dvěma. „Stlačené dřevo s antracitovým mourem. To všechno chemicky upravené tak, aby to hořelo víc a déle. Používal jsem to v kovářské výhni, nemusí se to prohrabávat.“ Ukázal na velkou trojku na červeném válci. Ty tři se budou v topeništi zapalovat postupně, takže oheň bude hořet rychleji, zvýší se tlak v kotli a vlak získá větší rychlost.“
Marty přikývl. Nikdo nebyl lepší než Doc. Jeho nový plán snad dostane lokomotivu i DeLorean až na rychlost osmdesáti osmi mil za hodinu, takže se odtud dostanou dřív, než se zřítí do rokle.
Marty zamířil k DeLoreanu, otevřel dvířka a posadil se za volant. Walkie-talkie - totéž, které používali při získání sportovního almanachu od Biffa - leželo na sedadle spolujezdce.
„Zkouška, Marty!“ zahrčel Docův hlas v malinkém reproduktoru. Marty popadl aparát a vytáhl anténu. Stiskl tlačítko po straně walkie-talkie.
„Je úplně v pořádku,“ odpověděl.
„Tak jedeme domů,“ odpověděl Docův hlas.
Marty spustil záchrannou brzdu a zařadil neutrál.
„Připraveno k jízdě!“ řekl do walkie-talkie.
Doc spustil parní píšťalu a Marty se podíval do zpětného zrcátka. Slyšel, poté co Doc uvolnil brzdu lokomotivy, jak z válců prudce zasyčel vzduch. Písty začaly otáčet koly a lokomotiva se rozjela.
Pomalu se přibližovala k zadní kapotě DeLoreanu, Marty se snažil zachovat klid. Kdyby tak jen smetadlo lokomotivy prostě narazilo do zadního nárazníku auta a nic víc… Doc ujistil Martyho, že lokomotiva DeLorean nenaboural, ale Doc se dřív už několikrát zmýlil.
Martyho vrhla setrvačnost vpřed. Zaslechl zapraskání a viděl jak smetadlo narazilo do zadního nárazníku. Šmátral po klice dvířek, ale zarazil se, když zjistil, že DeLorean je v pohybu. Lokomotiva tlačila auto kupředu!
Marty se zašklebil. Byli na cestě!
Clara konečně dojela ke kolejím. V duchu jela podle modelu, který viděla na stole v kovárně a zamířila po odbočce vedoucí k rokli. A tušila správně. Stovky metrů před ní jela pomalu lokomotiva. Byla tak blízko, že viděla zátylek Emmettovy hlavy, i když na ní už neseděl černý klobouk se širokým okrajem. Ale
Docovy stříbrné vlasy vyčuhovaly zpod proužkované železničářské čepice.
„Emmette!“ zvolala.
Vlak jel dál. Při hluku stroje ji nemohl Emmett slyšet. Ale byla už příliš blízko, aby se zastavila. Udržovala koně v trysku. Málem je už dostihla. Pokud lokomotiva moc nezrychlí, za chvilinku by je mohla předstihnout.
Clara se předklonila, sevřela slabiny koně a pobízela ho, aby uháněl ještě rychleji.
Málem už byla u svého Emmetta.
Proboha!
Doc zatáhl za provaz, který spouštěl parní píšťalu. Doposud netušil, jaké je to potěšení řídit lokomotivu Připomínal si, že potěšení je v dané situaci cosi druhořadého, protože rozhodující úsek trati mají teprve před sebou a musejí získat ještě větší rychlost. Musí se soustředit na podstatné věci.
Doc stiskl na walkie-talkie tlačítko.
„Marty, jsou zapnuty časové okruhy?“
Chvilku bylo ticho a pak se ozval Martyho hlas: „V pořádku Docu.“
„Nastav čas určení,“ dával Doc pokyny. „Sedmnáctého října 1985, jedenáct hodin dopoledne.“
„V pořádku!“ zachrčel Martyho hlas.
Doc popadl válec v zeleném obalu. „Nyní přiložím rychlopalivo,“ oznamoval přes walkie-talkie. „Jakmile zabere, zabereme taky my!“
Doc hodil pod kotel první ze tří válců. Ať pociťoval cokoli, teď už nebyla cesta zpátky. Byl čas vrátit se do budoucnosti v jeho vlastním zájmu, v zájmu Martyho, Y zájmu časoprostorového kontinua.
Lokomotiva zrychlovala, ale Clařin kůň byl zatím přece jen rychlejší. Přibližoval se k tendru. V tuto chvíli byla určitě ráda, že se v dětství věnovala tělesnému cvičení, když ještě žila v New Jersey. Je
sice pravda, že už léta neseděla na koni a ani pořádně nešplhala, ale takové věci člověk nezapomíná.
Vzadu na tendru byl žebřík. Musela dostat koně co nejblíž k žebříku, chytit se některé z příček a přeskočit z koně na jedoucí lokomotivu. Nebylo to nic snadného, ale jestliže kůň i lokomotiva pojedou stejnou rychlostí, bez trhavých

změn, mohla by to dokázat.
Jela s koněm těsně vedle žebříku. Musí to udělat kvůli budoucnosti s Emmettem!
Marty se podíval na tachometr DeLoreanu.
„Jedeme stálou rychlostí pětadvacet mil za hodinu," oznamoval. Zdaleka ne tak rychle, jak potřebovali, napadlo ho, ale nahlas neřekl nic.
Ve walkie-talkie se ozval Docův uklidňující hlas. „První válec by měl každou chvíli chytit."
Takže to by bylo, pomyslel si Marty. Pokud by měl být výsledek přibližně tak skvělý, jak vylíčil Doc, bude muset kvůli trhnutí zabrzdit, jakmile válec chytne. Jestliže lokomotiva nevybuchne nebo sebou prudce ne-škubne, že by srazila DeLorean z kolejí, určitě se její rychlost zvýší.
Clara se předklonila a pevně se chytla spodní příčky žebříku.
Kolem ní všechno vybuchovalo. Ozývalo se ohlušující dunění a vzduch nad lokomotivou byl plný zeleného plamene a kouře. Náhle sebou lokomotiva hrozně škubla a strhla Claru z koně.
Podařilo se jí zachytit žebříku oběma rukama dřív, než ji srazil prudký závan větru. Lokomotiva ujížděla fantastickou rychlostí. Clara se ze všech sil držela na žebříku, nohy jí visely několik centimetrů nad zemí. Každou chvíli se mohla nebezpečně zranit.
„Emmette!" vykřikla ze všech sil.
Ale lokomotiva příšerně rámusila. Nikdo ji nemohl slyšet a ani jí pomoci. Dokonce se zdálo, že se každou vteřinu rychlost zvyšuje.

Kapitola 20

Marty se zašklebil. Bylo to lepší, než si myslel. Tachometr DeLoreanu ukazoval stále víc: třicet pět… třicet sedm… třicet osm.
„Jdu za tebou!" ozval se ve walkie-talkie Docův výkřik.
Marty se natáhl a otevřel dvířka na straně spolujezdce. Podíval se do zpětného zrcátka a tam viděl, jak Doc slézá z lokomotivy na úzkou lávku připevněnou po straně lokomotivy.
Doposud se všechno dařilo. Marty se podíval dopředu, ale ještě nebyl vidět větrný mlýn, bod, za kterým už nebyla možnost cokoliv podniknout. Všechno probíhalo podle plánu - prozatím.
Proč měl vždy pocit, že něco nebude v pořádku?
Clara se vydala ze všech svých sil, aniž tušila, že jich tolik má a stoupala příčku za příčkou nahoru po žebříku. Zápasila s větrem a stále mohutnějším chvěním lokomotivy. Poháněla ji ještě něco víc než jenom strach ze zranění. Cosi uvnitř jí říkalo - tak silně, až ji to udivovalo - že najít Emmetta je to nejdůležitější, co mohla kdy učinit. Jednak to byl ten pravý muž, i když těmhle romantickým představám nikdy moc nevěřila. A navíc na něm bylo něco velmi zvláštního, jako kdyby přišel odjinud - z nějakého místa, o kterém si Clara myslela, že by tam také mohla žít způsobem, který se značně lišil od života v New Jersey.
Její odhodlanost jí dodávala sílu, její sílají umožnila vylézt po žebříku nahoru na tendr. Podívala se dolů na hromadu špalků a pak do kabiny lokomotivy.
Nikdo tam. Doc byl pryč. Vykoukla z kabiny a spatřila ho, jak leze podél lokomotivy k podivně vyhlížejícímu stříbrnému povozu. Proč byl ten povoz před lokomotivou? Cítila, že přestává chápat, co ten člověk vlastně dělá. Ale byla si jistá, že ať se věci mají jakkoliv, jakmile spolu budou moci mluvit, všechno se vyřeší.
„Emmette!" zvolala, ale byl ještě daleko, aby ji uslyšel. Musí se k němu přiblížit. Rozhodla se rychle a slezla na hranici polen.
Pak kolem všechno vybuchlo a Clara padala.
Proboha!
Vzplanul žlutý válec, vypustil vysoko do vzduchu žlutý kouř a plameny. Otřes málem srazil Doca z boku lokomotivy. Nechytit se na poslední chvíli držadla, spadl by dolů. Vzhledem k rychlosti, jakou lokomotiva jela, by se mohl vážně zranit, ne-li dokonce zabít.
Doc se na chvíli zastavil, aby popadl dech. Lokomotiva ujížděla tak rychle, že krajina kolem vypadala jako rozmazané skvrny. Všechno se otřásalo, jak kola poskakovala po kolejích. Doc si musí dávat větší pozor. Přes všechnu péči, kterou v budoucnosti věnovali jeho omlazení, nebyl přece jen tak mladý jako kdysi.
V duchu se zapřísahal, že se plně soustředí, že nepřipustí, aby ho cokoliv rozptylovalo, a znovu směřoval k DeLoreanu.
Když vybuchl druhý válec, Marty si chvilku dělal starosti. Síla výbuchu byla ještě větší než toho prvního, ale když se podíval do zpětného zrcátka, viděl, jak Doc svírá držadlo na boku lokomotivy. Vynálezce
zřejmě odhadl chvíli, kdy válec vybuchne, a včas se chytil držadla, aby se zajistil před případným úrazem. Jak vidět, měl Doc všechno pod kontrolou.
Ručička tachometru už přelezla pětačtyřicet a rychle šplhala k padesátce. Marty nevěděl, proč měl dřív nějaké pochybnosti. Vždyť to opravdu dokážou!
Hromada polen spadla spolu s Clarou a ztlumila její pád. Odnesla to snad jednou či dvěma modřinami, ale Pán nepřipustil, aby utrpěla zlomeninu. Přelezla z polen do kabiny lokomotivy a znovu zakřičela Emmettovo jméno.
Ale nemohl ji slyšet. Byl zkrátka moc velký hluk.
Vystrčila hlavu z lokomotivy a mávala, jenže Emmett byl od ní odvrácen a plně se soustřeďoval na to, aby se dostal k předku lokomotivy. Vyklonila se celou horní polovinou těla a seč mohla křičela, navíc mávala oběma rukama. Ani teď žádná reakce. Emmett se natolik věnoval slézání na smetadlo, že nemohl věnovat pozornost takové maličkosti, jako je lidský hlas.

Clara přemýšlela, co jiného by mohla podniknout, aby upoutala jeho pozornost.
Proboha!
V půli cesty dolů na smetadlo se Doc zarazil. Právě zaslechl, jak lokomotiva zapískala. A to znamenalo, že je tam někdo, kdo může zatáhnout za provaz a spustit parní píšťalu.
Když se otočil, otevřel leknutím ústa dokořán.
„Claro!“ vykřikl.
„Emmette!“ zavolala na něho jeho milovaná. „Já tě miluju!“
Proboha!
v DeLorean jel už téměř pětapadesáti kilometrovou rychlostí za hodinu. Ale kde jenom je Doc? Marty se podíval zpětným zrcátkem a spatřil ho na smetadlu, jak se ohlíží po lokomotivě.
„Docu!“ volal Marty do walkie-talkie, „co se děje?“
„Je tady Clara!“ zakřičel Docův hlas. „Je na lokomotivě!“
Clara? Ta učitelka? Na lokomotivě? „To není možné!“ odpověděl Marty.
„Je tady!“ trval na svém Doc. „V kabině! Musím pro ni zpátky!“ Marty viděl, jak Doc leze zpátky na vršek smetadla.
„Co chceš dělat?“ zeptal se Marty.
„Doufám, že je ještě dost času zastavit lokomotivu, ozýval se prskavě Docův hlas, „a dostat Claru odtamtud, než dojedeme na most.“
Marty se podíval čelním sklem kupředu. Vlevo se rychle blížil větrný mlýn, bod, za kterým už nebylo návratu. Jakmile projedou kolem větrného mlýna, nebudou už mít čas zastavit lokomotivu.
„Docu!“ křičel Marty do walkie-talkie. „Už vidím větrný mlýn!“ Podíval se na tachometr. „A jedeme šedesátkou. To se ti už nemůže podařit!“
Když domluvil, viděl, jak minuli větrný mlýn.
Teď už nebylo možné zastavit lokomotivu, aby se nezřítila do rokle.
Docovi trvalo jen chvilinku, než se rozhodl. Ostatně už dávno se Doc k tomuto rozhodnutí odhodlával.
„Musíme ji vzít s sebou!“ zvolal do walkie-talkie. „Oznamuj mi průběžně rychlost!“ Zastrčil aparát do kapsy a volnou ruku napřáhl ke své milované.
„Claro!“ zvolal. „Přelez sem ke mně!“
Clara se tvářila nejistě. „Nevím, jestli to dokážu.“
„Dokážeš to!“ křičel na ni zaníceně Doc. „Jenom se nedívej pod sebe!“
Clara se zhluboka nadechla a slezla z kabiny lokomotivy na lávku.
„Pětašedesát mil za hodinu!“ vykřikl v aparátu Martyho hlas.
Doc máváním povzbuzoval Claru. „Dobře! Jde ti to skvěle. Jen tak dál a nezastavuj se!“
Když Clara stoupla jednou nohou na úzkou lávku, nejistě se usmála.
„Jen pojď,“ povzbuzoval ji Doc.
„Sedmdesát!“ oznamoval Martyho hlas z Docovy kapsy.
Proboha! Ujížděli tak rychle, že pád z lokomotivy by znamenal jistou smrt. Jenomže na takové věci Doc nemyslel. Clara našlapovala bezpečně a mezi nimi bylo už jenom pár stop.
Se zaburácením vybuchl třetí válec.
Clara vykřikla a tlaková vlna ji smetla z lávky.

Kapitola 21

Jak Clara padala, viděla oblohu plnou kouře v barvě krve. Zády dopadla bolestivě na bok lokomotivy, ale pak se její pád zastavil. Uvědomila si, že cítí bolestivý tlak na levou nohu, jako kdyby byla do něčeho zaklí-něna. Zřejmě zapadla nohou mezi lokomotivu a lávku a její pád se zastavil.
Podívala se dolů a přála si, aby tak nebyla učinila. Země uháněla necelých třicet centimetrů pod ní, ale -což bylo ještě mnohem horší - dunící píst měla jenom pár centimetrů od hlavy.
„Pomoc!“ vykřikla.
Odněkud zaslechla volat hlas Clinta Eastwooda: „Sedmdesát pět!“
Snažila se zdvihnout hlavu, aby zjistila, není-li na lokomotivě něco, čeho by se mohla chytit. Ale vítr vyvolaný rychle jedoucí lokomotivou ji srazil zpátky.
„Emmette!“ křičela. „Pomoc!“
Marty viděl všechno ve zpětném zrcátku. Když vybuchl třetí válec, Doc i Clara sklouzli z boku lokomotivy. Docovi se podařilo zachytit se držadla po straně, ale Clařina noha se zaklesla do nějaké kovové svorky u lávky. Jen to ji přidržovalo u lokomotivy. Kdyby se jí noha vysmekla, spadla by rovnou pod kola.
Doc se podíval směrem k učitelce a snažil se vymyslet, jak ji popadnout, aniž by sám spadl z lokomotivy. Ale už jeli příliš rychle. Jak vítr fičel a lokomotiva poskakovala po nerovných kolejích, měl sám Doc potíže, aby se vůbec udržel.
Marty se podíval na tachometr, aby zkontroloval rychlost. Na ciferníku bylo osmdesát mil za hodinu.
„Osmdesát,“ oznámil Marty do walkie-talkie a pak si uvědomil, že za chvíli se objeví rozestavěný most přes rokli. Už jim zbývá jenom pár vteřin, než se lokomotiva zřítí přes okraj - pár vteřin, než Doc a Clara zemřou.
Musí něco podniknout! Vždyť seděl v autě, které pocházelo z doby o sto let později. Nenašlo by se něco v autě, nebo neznal Marty něco, co se naučil při svém cestování v čase, co by mohlo jeho přátele zachránit? Podíval se na tachometr. Ukazoval osmdesát tři míle za hodinu Docovo speciální rychlopalivo opravdu fungovalo. Ale copak by se mohl Marty vyrovnat s tím, že by se znovu objevil v roce 1985 a přitom věděl, že Doc zemřel, aby on mohl žít?

Přemýšlej! Říkal si Marty. A pak si vzpomněl.
Doc viděl rokli před sebou.
„Osmdesát!“ oznámil Martyho hlas ve walkie-talkie. Doc se otočil ke Claře.
„Smekám se!“ vykřikla učitelka. Doc viděl, že se jí noha uvolňuje ze svorky. Musí ji nějak zachytit, i kdyby měl spadnout z lokomotivy.
„Docu!“ ozvalo se Martyho volání ve walkie-talkie. „Tumáš! Chytej!“
Chytej? Doc se otočil k DeLoreanu. Marty otevřel dvířka, vyklonil se a v ruce držel růžové vznášedlo.
Vznášedlo! Proboha! Doc věděl, proč s sebou bere na cesty v čase vždycky všechno možné. Člověk nikdy neví, co bude potřebovat.
Marty hodil vznášedlo Docovi k nohám. Ten je zachytil levou nohou, pak na růžovém vznášejícím se kusu dřeva udržoval nejistou rovnováhu a pomaloun-ku ručkoval podél lokomotivy ke Claře. Zatím to šlo dobře. Ale propast se blížila hrozně rychle. Doc hleděl na růžové prkénko, které držel v rukou. Jak se vlastně taková věc správně používá?
Clara si byla jistá, že smrt je nablízku. Noha se jí pomalu uvolňovala a Clara si představovala, jak se jí písty a kola otírají o vlasy. Nevěděla proč, ale byla podivně klidná. Před pár dny ji Emmett zachránil, když se měl její povoz každou chvíli zřítit do rokle. A nyní stejně zemře a ani si nepromluvila znovu s Emmettem. Zemře na lokomotivě, která plnou parou směřuje ke stejné rokli. To jí stačilo, aby věřila v osud. Pomyslela si, že některé věci nelze zkrátka změnit.
Ucítila, jak ji uchopily dvě silné ruce. Vzhlédla a spatřila Emmetta, jak stojí po jejím boku a usmívá se.
Co to? Ta lokomotiva uhání neuvěřitelnou rychlostí. Jak je možné, že Emmett stojí vedle ní?
Emmett ji vyrval z dosahu divoce se otáčejících kol. Ať už jí předtím nohu přidržovalo cokoliv, teď už sevření přestalo.
Jak ji Emmett k sobě přitahoval, všimla si, že stojí na jakémsi růžovém oválném prkně a to prkno se jen tak samo od sebe vznáší ve vzduchu.
Clara si letmo vzpomněla na Julese Verna. Je snad něco pravdy na tom, co jí Emmett vyprávěl? Vtom ji Emmett k sobě přivinul a ona ho objala.
Rozhlehly se další výbuchy, tentokrát je vyvolal onen podivný stříbrný silniční povoz před lokomotivou - tři výbuchy a tři světelné záblesky. Načež ten podivný vůz zmizel z kolejí - úplně se ztratil, zbyly po něm jenom dvě ohnivé čáry.
Lokomotiva ujížděla stále dál a dunivě se řítila vpřed. Prorazila zátaras postavený před rozestavěný most a zřítila se do rokle. Když narazila dole na skály, ozval se výbuch, který Clara v životě jistě slyšela.
Zavřela oči a čekala, až to divné prkýnko, na kterém byla s Emmettem, bude následovat vlak. Pomyslela si, že alespoň zemřou spolu.
Ale prkýnko se přestalo pohybovat. Clara otevřela oči a viděla, že se vznášejí blízko okraje rokle, ale přitom nad pevnou zemí. Podívala se Emmettovi do očí. Byla šťastná, že ho opět vidí!
Políbili se. Jak jen se mohli někdy pohádat? Jak jen se mohli rozejít? Teď se drželi v náručí. To bylo vše, na čem záleželo. Nyní budou mít čas na cokoliv.
Emmett přenesl váhu a odrazil se od země. Oba dva stále v těsném objetí vzlétli k západní obloze.

Kapitola 22
17. října 1985, 11.00

Marty viděl, jak Doc zachránil pomocí vznášedla Claru. Když se podíval na přístrojovou desku DeLo-reanu, oddechl si úlevou.
Tachometr ukazoval osmdesát osm mil za hodinu.
Ozvaly se tři výbuchy a třikrát se oslnivě zablesklo. DeLorean ujížděl přes most. S tím rozdílem, že most byl nyní už celý. Marty pohlédl na ukazatel současného času a zjistil, že nyní je rok 1985. Byl doma.
DeLorean dojel po pevném terénu na druhý konec mostu, přičemž tření kovových železničních kol, když už auto netlačila lokomotiva, snižovalo rychlost. Marty byl překvapen, jak rád zase vidí staré dobré Hill Valley - své Hill Valley.
Vůz míjel odbočku k rokli. Ale co to? Tabule s označením Claytonská rokle tam už nestála. Vystřídala ji jiná a na ní stálo Eastwoodo-va rokle. Marty sebou škubl. Asi ji pojmenovali po nějakém velkém železničním neštěstí v roce 1885.
DeLorean ujížděl příliš rychle, a tak nemohl Marty číst ještě dále ale co zahlédl, mu stačilo. Jenom doufal, že cestováním v čase už nic jiného nezměnil.
Byl šťastný, že je doma a že Doc pomocí vznášedla zachránil Claru. Ale přesto byl v hloubi duše smutný a možná se i trošku hněval. Po tom všem, co s Docem,
prodělali, byli tak blízko úspěchu a přesto musel Doc zůstat v minulosti!
Ale když byl Vzteklý Pes Tannen zatčen, byl snad Doc v bezpečí. Přesto Marty přemýšlel, že by se vrátil s DeLoreanem ještě jednou do roku 1885 a přivezl odtamtud svého přítele. Kdyby alespoň věděl, co si Doc vlastně přeje! Marty doufal, že mu možná zase pošle dopis.
Auto jelo kolem sídliště, kde se železnice křižovala s hlavní silnicí. Marty zaslechl, jak s klapnutím padají závory, aby zastavily automobilovou dopravu. Bylo to hezké, že se závory sklápějí i kvůli něčemu tak malému, jako je DeLorean jedoucí po kolejích.
Vtom Marty uslyšel hluboký kvílící zvuk - nikoliv staromódní zapískání vlaku, ale moderní houkačku dieselového vlaku.
Vzápětí mu došlo, že se závory nesklápěly kvůli něčemu tak malému, jako je DeLorean. Když auto objelo malou zatáčku, podíval se před sebe. Přímo na něho se řítila dieselová Lokomotiva. Protože DeLorean jel po kolejích, nebyla nejmenší možnost vyhnout se čelní srážce.
DeLorean zpomalil natolik, že málem už stál na místě, ale dieselová lokomotiva ujížděla dál stejnou rychlostí. Marty

prudce otevřel dvířka. Vyskočil a kutálel se po zemi do bezpečí.
Pak se zastavil a díval se, jak dieselová lokomotiva nabrala DeLorean rychlostí přinejmenším šedesát mil za hodinu. DeLorean byl totálně zničený. Všemi směry létaly jeho úlomky a kousky. Marty se skrčil a zakryl si rukama hlavu, aby se chránil před létajícími troskami. Dieselová lokomotiva se ani nezastavila. Ujížděla dál, jako by si strojvůdce ani nevšiml, že tam byl nějaký DeLorean.
Marty si odkryl hlavu a postavil se, zatímco vlak se rychle vzdaloval.
„Bože, to snad ne!“ zvolal. „To ne!“
Všude kolem byly zkroucené zbytky DeLoreanu. Už neexistuje způsob navrátit Doca z minulosti, teď už ne… Marty klesl na kolena. Po všem, co se přihodilo, tohle bylo už přespříliš.
„Takže Docu,“ řekl Marty, jakmile se opět vzpamatoval, „je zničený. Přesně jak sis přál.“
Marty konečně vstal. Nebyl důvod tady zůstávat. Byl čas, aby šel domů. Zbytek cesty musel dojít pěšky.
Marty unaveně prošel vchodem do sídliště Lyon. Měl by být šťastný, že se shledá s rodiči, s domem, s bratrem a sestrou. Ale teď, když už nikdy neuvidí Doca, nebylo jaksi proč spěchat domů.
Kráčel zahýbající ulicí a posléze dospěl k jejich příjezdové cestě. Venku stál Biff a nanášel vrstvu laku na otcův bavorák. Dveře do garáže byly dokořán a Marty spatřil svou černou toyotu s náhonem na všechna čtyři kola. Celkem vzato všechno vypadalo zhruba tak, jak to opustil. Prozatím se neobjevila žádná další překvapení, jako byla ta Eastwoodova rokle.
Když šel příjezdovou cestou, Biff na něho zamával.
„Ahoj, Marty!“ zavolal přátelsky. „Z tebe je teďka kovboj, viď?“
Marty se na sebe podíval. Měl stále ještě to westernové oblečení, ve kterém bojoval proti Vzteklému Psu Tannenovi - plášť přes rameno, vysoké boty a to ostatní.
„Jo,“ odpověděl nijak nadšeně. Koukl, co podniká ten druhý Tannen na bavoráku. „Hele, Biffe, dvě vrstvy, ano?“
„Jo,“ přitakal přátelsky Biff. „Právě teď dávám tu druhou.“
Popadl kus látky a věnoval se dál své práci.
Marty vkročil na chodník a zamířil k domovním dveřím. Když byl u schodů, vyšel z domu jeho bratr Dave ve vycházkových šatech a s kravatou.
„Marty!“ zašklebil se a utahoval si kravatu. „Kdy pak ses… „ Když se blíže podíval na bratra, odmlčel se a svraštil obočí. „Poslouchej, kdo myslíš, že jsi, snad ne Clint Eastwood?“
Marty přikývl. „Jo,“ odpověděl. Bratr se strefil. „Stal se z něj kovboj,“ vysvětloval Biff, když se na chvilku přestal věnovat práci.
Dave se nad tím vším znovu zašklebil. „No tak, Marty, kdypak ses vrátil?“
Marty zíral na bratra. Dave mu stejná slova říkal už jednou předtím - totiž v jiné době, v jiném světě, v tom jiném roce 1985, kdy Biff ukradl sportovní almanach a získal vládu nad celým Hill Valley. Martym projelo mrazení. Když člověk cestuje v čase, stává se pocit déjá vu opravdu něčím divným.
Jenomže dost dobře nevěděl, o čem bratr mluví. Tohle byl další problém s cestováním v čase - všechno se nějak podivně zamotá.
„Kdy jsem se vrátil?“ zeptal se Marty. „Vrátil odkud, Dave?“
„Já jsem myslel, že jste s Jennifer jeli k jezeru,“ vysvětloval bratr.
Ale ovšem! Teď se Martymu vše vybavilo. Tam se přece s Jennifer chystali to ráno, když se z budoucnosti náhle objevil Doc. ZJennifer?
„Jennifer!“ vykřikl Marty. „Proboha, Jennifer!“ Kvůli záležitosti s DeLoreanem a všem problémům v minulosti úplně zapomněl na svou přítelkyni. Vběhl do domu a popadl klíčky od vozu. Matka s otcem na něho volali, když proběhl kolem. Snad to bylo jeho spěchem nebo možná kovbojským oblečením, ale oba se tvářili starostlivě, když se objevili v domovních dveřích. Za nimi stáli Dave a Lorraine. Celá Martyho rodina sledovala, jak vyjíždí s toyotou pozpátku na ulici. Marty ujížděl k domu, kde bydlela Jennifer, tak rychle, jak jenom mohl.
Vzpomínal si, jak ji tenkrát v tom jiném roce 1985 s Docem opustili v domnění, že bude v bezpečí. Ale neuvědomovali si, že se svět změnil kvůli tomu, co provedl Biff se sportovním almanachem. Došlo-li k tomu, že jí hrozí nebezpečí, bylo už stejně pozdě se pro ni vrátit. Doc sice ujišťoval Martyho, že Jennifer bude v pořádku, jakmile získají od Biffa knihu zpátky. A svět bude zase takový, jak si ho Marty pamatoval, a nikoliv ten zpotvořený, jak ho vytvořil Biff. A knihu získali, takže by mělo nyní být všechno jaksepatří, anebo snad ne? Tak proč by si měl dělat starosti?
Marty si nerad připouštěl, že se Doc občas mýlil. Zahnul na příjezdovou cestu k Jennifer. Její dům byl hezký, v oknech nebyly mříže ani ty ostatní ohavnosti, které tam bývaly v tom špatném roce 1985. Houpací síť tam byla. Visela přesně tam, kde visela v tom jiném světě a kde zanechali Jennifer.
Marty vyskočil z auta a běžel k houpací síti. Tam, stále spící, ležela dívka, kterou miloval.
„Bohudíky!“ Jemně s ní zatřásl. „Jen?“ zvolal tiše. „Jennifer!“
Slabě zasténala z hlubokého spánku, jako kdyby toho předtím spoustu prodělala. Marty si uvědomil, že to doopravdy prodělala stejně jako oni všichni. Ale potřeboval ji probudit. Musel s ní mluvit, přesvědčit se, žeje v pořádku. Také ho napadlo, že se musí ujistit, že se doopravdy vrátil do skutečného roku 1985.
Sklonil se a políbil ji.
Naráz otevřela oči a když ho spatřila, usmála se.
„Marty!“ Natáhla ruce, aby ho objala. „Měla jsem hrozný sen.“
„Jo,“ přitakal Marty. „Já taky.“ Zlý sen, pomyslel si, který už konečně skončil.
Když se podívala Jennifer na jeho klobouk, svraštila obočí. „Marty, co to máš na hlavě?“
Pokrčil rameny. „Já teď dělám kovboje.“

Jennifer měla dojem, že spala celé roky. Vylezla z houpací sítě. Souhlasila s projížďkou. Doufala, že když jí bude při jízdě vát do obličeje svěží vítr, že ji úplně probudí. Ale dnes ani to nezabralo.
„Marty, co se to jenom děje?“ zeptala se a prudce vrtěla hlavou. „Připadám si tak nesvá, jako bych ani nevěděla, co je dnes za den.“
Marty si povzdechl. „Já ten pocit znám.“ Nebylo to příjemné, zcela se neprobudit. Jennifer měla spíš dojem, že přesně ani neví, kdy se probudila a kdy usnula. Snažila si to nějak vysvětlit: „Ale tohle se spíše podobá…no, jako by se stalo něco, na co si nemohu dost dobře vzpomenout…“
Skoro jako by žila ve snu. Ale jak to povědět Mar-tymu, aby to dávalo smysl?
Prudce oddychovala. Vedle ní seděl ten její sen. „Copak?“ ptal se Marty. „Copak je s tebou?“ Položila mu ruku na rameno. „Zastav.“ Marty poslechl. Byli u sídliště Hilldale. Nebylo ještě dostavěné. Stálo tam teprve několik domů a všechny byly ověšeny pestrými praporky a nápisy VELKÁ PŘÍLEŽITOST.
Jennifer si pamatovala ze svého snu jiné Hilldale -starší, všechno tam bylo zpustlé a rozpadávalo se. Bylo to ono Hilldale, kde žila s Martym a s jejich dětmi -v budoucnosti? Měli přece dvě děti, chlapce a holčičku. „Hilldale,“ pronesl Marty uznale. „Víš, tady se bude pěkně bydlet, že ano?“
Jennifer se zachvěla. Moc dobře si vzpomínala na ten sen, na to, jak Martyho přestal zajímat život. A co se stalo s ní…
„Ne,“ odpověděla nezvratně. Marty se na nipřekvapeně podíval.“Já myslel…v budoucnosti.“
Jennifer zavrtěla hlavou. Sen se jí začal vybavovat, a takhle nechtěla v budoucnosti žít. „Tady nechci nikdy bydlet. Nikdy.“
Marty se zaraženě usmál. „Tak dobře, promiň. Já jenom myslel…“
Odvrátila pohled od sídliště a snažila se vypudit sen z mysli. „Marty, prosím tě, mohli bychom odtud odjet?“
Marty zařadil jedničku.
„ Jennifer, copak se děje?“ zeptal se, když se rozjeli.
Povzdechla. „Ten můj sen byl tak živý. O budoucnosti, o nás dvou…o našich dětech. Naše děti se nevyvedly a ty jsi… nevím přesně… ty jsi dělal nějakou záhadnou práci pro Needlese.“
Marty svraštil obočí. „Pro Needlese? Toho od nás ze školy? On má nějaké zaměstnání?“
„Ano,“ odpověděla, „a ty jsi dostal vyhazov. Bylo to něco strašného.“
„Cože?“ Marty zastavil na červenou. Otočil se k Jennifer. „Moment. Já že jsem dostal vyhazov?“
Tohle ho začínalo hrozně vzrušovat, jako by také něco věděl o tom snu. Že by jí nebyl něco pověděl?
„Marty,“ zeptala se Jennifer, „ale byl to jenom sen, viď, že ano?“
Dříve než mohl odpovědět, objevil se vedle nich vyfešákovaný závodní nákladňák. Řidič motor na plné obrátky. Jennifer se podívala a zjistila, že nákladňák je plný kluků z jejich střední školy.
„Ahoj, velký Marty!“ zaječel chlápek za volantem. „Jak ti to šlape, McFly?“
„Needles!“ zvolal Marty.
Jennifer zpozorněla a zjistila, že za volantem sedí Needles - jenomže teď mu bylo sedmnáct, nebyl to muž ve středním věku jako ve snu z budoucnosti. Jennifer svraštila obočí. Vždyť mu má být sedmnáct, nebo snad ne? U nich na škole byli přece všichni teenageři. Tak proč pořád vidí všechny tak jako v tom hrozném snu?
Needles ještě přidal plyn. „Hezké fáro, McFly. Ukaž, co dokáže.“
Marty odmítl nabídku. „Ne, Needlesi, děkuji.“ Zrychlil, takže oba vozy už nejely bok po boku.
„No tak, McFly,“ zaječel Needles. „Co má být, jsi snad zbabělec?“
Kluci v Needlesově nákladňáku se chechtali. Marty se zakabonil a klouby na prstech, jimiž svíral volant, mu zbělely.
To snad ne, pomyslela si Jennifer. Tu záležitost se zbabělcem už zažila. Tahle paličatost byl jediný povahový rys, který se jí na Martym nelíbil.
Marty zpomalil. „Nikdo mi nebude říkat, že jsem zbabělec!“
Marty sešlápl pedál plynu. Needles rovněž.
Jennifer tušila, že je tady něco hrozně v nepořádku. Popadla přítele za loket. „Marty, ne…„
Napadlo ji, že v tom je něco jiného než jenom Mar-tyho paličatost. V živém snu s ní mluvil a povídal jí cosi o tom, že Marty měl s autem dopravní nehodu a ta změnila celý jeho život k horšímu.
A teď to vypadalo, že dopravní nehoda ze snu se odehraje ve skutečném životě.
Marty položil ruku na řídící páku. Podíval se na semafor. Jennifer zahlédla, jak světlo pro příčný směr jízdy přeskočilo ze zelené na oranžovou. Needles túroval motor a Marty měl nohu na spojce.
Jennifer otevřela ústa, ale nevěděla, co má říct. Copak tomu nemůže nějak zabránit? Marty dělá tohle všechno jenom proto, že nesnáší, aby mu někdo říkal, že je zbabělec.
Světlo přeskočilo na zelenou. Needlesův nákladňák prudce vyrazil.
Marty zůstal sedět za volantem, otočil se k Jennifer, pokrčil rameny a usmál se.
„A teď z něho bude úplná nula,“ řekl.
Jennifer jeho úsměv opětovala. Marty někde zřejmě poznal sebe sama a také to, že mohou být různé způsoby, jak dokázat, kdo je. Takový Marty McFly se jí zamlouval. Tohle byl přesně ten mužský, se kterým by chtěla prožít budoucnost.
Daleko před nimi se ozval klakson a po něm skřípění brzd. Oba se podívali čelním sklem a viděli, jak Needlesův nákladňák prudce zahnul a málem naboural do rolls-royce, který vyjel z boční ulice.
„Ježkovy oči!“ vykřikl Marty. „Do toho rolls-royce jsem měl vrazit já!“
„Do rolls-royce?“ opakovala Jennifer. Přesně tohle jí ve snu povídal Doc Brown, totiž že se Marty srazil s rolls-roycem.
Tohle bylo něco víc než pouhý sen. V kapse našla kus papíru.
Vytáhla zmačkaný list a četla větu napsanou velkými písmeny: MÁTE VÝPOVĚĎ.

Tak to přece jenom nebyl sen. Byla to…
Písmena zmizela z papíru.
„Je to pryč!“ zvolala.
„Cože?“ zeptal se Marty a díval sejí přes rameno na papír. „Co je pryč?“
Jennifer svraštila obočí. Proč vlastně kouká na kus čistého papíru? A proč ho měla v kapse?
„Nevím,“ řekla. Jaký význam může vlastně mít kus čistého papíru? Nyní byla s Martym a budou se spolu mít nádherně. A na tom koneckonců doopravdy záleželo.
Marty zastavil s autem na okraj silnice, bylo to těsně před železničními kolejemi. Musel se sem ještě jednou podívat. Když odtud to dopoledne odcházel, byl příliš rozrušený, aby si prohlédl trosky DeLoreanu. Ale musel to udělat, musel zjistit, zda je možnost -vůbec nějaká možnost - jak by přece jen mohl Doca zachránit.
„Co tady děláme?“ zavolala Jennifer, když Marty vystoupil z vozu.
„Bude to trvat jen minutu,“ řekl. Snad to nebude trvat ani tak dlouho. Dieselová lokomotiva, která přejela DeLorean, odvedla dokonalou práci. Trosky byly rozházené všude kolem po trati. Marty nakopl botou blatník. Za ním spatřil pomačkaný kus kovu se slovy MR. FUSION a urvaný kus časového ukazatele: ČAS MINULÉHO ODJEZDU.
Ale kdepak byl kapacitátor? Díky němu to byl stroj času. Kdyby tato věcička z trubek a drátů přežila srážku, mohl by zachránit Doca.
Martymu trvalo celou minutu, než si uvědomil, že kouká na kapacitátor, na zkroucený kus kovu a skla pod časovým displejem. Skleněný kryt byl roztříštěný, součástky uvnitř rozbité a zkroucené. Tenhle kapacitátor nebude už nikdy fungovat.
K zadní části kapacitátoru byl připevněn kus papíru. Marty ho vyprostil a spatřil fotografii Doca před věžními hodinami v roce 1885 - vlastně to, co z ní zbylo. Fotografie byla propálená, takže Doc pózoval jen před půlkou hodin. Marty smutně hleděl na fotografii. To je všechno, co zbylo po Docu Brownovi.
Když se podíval na naprosté dílo zkázy kolem sebe, ještě jednou si povzdechl. Doufal, že Doc je šťastný, ať už je kdekoliv.
Když uslyšel zaburácení, vzhlédl.
Jennifer vyskočila z auta a běžela k Martymu. Oba zírali, jak po kolejích jede parní lokomotiva. Vypadala jako ta, kterou Marty s Docem ukradli - anebo si vypůjčili, jak to formuloval Doc - aby je dopravila zpátky do budoucnosti. Lišila se jenom tím, že někdo přidal k jejímu mechanismu pár věcí - cívky, trubky, dokonce skříňku a v ní podivnou věc ve tvaru Y, která se tak trošku podobala kapacitátoru. Když lokomotiva zabrzdila a zastavila se u Martyho a Jennifer, připomínala jednu z fantazií Julesa Verna.
Z kabiny na Martyho mával Doc Brown.
„Marty!“ volal vynálezce. „Jezdí to na páru!“
Doc měl strojvůdcovskou čepici a kombinézu. A nebyl tam sám. Za ním v kabině byli ještě Clara, dva malí hoši a pes, který vypadal jako Einstein.
„My jsme teď rodinka!“ volal Doc a ukazoval na ty za sebou.
„Seznamte se! Claru znáš a tohle jsou mí kluci Ju-les a Vern.“ Usmál se na syny. „Chlapci, tohle jsou Marty a Jennifer.“
Doc se oženil? Má rodinu? Doc se tady objevil v parním stroji času? Marty nevěděl, co by řekl.
Clara mu zamávala. „Ahoj, Marty.“
Martyho napadlo, že by konečně už měl něco říct.
„Ahoj. Gratuluju.“
„Děkuji,“ odpověděla Clara s úsměvem.
Když se Marty vzpamatoval z počátečního otřesu, byl opravdu rád, že znovu vidí starého přítele. Přistoupil k lokomotivě.
„Docu, to je neuvěřitelné, to je skvělé! A já jsem si myslel, že tě už nikdy neuvidím!“
Doc se na něho zašklebil. „Tam se nedá věda dělat pořádně. Musel jsem se vlastně vrátit pro Einsteina a…nechtěl jsem, aby sis o mne dělal starosti.“
Sáhl pro cosi v kabině. „Jo, přinesl jsem ti malý! suvenýr.“ Podal Martymu hranatý balíček v hnědém] papíru s červenou stuhou.
Marty roztrhl papír. Uvnitř byla zarámovaná fotografie Martyho a Doca před věžními hodinami -táž fotografie, kterou našel v troskách DeLoreanu, ale s tím rozdílem, že tady byl i Marty.
Pohlédl na svého přítele. „Moc se mi to líbí, Docu. Děkuji.“
„Takže to nebyl sen,“ pronesla potichu Jennifer po jeho boku. Marty vzhlédl a spatřil Jennifer, jak upřeně hledí na zmačkaný kus papíru, na kterém nebylo nic | napsáno. Jennifer se podívala na Doca.
„Doktore Browne, chtěla bych vědět jedinou věc. | Co se stane s Martym a se mnou v budoucnosti?“
Než odpověděl, Doc chvilku přemýšlel o její otázce.
„V budoucnosti? To je na vás. Vaše budoucnost není nikde napsána - ničí budoucnost není psána. Ať už bude vaše budoucnost jakákoliv, bude záviset na tom, jakou si ji uděláte.“ Zamrkal na Martyho i na Jennifer. „Tak si ji udělejte pěknou. Vy oba.“
Marty objal jednou rukou Jennifer. „To uděláme, Docu. A co vy? Pojedete…zpátky-do budoucnosti?“
Vynálezce zavrtěl hlavou. „Ani nápad. Tam jsem už byl.“
Stiskl jednu páku v kabině lokomotivy, vyrazila pára, kola se sklopila a celá lokomotiva se vznesla. Doc s rodinou mávali, když se lokomotiva zdvihla deset metrů od země do vzduchu a pak s bafáním letěla výš k odpolední obloze.
Po chvilce Marty a Jennifer začali také mávat a mávali až do chvíle, dokud z lokomotivy zbyl jenom drobný bod na

obloze.

Z anglického vydání Back to the Future, Part III
nakladatelství Berkley Books v New Yorku z roku 1990
přeložil Ljubomír Oliva
Odpovědná redaktorka Šárka Kotýnková
Obálka Šárka Habětínová
Sazba Petr Berger
Vydalo nakladatelství CINEMA jako svou 13. publikaci
Praha 1993
Vytiskla Svoboda, a. s“ Praha
Náklad 15000 výtisků
Tematická skupina 13/34